Nr. 7 - aprilie 2008 - Preț 7 lei

Sci-Fi magazin

TRIBURILE DE PE BELA
Albert E. Cowdrey
finalist NEBULA 2005

CĂLĂTORII CU PISICILE
Nick Resnick
PREMIUL HUGO 2005

www.sci-fi.ro

- Daryl Gregory
- Arthur C. Clarke
- Anthony R. Lewis
- Steve Stanton
- Ted Chiang
- Cezar Mazilu

COLECȚIA POVESTIRILOR ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

SCI-FI Magazin

Editor:
Mediapress ® Botoşani

Director:
George Lazăr

Redactor şef:
Cătălin Moraru

Traducători:
Emanuel Huţanu
Mirela Oniciuc
Gabi Ioniţă
Cristina Olariu
Oana Cercel

Tehnoredactare:
Corneliu Rusu

Ilustraţia copertei:
© Christine Glade
Agency: iStockphoto.com

Diferenţa dintre ştiinţă şi magie

de Ted Chiang

Arthur C. Clarke a spus: „Orice tehnologie suficient de avansată poate fi confundată cu magia” şi se citează asta cu o rutină care a făcut acesta declaraţie să fie considerată un fapt. Sunt de acord cu afirmaţia într-un singur sens: cred că tehnologia ne va permite într-o zi să facem lucruri considerate imposibile astăzi. Totuşi, uneori oamenii interpretează spusele lui Clarke ca şi cum nu ar fi diferenţe fundamentale între ştiinţă şi magie şi că ştiinţa şi magia sunt interschimbabile în povestirile fantasy sau science fiction. Este ceva cu care sunt în puternic dezacord.

Deci, care e diferenţa între ştiinţă şi magie? Unii spun că ştiinţa e ce ştim că funcţionează, în timp ce magia e orice altceva ce ştim că nu poate funcţiona. Nu e o distincţie utilă; fuziunea la rece nu funcţionează, dar nu îi spunem magie, ci o teorie ştiinţifică nedemonstrată încă. Asta e relevant mai ales în contextul f&sf; foarte multe povestiri science fiction se ocupă de savanţi care lucrează în universuri ale căror legi fizice sunt complet diferite de cele ştiute de noi, dar asta nu înseamnă că respectivii se ocupă cu vrăji. Cred că distincţia între magie şi ştiinţă trebuie să existe şi în universuri care lucrează altfel decât al nostru.

Alţii sugerează că ştiinţa se bazează pe reguli, în timp ce magia e arbitrară sau că ştiinţa e înţeleasă de cei care o folosesc, în timp ce magicul este misterios. Nici asta nu cred că merge. Multe povestiri fantasy descriu sisteme de magie cu reguli foarte stricte, pe care practicanţii le înţeleg şi le utilizează în folos propriu. Dar chiar dacă un asemenea sistem defineşte exact în ce circumstanţe o vrajă va „lucra” normal, nu putem face din asta ştiinţă.

Pentru mine diferenţa esenţială este: efectele magiei depind de cel care o practică. Magia nu acţionează la fel pentru toată lumea. Câteodată funcţionează pentru oameni care au un dar înnăscut. Câteodată pentru cei care şi-au purificat sufletele după ani de studiu. Câteodată pentru oameni cu bune intenţii. Sau efectul magiei este diferit pentru că depinde dacă intenţiile sunt bune sau rele.

Cele de mai sus nu sunt adevărate în cazul ştiinţei. Când treci un magnet printr-un colac de sârmă, curentul electric apare indiferent dacă intenţiile tale sunt bune sau rele. Una din definiţiile unui rezultat ştiinţific este că e reproductibil, că poate fi creat oriunde, de oricine.

Când undele radio au fost descoperite, observatorului întâmplător îi puteau părea ceva magic, iar savanţii care comunicau via radio semănau poate cu vrăjitorii. Dar undele radio pot fi reproduse, de aceea a fost posibilă construirea a mii, apoi milioane de radio emiţătoare sau receptoare. Asta deosebeşte comunicarea radio de telepatie sau citirea gândurilor. Chiar dacă găsim o persoană care poate face asta prin concentrare, nu putem introduce această abilitate în producţia de masă. De aceea clasificăm telepatia ca magie: chiar dacă ar fi reală, e ceva ce nu poate fi reprodus pe scară largă.

Un alt exemplu, transformarea plumbului în aur, ceva ce alchimiştii medievali pretindeau că sunt capabili să facă. Dacă îmi veţi arăta un procedeu prin care plumbul devine aur care poate fi folosit la scară industrială, atunci voi spune că avem de-a face cu o descoperire ştiinţifică. Dar alchimia nu a promis niciodată aşa ceva. În alchimia medievală, schimbarea plumbului în aur era analogul fizic al purificării spirituale prin care trecea alchimistul: transformarea unui metal de bază într-unul nobil (aurul) era reflecţia transformării sufletului alchimistului dintr-unul obişnuit în unul nobil. Purificarea spirituală de acest fel nu poate fi trecută la producţia de masă. Iar pentru că alchimia depinde de asta este numită magie. Fenomenele ştiinţifice pot fi replicate la scară industrială, dar cele magice nu.

La fel, dacă descrieţi într-o povestire că aurul se obţine din plumb la scară industrială, aş spune că e vorba de science fiction, dar care se întâmplă într-un univers cu legi fizice diferite. Dar dacă descrieţi doar câţiva oameni care pot transforma plumbul în aur, fie printr-un dar cu care s-au născut, fie pentru că au obţinut puteri speciale de concentrare, atunci aş spune că seamănă a povestire fantasy. Ambele povestiri conţin o imposibilitate – aur obţinut din plumb – dar datorită modului diferit în care tratează această imposibilitate, una e science fiction, una e fantasy.

(O scurtă digresiune: este posibil să trăim într-o lume unde magia funcţionează? Există fenomene fizice care au loc doar în preajma anumitor indivizi? Eu mă îndoiesc foarte tare, pentru că mărturiile istorice despre asemenea fenomene au fost întotdeauna dezaprobate, fie ca fraude făţişe, fie ca rezultatul dorinţei oamenilor de a crede. Totuşi, sunt dornic să accept să fiu convins. Carl Sagan a spus odată că descoperirile extraordinare necesită dovezi extraordinare şi aserţiunea că legile fizicii pot acţiona diferit pentru oameni diferiţi este o asemenea descoperire extraordinară. Ar fi nevoie de foarte multe dovezi pentru a crede aşa ceva, dar nu i-aş refuza pe cei care ar încerca să-mi schimbe părerea.)

Mă interesează această distincte între ştiinţă şi magie pentru că eu cred că lămureşte diferenţele dintre science fiction şi fantasy. Relaţia dintre cele două genuri este extrem de complicată, nu doar magi versus ştiinţă e singurul criteriu care le deosebeşte; science fiction nu e neapărat despre ştiinţă, iar fantasy nu se referă neapărat la magie. Dar cred că într-o povestire science fiction legile universului nu recunosc anumite persoane; nu fac distincţie între un om şi altul sau între un om şi un mecanism. Într-o povestire fantasy, legile universului recunosc ideea de personalism; unii indivizi sunt speciali, nu doar faţă de ceilalţi, ci faţă de însuşi universul în care are loc acţiunea.

Multe povestiri fantasy introduc sisteme de magie care se învârt în jurul unor reguli. Unele reguli implică elemente

practice, cum ar fi ingredientele necesare pentru o vrajă şi sunt asemănătoare cu regulile chimiei. Dar sunt şi reguli diferite: magia poate fi folosită doar in anumite circumstanţe şi cu anumite restricţii, iar practicarea magiei are un preţ. Aceste reguli nu sunt ştiinţifice, sunt prescripţii contra exceselor. Sunt reguli morale; transmit mesajul că acţiunile au consecinţe şi nimic nu e gratis. Pot avea o superficială asemănare cu legile fizicii, cum ar fi conservarea energiei sau conservarea momentului, dar sunt fundamental diferite. Conservarea energiei nu are greutate morală; nu previne abuzul de putere şi nu asigură o balanţă între bine şi rău. Lipsa moralităţii din legile reale ale conservării este rezultatul faptului că universul nu recunoaşte oamenii; prin contrast, un sistem magic cu legi privind preţul folosirii magiei poate exista doar într-un univers care recunoaşte oamenii şi valorile lor morale.

Foarte multe povestiri care sunt vădit science fiction, sunt, după acest criteriu, de fapt povestiri fantasy. Nenumărate povestiri au loc în viitor sau în navele spaţiale ale viitorului, dar încă folosesc magia. Poate lua forma unor puteri psihice, dar nu trebuie să fie explicite; tot ceea ce are nevoie o povestire pentru a fi fantasy este ca universul povestirii să recunoască moralitatea şi să facă distincţia între indivizi. Cel mai clar exemplu e STAR WARS, dar se califică aproape orice povestire despre un salvator, de la romanul DUNE la filmul THE MATRIX. Recent, scenarista Jane Esperson, unul din principalii scriitori la BUFFY SPAIMA VAMPIRILOR a publicat un eseu despre cum să faci un serial TV de succes. Cheia este, spune ea, să îl faci pe protagonistul serialului să fie o persoană cu destin şi abilităţi speciale, diferit de toţi ceilalţi. Succesul unei astfel de povestiri e uşor de înţeles, de aceea apare in atâtea ipostaze, de la dragoni şi vrăjitori până la nave spaţiale şi planete îndepărtate. E o poveste în care universul recunoaşte oamenii, unde legile fizice nu se aplică identic tuturor; aici chiar dacă totul arată ca science fiction, este fundamental o poveste fantasy.

Cum am zis, nu cred că magia există, dar asta nu înseamnă că îmi displac povestirile care conţin aşa ceva. Dar cred că merită să ne gândim – atât cititorii, cât şi autorii – la ce înseamnă universul unei povestiri care recunoaşte ideea de personalism. Povestirile fantasy sunt bune la a lua metafore şi a le transpune literal, în a lua abstractul şi a-l face concret. Purificarea sufletului poate fi un lucru bun; a avea bune intenţii sau a încerca să te concentrezi pot fi şi astea lucruri bune, chiar dacă în lumea reală aceste lucruri nu afectează universul fizic. Povestirile despre magie ne pot aduce aminte asta. Imaginea ştiinţifică a devenit dominantă în ultimele două secole şi ne-a ajutat să obţinem lucruri uimitoare, dar comportă riscul ca oamenii să se simtă nesemnificativi, cu dorinţe şi intenţii care nu contează. Este important pentru noi să înţelegem cum funcţionează universul, dar este la fel de important să simţim că suntem speciali şi că există ceva esenţial în noi ce nu poate fi duplicat de maşini. Povestirile despre ştiinţă ne descriu minunile lumii exterioare, în timp ce povestirile despre magie ne reamintesc minunile din noi, cele interioare. Si ambele genuri ne sunt benefice.

(apărut în HAYAKAWA'S SF MAGAZINE, ianuarie 2008)

Cuprins

Hoţul de timp
de Steve Stanton 9

Cele 9 miliarde de nume ale lui Dumnezeu
de Arthur C. Clarke 16

Călătorii cu pisicile
de Mike Resnick 26

Avertisment
de Ted Chiang 50

Damasc
de Daryl Gregory 54

Spaţiu ostil
de Anthony R. Lewis 95

Încurcături în Paradis
de Cezar Mazilu 109

Triburile de pe Bela
de Albert E. Cowdrey 119

Hoţul de timp

Steve Stanton

Este un canadian născut în 1956 în Brampton, Ontario. A absolvit University of Toronto şi a făcut şi studii post universitare în management şi contabilitate înainte de a-şi începe micile afaceri. Acum este secretar – trezorier al organizaţiei SF Canada. Are publicate povestiri în Canada, SUA, Anglia şi Australia. Este şi publisher-ul unei reviste SF online Skysong Press.

„Timestealer” e considerată cea mai valoroasă povestire a sa şi introduce o meserie interesantă. Oameni care fură experienţele şi amintirile altora, pentru a le vinde publicului larg. Fără îndoială, dacă ar exista aşa ceva, lumea ar fi plină de magazine de acest gen.

————————————

În zilele noastre nu mai ştii ce o să se vândă şi ce nu. Mai ales dacă eşti un hoţ de timp profesionist, aşa cum sunt eu. Poţi tu să studiezi câte profile culturale vrei, poţi să analizezi tendinţele pieţei sau să angajezi cei mai tari şamani ai publicităţii. Pur şi simplu nu ai cum să ştii dacă vei avea succes. Nu mai există garanţii şi nici explicaţii. Nu mai poţi spune, în avans, timpul cui se va dovedi cel mai preţios.

Pe vremuri lucrurile stăteau altfel. Pe atunci aveam o grămadă de plăceri indirecte de oferit şi o mulţime de utilizatori, flămânzi de noi experienţe. Atleţii aveau timp de vânzare atunci, paraşutiştii, alpiniştii, etc. V-aţi dat vreodată cu sania printr-un tunel strălucitor de gheaţă? Asta a fost una dintre ideile mele cele mai apreciate de pe atunci. V-aţi lăsat fugăriţi de tauri la festivalul de la

Pamplona? V-aţi luptat vreodată cu o anacondă în pădurile tropicale amazoniene? Toate astea s-au vândut ca pâinea caldă la vremea lor.

Şi industria porno era puternică pe atunci, senzaţii tari fără riscul de a te îmbolnăvi. Am făcut o grămadă de secvenţe de acest gen – orice ca să-mi trag partea ce mi se cuvenea – pe la începutul uceniciei mele. Şi nu a fost muncă uşoară, credeţi-mă. Prostituatele erau o ţintă uşoară şi evidentă, dar, dacă ar fi ştiut cineva ce le trecea prin cap, s-ar fi convertit la castitate, de plictiseală. Ce să pun pe masă la copii, rufe de spălat, tipul ăsta o să facă atac de cord chiar aici peste mine? Cum reuşeau unele dintre ele să joace scenele alea, pe mine unul mă depăşeşte. Cele mai multe dintre ele nu merită timpul petrecut la computer pentru a realiza o secvenţă. Trebuia să fii cu adevărat fanatic să faci chiar şi cel mai uşor film porno.

Dar, ca să fiu drept, am să vă spun şi despre episoadele evanghelice de pe vremuri. Vă mai amintiţi de *Charismania*? Vă amintiţi de întâlnirile acelea cu mii de oameni pe care le prezidam, cu toţii având mâinile ridicate în aer în timp ce se rugau, în timp ce un înger zbura deasupra apelor, făcându-ţi inima să tresară şi înfiorându-te până la oase – ei bine, aceea a fost prima mea vânzare care mi-a adus un milion şi care mi-a confirmat reputaţia de hoţ de timp, prin excelenţă. Acelea au fost vremurile cu adevărat bune.

Astăzi publicul e saturat şi e normal să fie aşa. Orice acţiune pe care ar putea să o facă omul a fost deja înregistrată. S-a furat atât timp cât să acoperi perioada de acum până la începutul lumii. E pur şi simplu imposibil să-l mai şochezi cu ceva pe utilizatorul modern şi sofisticat, să mai adaugi ceva nou la vasta lui experienţă. A câştigat deja toate campionatele mondiale la toate sporturile şi a fost ales preşedintele Statelor Unite. A trăit deja senzaţia de a pluti prin spaţiu şi s-a culcat deja chiar şi cu Marilyn Monroe, poate chiar în acelaşi timp. Ce-aş mai putea adăuga la toate astea?

Concentraţi-vă pe detaliile tehnice, le spun azi celor mai buni dintre studenţii mei. Să vinzi timp e o artă, cea mai avansată formă de distracţie la ora aceasta. Suntem nişte profesionişti inteligenţi care vindem unor utilizatori inteligenţi şi nu ceea ce le oferim contează, ci ceea ce lăsăm doar să se întrevadă. Experienţa umană crudă e doar baza pe care noi începem să construim armoniile unei simfonii experimentale. Ce tehnică trebuie să foloseşti pentru a face din *Bibliotecarul în vacanţă* un bestseller? Ce gânduri secrete stau ascunse după ochii aceia amabili? Ce imagini exotice? Dar poţi explora subconştientul oamenilor dacă eşti corect pregătit pentru asta: trebuie doar să te foloseşti de cele mai noi progrese tehnologice. Lucrez, acum, la o nouă generaţie de episoade „superconştiente”. Utilizatorul foarte selectiv din zilele noastre…

Unde rămăsesem? Aţi văzut vreodată episodul meu numit *Eroul*? Uneori te împiedici de un clasic ca acela fără să te gândeşti prea mult. În ziua aceea eram în unitatea mea mobilă, scanând străzile, căutând ceva neobişnuit de care să mă pot folosi, când am dat de o clădire în flăcări, o casă de cărămidă cu două etaje, din care fumul ieşea pe uşa din faţă şi de sub streşini. Clădirea absorbea aerul cu zgomot, înghiţind oxigenul ca un cuptor supraîncălzit. În faţa ei se adunase o grămadă de lume. Pompierii încercau să-i oprească pe părinţi să intre înapoi în casă. Pe copii îi auzeam strigând, de undeva de la etaj, printr-o fereastră rămasă deschisă.

Mi-am activat sistemul şi am început să scanez, vizual, trecătorii care asistau la toate acestea. Căutam o anumită bază emotivă şi anume acea sete de sânge pe care o găseşti uneori în cei care asistă la astfel de scene tragice – un flash comercial de prost gust – care să-i atragă pe utilizatorii săptămânali. Am observat un tânăr care privea totul fascinat, cu faţa împietrită de emoţie şi mi-am zis că am găsit ceea ce căutam. Am sondat mai adânc şi am descoperit destul material emotiv. M-am conectat la creierul său şi am început să-mi lărgesc filtrele. Oroare, panică – un semnal copleşitor. Mi-am ajustat capacitatea de

vedere, din cauza unui mic astigmatism, şi am maximizat semnalul olfactiv, pentru a putea percepe mirosul de fum. Mai departe, am mărit, pentru un efect artistic cât mai puternic, amigdalele şi am micşorat gradul de cogniţie verbală, care părea să se fi blocat într-o rutină circulară repetitivă, ce avea de-a face cu agenţiile supranaturale, în sfârşit, m-am sincronizat şi am început operaţiunea de transfer.

Eu/noi eram acolo, înghiţind fumul cu gust de acid, auzind strigătele disperate ale copiilor pe deasupra şoaptelor mulţimii, adâncindu-ne în sine şi ieşind din nou la suprafaţă, deplin conştienţi de ceea ce se întâmpla în jurul nostru, repetând asta la nesfârşit, ca un ritm muzical de fundal, ca o lupă care încearcă să se focalizeze pe o imagine neclară. Eu/noi nu puteam accepta realitatea, nu puteam accepta tortura celor inocenţi.

Ceva a plesnit înăuntrul meu/al nostru – aşa am descris şi am să descriu toată viaţa ce s-a întâmplat mai apoi. O reorganizare totală a conceptelor. De undeva, din tot acel haos, s-a născut o hotărâre de neclintit, din toată acea scenă oribilă a apărut dorinţa de găsi o cale de scăpare pentru acei copii, pe cale să-şi piardă viaţa. Eu/noi am intrat pe uşă, în flăcări, am urcat în fugă scările înnegrite, orbiţi de fumul dens şi sufocaţi, dar fără a ne teme de moarte nicio secundă. Eu/noi ne simţeam invincibili, superoameni. Eu/noi ne-am dus spre locul din care se auzeau ţipetele, am deschis uşa arzândă a camerei lovind-o cu piciorul, ne-am aruncat pe covorul fumegând. În cameră erau doi copii, ascunşi sub pat şi un bebeluş inconştient, într-un pătuţ. I-am adunat pe toţi trei, de parcă ar fi fost nişte saci cu rufe murdare, i-am învelit în nişte pături şi i-am strâns bine la piept. Apoi, eu/noi am simţit o durere ascuţită în piept, ameţeală, o stare generală de slăbiciune. Eu/noi am scuipat fum şi fiere şi am luat-o la fugă spre ieşire.

Aţi experimentat episodul pe propria piele; cunoaşteţi faptul că a durat mult mai mult decât ce v-am povestit eu. Chiar şi acum, privind în urmă, mă întreb cum de am avut

inspiraţia să cer computerului ca totul să dureze cât mai mult. Desigur, vulturii ăia de avocaţi au sărit cu gura, şi erau în drept să o facă, dar utilizatorii dedicaţi ştiu de ce am mărit secvenţa temporală în *Eroul*. Trebuia să surprind fiecare amănunt, în ciuda oricăror amendamente legale. Am fost acolo, chiar eu, şi am trăit varianta needitată, varianta originală; nu poate să-mi spună nimeni cum trebuie să-mi fac treaba.

Mâinile şi picioarele eroului au fost mutilate pentru totdeauna, faţa desfigurată, plămânii intoxicaţi cu fum. Copiii au fost duşi la spital, trataţi şi s-au făcut bine. Părinţii s-au convertit la creştinism. Mai târziu, eroul le-a spus reporterilor că nu-şi mai aminteşte nimic din tot ce s-a întâmplat. Normal că nu – doar i-am furat întreaga poveste. I-am trimis eroului un contract de prepublicare şi i-am oferit zece la sută ca parte a unei înţelegeri, în afara tribunalului, pentru extra-timpul pe care i l-am furat. (Varianta finală s-a schimbat şi i-a adus doar şapte procente.) Azi e un om bogat.

Am fost întrebat adeseori dacă l-am influenţat în vreun fel pe erou să-şi asume acel risc, dacă sincronizarea mea cu el şi faptul că i-am furat din activitatea cerebrală a avut vreun efect asupra modului în care s-au întâmplat lucrurile. Toate astea sunt, desigur, nişte absurdităţi. Furtul de activitate cerebrală e un lucru pasiv, ce nu poate fi observat şi nici simţit de subiectul expus la aşa ceva. O comunicare între hoţ şi subiect nu a fost niciodată realizată în afara laboratoarelor specializate, iar rezultatele obţinute acolo nu au fost considerate demne de a fi publicate – seamănă mai mult cu o conversaţie telefonică. Eroul ar fi sărit în flăcări oricum, cu mine sau fără mine, aşa că nu poate decât să mulţumească cerului pentru norocul său…

Mă rog, unde rămăsesem? Aha, acum să ne ocupăm de aspectul moral al acestei meserii. În primul rând, spuneţi-mi cui îi chiar pasă când pierde cinci minute din propriul proces mental? Oamenii pierd mult mai mult timp aşteptând la semafor sau atunci când meditează pe budă. Unii sunt atât de drogaţi că habar nu au ce au gândit o zi

întreagă. O cultură în care oamenii nu au respect pentru timp îşi poate permite să piardă câteva minute din gândirea ei, pentru hoţii de timp ca mine. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca gândurile şi sentimentele noastre să rămână private nu ar fi permis dezvoltarea unei tehnologii de monitorizare a lor, atât de avansată – şi nu încerc să fiu glumeţ; am văzut prea multe lucruri ciudate ca să mai îndrăznesc să-I contest existenţa. Am să vă povestesc cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată şi am să vă las pe voi să mă judecaţi. Vă mai amintiţi de *Mireasa virgină*? Poate că acea femeie tânără ar fi avut nişte motive să se plângă. Acele cruciale patru minute şi cincizeci de secunde au avut, cu siguranţă, o anumită importanţă sentimentală – ca bărbat pot doar să ghicesc asta – dar gândiţi-vă la mulţumirea pe care le-a oferit-o, indirect, la milioane de oameni, bărbaţi şi femei – virgine sau nu. Aşa şi-a adus ea contribuţia la schimbarea societăţii, aceea a fost amprenta ei asupra mileniului contemporan. Îşi poate oricând cumpăra acel episod, sunt sigur că a intrat în producţia de masă deja. Oricum…

La naiba, devine obositor. Unde rămăsesem? În zilele noastre calitatea e cuvântul-cheie. Un produs de bună calitate va rămâne întotdeauna la modă. Nu scrie nicăieri că piaţa comercială nu acceptă subtilităţile pe care le presupune expresia artistică. Orice hoţ de timp poate stăpâni tehnica şi poate învăţa cum să se rupă de standardele impuse pentru a obţine un efect artistic cât mai puternic, dar numai cei mai buni dintre studenţi au acea scânteie de originalitate, acea dragoste de temă şi de format atât de necesare pentru un episod clasic. Ceilalţi vor merge pe tendinţele vremii; vor oferi episoade bune pentru utilizatorii săptămânali şi, poate, cu multă muncă şi cu puţin noroc, vor ajunge din când în când şi în topuri. Şi nimeni nu va fi la adăpost de ei. Când capetele regale vor deveni, din nou, interesante, se vor năpusti, în turmă, asupra regilor şi reginelor din întreaga lume; când va fi ales un nou Papă, vor roi în jurul lui, ca muştele în jurul unui borcan de miere. Şi eu am mers după tendinţe de-a lungul carierei mele, să nu mă înţelegeţi greşit. Nu vreau să spun

decât că, la un moment dat, căutarea noului va trebui să înceteze.

Utilizatorii au plutit pe Marea Linişţii şi au putut urmări Pământul plutind deasupra peisajului lunar. Au dansat pe ritmuri tribale în Africa, la lumina torţelor. Au împrumutat creierul unui fizician subatomic pentru a se putea gândi la primele nanosecunde ale creaţiei, când universul în sine nu era mai mare decât un atom de hidrogen. Dar, chiar şi după toţi aceşti ani, căutarea secvenţei perfecte nu a încetat, utilizatorii săptămânali vor tot mai mult, publicul e din ce în ce mai critic şi mai pretenţios iar acum atenţia pare să se fi îndreptat chiar asupra hoţilor de minţi. Uneori mi-aş dori să fi…

Unde rămăsesem?

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu
„Timestealer” by Steve Stanton

Cele 9 miliarde de nume ale lui Dumnezeu

Arthur C. Clarke

Sir Arthur C. Clarke, născut în 1917, a murit pe 18 martie 2008. A fost un autor britanic de science fiction ce nu mai are nevoie de nicio prezentare. O legendă a SF-ului, a fost ultimul supravieţuitor din ceea ce era numit „The Big Three of Science Fiction”, grupare care îi mai includea pe Robert A. Heinlein şi Isaac Asimov. Lucrările sale sunt marcate de o viziune optimistă asupra ştiinţei şi explorarea spaţiului de către omenire. Încă din 1945, într-o scrisoare către RAF, prezicea existenţa sateliţilor geostaţionari care fiind situaţi în poziţii opuse, vor permite contactul radio continuu. E ceea ce a căpătat denumirea de Orbita Clarke. Mars Odyssey, o navă robot ce orbitează în jurul planetei Marte a primit numele lui Clarke.

Primul său roman „Prelude to Space” a apărut în 1951. A devenit cunoscut cu „2001: A Space Odyssey” (1968), după care s-a făcut celebrul film al lui Stanley Kubrick şi „Childhood’s End”. În 1989 a scris „Dial for Frankenstein”, operă care l-a inspirat pe gurul computerelor Tim Berners Lee când a pus bazele World Wide Web. În 1994 a fost nominalizat la premiul Nobel pentru pace.

A scris peste 100 de romane şi 1000 de povestiri şi eseuri, extrem de apreciate, mult prea multe pentru a fi enumerate aici şi, de asemenea, multe din ele traduse în limba română.

Ultimele sale două romane apărute, „Sunstorm” (2005) şi „Firstborn” (2007) au fost scrise împreună cu Steven Baxter. De fapt mai există un roman care merită numit, ultimul, „The Last Theorem”. A fost scris împreună cu

autorul american Frederick Pohl şi va fi publicat spre sfârşitul anului 2008.

În decembrie 2007, cu ocazia celei de-a 90-a aniversări, a înregistrat un mesaj video către prieteni şi fani, urându-le „la revedere”. Are la activ nenumărate premii şi distincţii, iar din 1986 a furnizat fonduri în Marea Britanie pentru Arthur C. Clarke Award, pentru cel mai bun roman SF publicat în anul anterior.

Povestirea care urmează a primit premiul Hugo pentru anul 1954 (acordat în 2004) şi e scrisă de Arthur C. Clarke poate pentru a ilustra una din celebrele sale trei legi: Orice avans tehnologic suficient de important este aproape de nedeosebit de magie.

————————————

— Asta e o cerere puţin cam neobişnuită, spuse doctorul Wagner, sperând că a rostit cuvintele potrivite. Din câte ştiu, cred că e prima oară când cineva ne cere să trimitem un Computer Secvenţial Automat la o mănăstire tibetană. Nu vreau să par foarte curios, dar nu aş fi crezut că… hm… aşezământul dumneavoastră ar putea avea nevoie de un asemenea aparat. Aţi putea să-mi explicaţi la ce v-ar putea folosi?

— Cu plăcere, răspunse Dalai Lama, aranjându-şi roba de mătase şi lăsând la o parte regulile de conduită pe care le folosea în conversaţiile cu străinii. Computerul dumneavoastră, Mark V, poate efectua orice operaţie matematică de rutină, de până la zece zecimale. Totuşi, noi nu suntem interesaţi de numere, ci de litere. Aşa că am dori să-l modificaţi în aşa fel încât aparatul să printeze, în loc de coloane de cifre, cuvinte.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg…

— Lucrăm la acest proiect de peste trei secole, de când mănăstirea a fost fondată, de fapt. E ceva străin filosofiei dumneavoastră, aşa că sper că mă veţi asculta fără prejudecăţi.

— Bineînţeles.

— În realitate, nu e foarte complicat. Lucrăm la o listă care să conţină toate denumirile posibile ale lui Dumnezeu.

— Poftim?

— Avem motive să credem, continuă Lama imperturbabil, că toate aceste nume pot fi scrise cu nu mai mult de nouă litere, într-un alfabet inventat de noi.

— Şi lucraţi la acest proiect de trei sute de ani?

— Da; ne aşteptăm ca el să dureze în jur de cincisprezece mii de ani.

— Aha, făcu doctorul Wagner, puţin confuz. Acum înţeleg de ce vreţi să cumpăraţi computerul nostru. Dar care este, mai exact, scopul acestui proiect?

Lama ezită preţ de o secundă şi Wagner se întrebă, în sinea lui, dacă nu cumva îl jignise cu această întrebare. Dar nu simţi niciun fel de supărare în răspunsul pe care îl primi:

— Spuneţi-i ritual, dacă vreţi, dar este un aspect fundamental al credinţei noastre. Toate numele Fiinţei Supreme – Dumnezeu, Iehova, Allah şi aşa mai departe – sunt nume date de oameni. Aşa că apare, în acest caz, o problemă filosofică destul de dificilă, pe care nu mi-o propun să o discut, dar, la un moment dat, dintre toate aceste combinaţii posibile, ar putea apărea ceea ce noi numim *adevăratul* nume al lui Dumnezeu. Prin permutări sistematice de litere, vom încerca să listăm toate aceste nume.

— Înţeleg. Veţi începe cu AAAAAAAAA şi tot aşa până la ZZZZZZZZZ…

— Da, deşi vom folosi alfabetul inventat de noi. Modificarea tastelor în acest scop nu e un lucru prea dificil, desigur. Adevărata problemă e aceea a găsirii unor circuite potrivite care să elimine combinaţiile ridicole. De exemplu, nicio literă nu trebuie să apară mai mult de trei ori la rând.

— De trei ori? Cred că aţi vrut să ziceţi de două ori la rând.

— Nu, de trei ori; mă tem că ar dura prea mult să vă explic de ce, chiar şi în cazul în care aţi înţelege limba noastră.

— Cu siguranţă, răspunse, grăbit, Wagner. Continuaţi!

— Din fericire, nu va fi dificil să adaptaţi computerul dumneavoastră în acest scop, căci odată ce va fi programat corect, va permuta fiecare literă, pe rând şi va printa rezultatele. Computerul va face într-o sută de zile ceea ce nouă ne-ar fi luat cincisprezece mii de ani.

Doctorul Wagner nu mai era atent la zgomotele străzilor din Manhattan, aflate la câteva zeci de etaje mai jos. Era, acum, în altă lume, o lume a înălţimilor naturale, neconstruite de oameni. Acolo sus, unde, aceşti călugări lucrau răbdători, generaţie după generaţie, pentru a pune la punct lista lor de cuvinte fără sens. Chiar nu exista nicio limită în ceea ce privea nebunia oamenilor? Dar trebuia să fie atent să nu-şi dea pe faţă aceste gânduri. Clientul avea întotdeauna dreptate…

— Nu există niciun dubiu, răspunse el, că vom putea modifica computerul Mark V astfel încât să printeze o asemenea listă. Ce mă îngrijorează pe mine e problema instalării şi a întreţinerii lui. În zilele noastre nu e chiar atât de uşor de ajuns în Tibet.

— Asta se poate aranja. Componentele sunt destul de mici şi pot fi transportate cu avionul – de aceea am şi ales computerul dumneavoastră. Dacă le puteţi aduce în India, de acolo ne vom ocupa noi de transportul lor.

— Şi am înţeles că doriţi să angajaţi doi dintre inginerii noştri, nu?

— Da, pentru cele trei luni cât va dura acest proiect.

— Sunt sigur că cei de la Personal vor rezolva acest aspect, spuse Wagner şi îşi notă ceva pe un carneţel. Mai sunt doar două probleme pe care aş vrea să le discutăm…

Înainte să-şi poată termina propoziţia. Dalai Lama scoase o bucată mică de hârtie.

— Aceasta este balanţa contului meu de la Banca Asiei.

— Mulţumesc, pare… ă… în regulă. A doua problemă e atât de trivială că nici nu îmi vine să o mai menţionez, dar e surprinzător cum uneori lucrurile cele mai simple sunt trecute cu vederea şi apar tot felul de complicaţii. Ce sursă de energie electrică aveţi acolo?

— Un generator pe motorină care produce curent de cincizeci de kilowaţi la 110 volţi. A fost instalat acum cinci ani şi merge foarte bine. Ne-a făcut viaţa la mănăstire mult mai confortabilă, dar a fost adus în special pentru a furniza energie pentru motoarele care alimentează roţile pentru rugăciuni.

— Desigur, îngână doctorul Wagner, ar fi trebuit să mă fi gândit la asta.

* * *

Priveliştea de pe parapet era ameţitoare dar cu timpul te obişnuieşti cu orice. După trei luni petrecute acolo, George Hanley nu mai era foarte impresionat de abisul de patru mii de metri care se căsca dedesubt şi nici de câmpiile care arătau de aici ca pătrăţelele de pe o tablă de şah minusculă. Stătea sprijinit de pietrele şlefuite de vânt şi privea morocănos la munţii din depărtare, ale căror nume nici măcar nu se obosise să le înveţe.

Ăsta, se gândi George, era cel mai nebunesc lucru care i se întâmplase vreodată. „Proiectul Shangri-La", aşa îl botezaseră nişte isteţi de la laborator. De câteva săptămâni, Mark V printa hectare întregi de hârtie, acoperite cu nişte semne ciudate. Răbdător şi inexorabil, computerul aranja literele în toate combinaţiile posibile, terminând fiecare clasă înainte de a o începe pe următoarea. Pe măsură ce hârtiile ieşeau din imprimantă, călugării le tăiau, grijulii, şi apoi le lipeau în nişte caiete uriaşe. Peste o săptămână, Slavă Domnului, totul avea să se termine. Ce calcule obscure îi determinaseră pe călugări să decidă că nu mai era nevoie să-şi bată capul cu cuvintele de zece sau de douăzeci de litere, George nu-şi putea da seama. Unul dintre coşmarurile frecvente pe care le avea era că avea să intervină o schimbare de plan şi că marele Dalai Lama – pe care ei îl botezaseră Sam Jaffe[1], deşi nu semăna deloc cu acesta – avea să-l anunţe că

[1] Sam Jaffe – actor american (1891-1984) care a jucat şi în *Lost Horizon*, un film despre o societate idilică din munţii Himalaya (n.trad.).

proiectul va dura până în anul 2060. Călugării ăştia erau capabili de aşa ceva.

George auzi uşa din lemn masiv izbindu-se de perete şi îl văzu pe Chuck venind înspre el. Ca de obicei, acesta fuma unul din trabucurile sale, care-l făcuseră atât de popular printre călugări – călugări care, se pare, erau doritori să îmbrăţişeze toate micile sau marile plăceri ale vieţii. Ăsta era un lucru care-i făcea simpatici: poate că erau nebuni dar, cel puţin, nu umblau cu nasul pe sus. Numai dacă te gândeai la excursiile frecvente pe care le făceau în satele din vale...

— Ascultă, George, îi spuse Chuck, agitat. Am aflat ceva destul de grav.

— Ce s-a întâmplat? S-a stricat computerul?

Ăsta era cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. Ar fi întârziat plecarea lor de acolo şi nimic nu i se părea mai îngrozitor decât asta. La felul în care se simţea el acum, până şi o reclamă la televizor i s-ar fi părut un fel de mană cerească. Ar fi fost, măcar, o legătură cu viaţa de acasă.

— Nu, nu e vorba de asta.

Chuck se rezemă de parapet, ceea ce era destul de neobişnuit pentru el, căci avea rău de înălţime.

— Am aflat ce înseamnă proiectul ăsta.

— Ce vrei să spui? Credeam că ştim despre ce este vorba.

— Desigur, ştiam ce vor să facă. Dar nu ştiam şi de ce. E cel mai absurd lucru...

— Mda, zi-mi ceva ce nu ştiu, mormăi George.

— Bătrânul Sam tocmai mi-a explicat. Ştii că, în fiecare dimineaţă, vine să urmărească sulurile de hârtie. Ei bine, azi a părut de-a dreptul emoţionat, mă rog, dacă se poate spune aşa ceva despre el. Când i-am spus că suntem la ultimul ciclu, m-a întrebat, în engleza lui simpatică, dacă am idee ce încearcă ei să facă. I-am răspuns că da – şi el mi-a explicat.

— Continuă, ce ţi-a zis?

— Păi, ei cred că după ce vor fi listat toate numele Lui – şi socotesc că ar fi vreo nouă miliarde – misiunea lui

Dumnezeu va fi îndeplinită. Rasa umană îşi va fi încheiat, la rândul ei, misiunea pentru care a fost creată. Aşa că existenţa ei nu îşi va mai avea rostul. Crede-mă, mie toată chestia asta îmi cam sună a blasfemie.

— Şi apoi ce se aşteaptă să facem? Să ne sinucidem?

— Nu e nevoie de aşa ceva. Când lista va fi completă, Dumnezeu va veni pe pământ, va întoarce roata şi… Bingo!

— Aha, am înţeles. Când ne vom termina treaba aici, va fi sfârşitul lumii, nu?

Chuck râse nervos.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Sam. Şi ştii ce s-a întâmplat? S-a uitat la mine într-un mod foarte ciudat, de parcă aş fi fost prostul clasei şi a zis: „În niciun caz nu va fi ceva atât de simplu.”

George se gândi la asta câteva secunde.

— Asta numesc eu gândire fără prejudecăţi. Şi ce crezi că ar trebui să facem? Nu văd cum am putea schimba noi lucrurile. La urma urmei, am ştiut de la bun început că nu-s sănătoşi la cap.

— Da, dar nu înţelegi ce s-ar putea întâmpla? Când lista va fi completă şi dacă Turnul Trump va fi tot în picioare, noi vom fi vinovaţii. E computerul nostru, la urma urmei. Nu-mi place deloc situaţia în care ne aflăm.

— Înţeleg, zise George, încet. Aici ai dreptate. Dar lucruri de genul acesta s-au mai întâmplat în istorie. Când eram copil, în Louisiana, aveam un preot nebun care spunea că sfârşitul lumii urma să aibă loc într-o anumită duminică. Sute de oameni l-au şi crezut şi au mers până acolo încât şi-au vândut casele. Bineînţeles, în duminica respectivă nu s-a întâmplat nimic, dar oamenii nu s-au supărat, aşa cum te-ai fi aşteptat. Au hotărât că preotul făcuse, probabil, o greşeală în calculele lui şi au continuat să creadă. Bănuiesc că unii încă mai cred şi azi.

— Da, dar aici nu e Louisiana, în caz că nu ai observat. Suntem doar noi doi şi câteva sute de călugări. Îmi place de ei şi mi-ar părea rău ca bătrânul Sam să sufere, după ce a muncit o viaţă la proiectul ăsta. Oricum, tare mi-aş dori să fiu în altă parte.

— Eu îmi doresc asta de când am venit aici. Dar nu putem face nimic până nu se încheie contractul şi vine avionul să ne ia de aici.

— Ai dreptate, îi răspunse Chuck, gânditor, dar am putea încerca un mic sabotaj.

— Aiurea! Asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Nu, nu m-am referit la ce te gândeşti tu. Hai să punem lucrurile altfel. Computerul îşi va termina treaba peste patru zile, începând de azi, dacă lucrează ca şi până acum, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Avionul trebuie să sosească peste o săptămână. În cazul acesta, nu trebuie decât să încetinim ritmul computerului astfel încât să mai câştigăm două-trei zile, până la venirea avionului. Dacă îl programăm corect, vom fi pe câmpul de zbor, exact în momentul în care computerul va printa ultimul nume. Atunci nu ne vor mai putea prinde.

— Nu-mi place chestia asta, răspunse George. Ar fi prima dată când mi-aş bate joc de munca mea. În plus, ar putea deveni suspicioşi. Nu, o să ne vedem de treabă şi o să vedem ce se va întâmpla.

* * *

— *Tot* NU sunt de acord cu chestia asta, spuse el, în timp ce micii, dar puternicii măgăruşi de munte îi duceau spre vale, pe drumul şerpuitor. Şi să nu crezi că fug pentru că sunt speriat. Numai că-mi pare rău de amărâţii ăia de sus şi nu vreau să fiu acolo când îşi vor da seama ce proşti au putut să fie. Mă întreb cum o să reacţioneze Sam.

— E ciudat, îi răspunse Chuck, dar când mi-am luat la revedere, am simţit că, într-un fel sau altul, şi-a dat seama că l-am înşelat, dar că nu îi pasă, de vreme ce computerul merge bine şi îşi va termina treaba în curând. După aceea, ei bine, pentru el nu mai există un După Aceea…

George se întoarse în şa şi privi înapoi, spre drumul de munte. Acolo era ultimul loc din care se mai putea vedea mănăstirea. Clădirile pătrate, în unghi, se ridicau, întunecate, în lumina apusului; ici şi colo, străluceau

luminiţele de la chilii. Lumină electrică, desigur, de la acelaşi generator care îl alimenta şi pe Mark V. Pentru câtă vreme însă? se întrebă George. Vor distruge călugării calculatorul, de furie că s-au înşelat? Sau vor rămâne liniştiţi şi vor lua calculele de la capăt?

Ştia precis ce se întâmpla sus pe munte în acel moment. Marele Dalai Lama şi asistenţii săi stăteau, îmbrăcaţi în robele lor de mătase, cercetând foile de hârtie pe care ucenicul le aducea de la imprimantă, după care le aranjau, cu atenţie, în registrele lor uriaşe. Nimeni nu zicea nimic. Singurul zgomot era cel făcut de imprimantă, căci Mark V era foarte silenţios, în timp ce făcea miile de permutări pe secundă. Trei luni petrecute astfel, se gândi George, erau de ajuns să te facă să te caţări pe pereţi.

— Uite avionul! strigă Chuck, arătând în vale. Nu-i aşa că e frumos?

Într-adevăr, e frumos, se gândi George. Vechiul avion stătea aşteptându-i, în vale, şi, de aici, părea o mică cruce de argint. Peste două ore avea să-i ducă către libertate şi către o lume normală. Gândul acesta trebuia savurat ca o băutură fină. Asta şi făcu George, în timp ce măgăruşul îl căra răbdător spre câmpie.

Noaptea se lăsa deasupra munţilor Himalaya şi deasupra lor. Din fericire, drumul era foarte bun, ca toate drumurile din această regiune, şi amândoi aveau torţele aprinse. Nu exista niciun pericol, doar o uşoară stare de disconfort, datorată mai ales frigului neîndurător. Cerul de deasupra era senin şi împânzit de stele familiare şi prietenoase. Cel puţin nu exista riscul, se gândi George, ca pilotul să nu poată decola din cauza vremii. Ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Începu să cânte, dar, după scurt timp, se opri. Munţii dimprejur, care străluceau ca nişte stafii cu glugi albe, nu te îndemnau la prea multă veselie. George îşi privi, nerăbdător, ceasul.

— Într-o oră ar trebui să fim la avion, îi strigă el, peste umăr, lui Chuck.

Apoi, adăugă:

— Oare şi-o fi terminat treaba computerul? Ar cam fi timpul.

Chuck nu răspunse, aşa că George se întoarse spre el. Nu îi vedea decât faţa, un oval alb, ridicat spre cer.

— Priveşte, îi şopti Chuck şi George îşi ridică ochii spre cer. (Întotdeauna există o ultimă dată pentru toate.)

Deasupra, fără niciun zgomot, stelele dispăreau, una după alta.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„The nine billion names of God" by Arthur C. Clarke

Călătorii cu pisicile

Mike Resnick

Născut în 1942 în Chicago, este unul din cei mai prolifici şi populari scriitori americani. Soţia sa Carol şi fiica Laura sunt şi ele scriitoare de science fiction. A scris într-o varietate de domenii, dar este cunoscut ca scriitor de SF. E şi un editor cunoscut, din 1988 încoace a editat peste 40 de antologii de science fiction. A obţinut cinci premii Hugo şi, din 2007, este scriitorul care a obţinut cele mai multe premii Locus pentru short fiction şi al patrulea la premii Locus obţinute pentru science fiction. Povestirile sale au obţinut premii şi în Franţa, Japonia, Spania sau Croaţia. Unele au fost premiate cu mai multe premii în acelaşi an, cum este nuvela sa „Seven Views of Olduvai Gorge” care a obţinut în 1995 şi 1994 premiile Hugo, respectiv Nebula. Ultimele sale romane sunt: „World Behind the Door: An Encounter with Salvador Dali” (2007) şi „The Other Teddy Roosevelts” (2008).

Personajul principal al povestirii care urmează, premiată cu Hugo în 2005, are o viaţă fadă şi plictisitoare. Până la un punct. Când nu mai ştie dacă trăieşte un vis sau doar halucinează. Şi nici nu prea îl interesează asta, atât timp cât, visul sau realitatea, ce-o fi, continuă să îi bântuie viaţa.

————————————

Am găsit-o în spatele garajului unor vecini care erau pensionari şi se mutau în Florida, de aceea au preferat să-şi scoată lucrurile la vânzare decât să plătească pentru transportul lor cu vaporul.

Aveam 11 ani şi căutam o carte cu Tarzan, sau poate una cu povestiri despre Hopalong Cassidy scrisă de

Clarence Mulford, ori, dacă mama nu era atentă, un roman interzis al lui Mickey Spillane. Le-am găsit pe toate, dar realitatea vieţii îşi făcu simţită prezenţa. Cărţile costau fiecare 50 de cenţi, iar *Kiss Me Deadly*[2] era un dolar, şi eu nu aveam decât o monedă de 5 cenţi.

Aşa că am început să răscolesc cărţile până am găsit singura carte care se încadra în preţul meu. Se intitula *Călătorii cu pisicile*, scrisă de Miss Priscilla Wallace. Nu Priscilla, ci Miss Priscilla. Ani de zile am crezut că Miss era prenumele ei.

Am răsfoit-o, sperând să aibă ascunse în paginile ei măcar câteva poze cu fete pe jumătate dezbrăcate. Nu erau deloc poze, doar cuvinte. Nu eram surprins, ştiam că un autor numit Miss nu punea femei dezbrăcate în propria carte.

Am ajuns la concluzia că, pentru un băiat care urma să participe la selecţia pentru Liga de Juniori peste câteva ore, cartea era prea feminină şi dichisită, literele de pe copertă erau în relief, forzaţul era dintr-un satin elegant, copertele erau acoperite cu catifea roşie, avea chiar şi un semn de carte, o panglică din satin prinsă de cotor. Eram pe punctul de a o aşeza la locul ei, când căzu, deschizându-se la o pagină pe care scria că era numărul 121 dintr-un tiraj limitat de 200.

Acest lucru a pus totul într-o nouă lumină. Să am propria ediţie limitată pentru doar 5 cenţi, cum aş putea spune nu? Am adus cartea în faţa garajului, am dat banii şi am aşteptat-o pe mama să termine de uitat, ea întotdeauna se uita şi nu cumpăra niciodată, cumpărăturile însemnau renunţarea la bani, iar mama şi tata nu cumpărau ceea ce puteau închiria ieftin, sau, şi mai bine, lua pe degeaba.

În noaptea aceea eram pus în faţa unei decizii majore. Nu vroiam să citesc o carte intitulată *Călătorii cu pisicile*, scrisă de o femeie numită Miss, însă am cheltuit ultimii mei bani cumpărând-o, fiind ultimii până la alocaţia mea de săptămâna următoare, dar citisem toate celelalte cărţi de

[2] Kiss Me Deadly – roman poliţist cu Mike Hammer, eroul autorului Mickey Spillane (n.trad.).

atâtea ori încât aproape vedeai urmele ochilor mei pe pagini.

Aşa că am luat-o fără prea mult entuziasm, am citit prima pagină, apoi pe următoarea, şi deodată am fost transportat în Kenya, în Siam şi în Amazon. Miss Priscilla Wallace avea un fel de a descrie lucrurile încât mă făcea să-mi doresc să fiu acolo, iar când am terminat un capitol, mă simţeam de parcă aş fi fost acolo. Erau oraşe despre care nu mai auzisem niciodată, oraşe cu nume exotice, precum Maracaibo, Samarkand sau Addis Abeba, altele cu nume precum Constantinopole, pe care nici nu puteam să le găsesc pe hartă.

Tatăl ei fusese explorator, demult, când încă mai existau exploratori. Ea făcuse primele călătorii împreună cu el în străinătate şi îi transmisese cu siguranţă gustul pentru ţinuturile îndepărtate. Tatăl meu era zeţar. Cât de mult o invidiam!

Pe jumătate speram ca secţiunea despre Africa să fie plină de elefanţi furioşi şi lei mâncători de oameni, şi poate că aşa şi era, dar nu era felul în care văzuse ea lucrurile. Africa poate să fi fost roşie din cauza colţilor şi ghearelor, dar pentru ea însemna aurul soarelui de dimineaţă, iar locurile umbrite, întunecate, erau pline de minunăţii, nu de teroare.

Ea putea să găsească frumuseţe peste tot. Descria două sute de florari aliniaţi de-a lungul Senei într-o dimineaţă de duminică în Paris, sau un singur boboc fragil din mijlocul deşertului Gobi, şi ştiai, cumva, că fiecare era la fel de minunat aşa cum spunea.

Am sărit ca ars când alarma ceasului deşteptător începu să sune. Era pentru prima dată când stăteam treaz toată noaptea. Am aşezat cartea deoparte, m-am îmbrăcat pentru şcoală şi m-am grăbit înapoi acasă, să pot termina mai repede cartea.

Cred că am citit-o de vreo şase sau şapte ori în acel an. Am ajuns chiar să pot aproape recita fragmente cuvânt cu cuvânt. Eram îndrăgostit de acele locuri exotice, îndepărtate, şi poate puţin îndrăgostit şi de autoare. I-am

scris chiar o scrisoare, având destinatarul *Miss Priscilla Wallace*, *Undeva*, dar, bineînţeles, veni înapoi.

Apoi, toamna, i-am descoperit pe Robert A. Heinlein şi Louis L'Amour, iar un prieten care a văzut *Călătorii cu pisicile*, mă tachina în legătură cu coperta ei dichisită şi cu faptul că era scrisă de o femeie, aşa că am pus cartea pe un raft şi am uitat de ea de-a lungul anilor.

Nu am văzut niciodată toate acele locuri minunate şi misterioase despre care scrisese autoarea. Nu am făcut multe lucruri. Nu mi-am făcut un renume. Nu am devenit nici bogat, nici faimos. Nu m-am căsătorit niciodată. Până la 40 de ani, eram gata să admit că niciodată nu mi s-a întâmplat ceva neobişnuit sau captivant. Scrisesem jumătate de roman pe care nu o să-l termin sau vând vreodată, şi petrecusem 20 de ani căutând fără succes pe cineva pe care să pot iubi. (Acesta era Pasul Unu; Pasul Doi, să găsesc pe cineva care putea să mă iubească, era probabil chiar mai dificil, dar niciodată nu m-am apropiat de acest pas.)

Eram sătul de oraş, de atingerea oamenilor care îşi ferecaseră fericirea şi succesul de care eu nu aveam parte. M-am născut şi am crescut în Midwestern, dar m-am mutat în North Woods, Wisconsin, unde cele mai exotice metropole erau orăşele, precum Manitowoc, Minnaqua sau Wausau, un îndepărtat strigăt din Macau, Marrakech sau din celelalte capitale strălucitoare din cartea Priscillei Wallace.

Am lucrat ca editor la unul din ziarele săptămânale locale, unde scrierea corectă a reclamelor la restaurante şi agenţii imobiliare era mai importantă decât ortografierea corectă a numelor din rubrica de ştiri. Nu era cea mai captivantă slujbă din lume, dar era destul de plăcută, iar eu nu căutam nimic captivant. Visele de triumf din tinereţe dispăruseră, la fel ca cele de dragoste şi pasiune; la vremea aceea, mă împăcasem cu liniştea.

Am închiriat o căsuţă la marginea unui lac fără nume, la vreo 15 mile în afara oraşului. Nu era lipsită de farmec: avea o terasă demodată, cu un leagăn la fel de vechi ca şi

casa. Un chei pentru barca pe care nu o aveam pătrundea în lac, era chiar şi un jgheab cu apă pentru caii fostului proprietar. Casa nu avea aer condiţionat, dar nici nu era cu adevărat necesar, şi iarna stăteam lângă foc, citind cel mai recent roman.

Într-o noapte de sfârşit de vară, puţin răcoroasa, stăteam lângă şemineul gol, citind ceva despre o urmărire zgomotoasă cu maşini şi focuri de armă prin Berlin sau Praga sau vreun alt oraş pe care nu-l văzusem niciodată. M-am trezit întrebându-mă dacă acesta era viitorul meu: un bătrân singur, care-şi petrece serile citind beletristică lângă şemineu, poate cu o pătură aşezată pe picioare, având un motan drept unic companion…

Dintr-un anumit motiv, probabil din cauza noţiunii de motan, mi-am amintit de *Călătorii cu pisicile*. N-am avut niciodată o pisică, dar ea a avut; erau două pisici în carte, şi mergeau peste tot cu ea.

Nu mă mai gândisem la cartea aceea de mulţi ani. Nici nu ştiam că o mai am. Dar dintr-un anumit motiv, am simţit imboldul de a o lua şi a o frunzări. M-am dus în camera de oaspeţi, unde ţineam toate lucrurile pe care nu le despachetasem încă. Cred că erau vreo două duzini de cutii cu cărţi. Am deschis-o pe prima, apoi pe următoarea. Am răscolit prin câteva cărţi de Bradbury, Asimov, Chandler şi Hammett, am dat de Ludlum, Ambler şi două volume vechi de Zane Gray, când, deodată, am găsit-o, la fel de elegantă ca întotdeauna. Singurul şi unicul meu număr dintr-o ediţie limitată.

Prin urmare, pentru prima dată în aproape 30 de ani, am deschis cartea şi am început să citesc. M-am simţit la fel de captivat ca atunci când am citit-o prima dată. Era la fel de minunată cum îmi aminteam. Şi, aşa cum am făcut acum trei decenii în urmă, am pierdut noţiunea timpului şi am terminat-o când răsărea soarele.

Nu am făcut prea multă treabă în dimineaţa aceea. Tot ce puteam face era să mă gândesc la acele extraordinare descrieri şi pătrunderi în lumi care nu mai existau, iar apoi am început să mă întreb dacă Priscilla Wallace însăşi mai

trăia. Probabil că era o doamnă foarte bătrână, dar m-am gândit că aş putea să actualizez vechea mea scrisoare şi să o expediez.

Pe la prânz, am trecut pe la biblioteca din localitate, hotărât să iau tot ce scrisese ea. Nu aveau nimic la rafturi sau în fişele lor. (Era o bibliotecă de ţară, demodată, prietenoasă, iar computerizarea fondului de carte era la câteva decenii depărtare.)

M-am întors la birou şi am căutat pe calculatorul meu lucruri despre ea. Existau 37 de persoane distincte şi diferite numite Priscilla Wallace. Una era actriţă în filme cu buget redus. Una preda la Universitatea din Georgetown. Una era diplomat stabilit în Bratislava. Una creştea cu succes pudeli pentru spectacole. Una era tânăra mamă a şase gemeni în Carolina de Sud. Una era imprimator la o revistă duminicală de benzi desenate. Şi atunci, chiar când eram sigur că nu o va găsi calculatorul, pe ecran apărură următoarele: *Wallace, Priscilla, n. 1892, d. 1926. Autoarea unei singure cărţi: Călătorii cu pisici.*

1926. S-a terminat cu scrisorile, şi atunci, şi acum; murise cu zeci de ani înainte de a mă naşte eu. Chiar şi aşa, aveam un sentiment de pierdere, de supărare, că cineva murise atât de tânăr, şi că toţi anii ei netrăiţi fuseseră luaţi de oameni care niciodată nu vor vedea frumuseţea pe care ea o găsise peste tot pe unde a mers.

Oameni ca mine.

Mai era şi o fotografie. Părea o reproducere a unei vechi ferotipii de culoarea sepiei, care prezenta o tânără zveltă, cu păr castaniu, cu ochi mari, negri, ce mi se păreau oarecum trişti. Sau poate tristeţea era a mea, pentru că ştiam că va muri la 34 de ani şi, odată cu ea, va muri şi pasiunea ei pentru viaţă. Am printat o copie, am pus-o în sertarul de la birou şi am luat-o cu mine acasă la sfârşitul zilei. Nu ştiu de ce. Erau doar două propoziţii scrise pe fotografie. O viaţă, orice viaţă, merita mai mult de atât. În special una care putea să iasă din mormânt şi să mă atingă şi să mă facă să simt, cel puţin cât îi citeam cartea, că poate lumea nu era aşa de fadă şi banală cum mi se părea.

În noaptea aceea, după ce mi-am încălzit cina, m-am aşezat lângă şemineu şi am luat iarăşi *Călătorii cu pisicile*, răsfoind-o, doar ca să citesc pasajele mele preferate. Era unul despre procesiunea grandioasă a elefanţilor spre munţii Kilimanjaro cu vârfurile înzăpezite, şi altul despre parfumul copleşitor al florilor când se plimba ea prin grădinile din Versailles într-o dimineaţă de mai. Apoi, spre sfârşit, era fragmentul care devenise favoritul meu:

Mai sunt atât de multe de văzut, atât de multe de făcut, încât, în zile ca acestea, îmi doresc să pot trăi pentru totdeauna. Găsesc alinare în credinţa că, după mult timp când nu voi mai fi, voi reînvia ori de câte ori cineva va lua un exemplar din această carte şi o va citi.

Era cu adevărat o alinare, cu siguranţă o imortalitate mai puternică decât am visat eu vreodată. Nu făcusem niciun semn, nu lăsasem nicio urmă prin care cineva ar putea şti că eu am ajuns vreodată aici. 20 de ani după moartea mea, poate cel mult 30, nimeni nu va şti că eu am existat măcar, că un om numit Ethan Owens – numele meu; nu l-ai întâlnit niciodată până acum, şi cu siguranţă nu îl vei mai întâlni de acum încolo – a trăit, a muncit şi a murit aici, că a încercat să treacă de fiecare zi fără să facă niciun rău nimănui, şi că a fost suma totală a propriilor realizări.

Nu la fel ca ea. Sau poate chiar ca şi ea. Ea nu a fost politician sau prinţesă războinică. Nu au existat monumente închinate ei. A scris o cărticică de călătorie şi a murit înainte de a apuca să scrie alta. Dispăruse de mai mult de trei sferturi de secol. Cine şi-a adus aminte de Priscilla Wallace?

Mi-am turnat o bere şi am început din nou să citesc. Într-un fel, cu cât descria ea mai mult fiecare oraş exotic şi junglă primitivă, cu atât păreau mai puţin exotice şi primitive, deveniseră familiare. Oricât de des citeam cartea, nu puteam să-mi dau seama cum reuşea să facă asta.

Am fost deranjat de un zăngănit pe terasă. *Afurisiţii de ratoni deveneau mai îndrăzneţi în fiecare noapte*, mă gândeam, dar am auzit apoi un mieunat foarte distinct. Cel

mai apropiat vecin al meu era la depărtare de o milă, o distanţă prea mare pentru plimbarea unei pisici, dar mi-am zis că aş putea măcar să ies afară şi să mă uit, şi dacă avea o zgardă cu medalion, sunam la stăpânul ei. Dacă nu, o alungam înainte de a intra în contradicţie cu ratonii din zonă.

Am deschis uşa şi am ieşit pe terasă. Bineînţeles, era o pisică acolo, una albă cu câteva pete cafenii pe cap şi pe corp. M-am aplecat să o ridic, dar se dădu înapoi câţiva paşi.

— Nu îţi fac niciun rău, am spus eu cu blândeţe.

— Ştie asta, zise o voce feminină. Doar că e timid.

M-am întors, iar ea stătea acolo, în leagănul de pe terasă. Făcu un gest, iar motanul traversă terasa şi sări în braţele ei.

Văzusem acea faţă mai devreme în ziua respectivă, având culoarea sepiei şi fixându-mă cu privirea. O studiasem ore întregi, până îi învăţasem fiecare contur.

Era *ea*.

— E o noapte frumoasă, nu-i aşa? spuse, în timp ce continuam să o privesc cu gura căscată. Şi liniştită. Chiar şi păsările sunt adormite.

Făcu o pauză.

— Doar greierii sunt treji, cântându-ne serenade cu simfoniile lor.

Nu ştiam ce să spun, aşa că am privit-o şi am aşteptat să dispară.

— Parcă eşti palid, observă ea după o clipă.

— Parcă eşti reală, am reuşit, într-un final, să murmur.

— Desigur că sunt, răspunse cu un zâmbet. *Sunt* reală.

— Eşti Miss Priscilla Wallace, iar eu am petrecut atât de mult timp gândindu-mâ la tine, încât am început să am halucinaţii.

— Arăt ca o halucinaţie?

— Nu ştiu. Nu cred că am mai avut halucinaţii până acum, aşa că nu ştiu cum arată, cu excepţia faptului că, în mod evident, ele arată ca tine.

Am tăcut.

— Ar putea arăta mult mai rău, am continuat. Tu ai o faţă frumoasă.

Râse când mă auzi. Pisica sări, speriată, iar ea începu să o mângâie uşor.

— Cred că încerci să mă faci să roşesc, spuse.

— Tu *poţi* roşi? am întrebat, apoi mi-am dorit să nu o fi făcut.

— Bineînţeles că pot, zise, deşi am avut anumite dubii după ce m-am întors din Tahiti. Ce lucruri *fac* ei acolo! Citeai *Călătorii cu pisicile*, nu-i aşa? continuă ea.

— Da, aşa e. E una dintre cele mai de preţ averi ale mele de când eram copil.

— A fost un cadou?

— Nu, am cumpărat-o eu însumi.

— Asta e foarte măgulitor.

— E foarte măgulitor să o cunosc, în sfârşit, pe autoarea care mi-a oferit atât de multă plăcere, am zis, simţindu-mă din nou ca un copil.

Ea privi încurcată, de parcă era pe punctul de a întreba ceva. Se răzgândi, apoi zâmbi iarăşi. Era un zâmbet frumos, aşa cum mă aşteptasem.

— E o proprietate foarte drăguţă, spuse. E toată a ta, până la lac?

— Da.

— Mai locuieşte cineva aici?

— Doar eu.

— Îţi place intimitatea.

A fost o afirmaţie, nu o întrebare.

— Nu în mod special, am răspuns. Pur şi simplu, aşa s-au întâmplat lucrurile. Se pare că oamenii nu mă plac prea mult.

De ce naiba ţi-am spus asta? m-am gândit. *Nu am recunoscut aşa ceva nici măcar faţă de mine însumi.*

— Pari o persoană foarte de treabă, zise ea. Mi-e greu să cred că ceilalţi oameni nu te plac.

— Poate am exagerat. De cele mai multe ori nici nu mă observă, am spus, puţin încurcat. Nu vreau să mă descarc în faţa ta.

— Eşti foarte singur. Trebuie să te descarci în faţa *cuiva*, răspunse ea. Cred că ai nevoie de ceva mai multă încredere în tine.

— Poate.

Se uită fix la mine preţ de o clipă. Apoi spuse:

— Te uiţi de parcă aştepţi să se întâmple ceva teribil.

— Mă aştept ca tu să dispari.

— Ar fi asta aşa teribil?

— Da, am răspuns prompt. Ar fi teribil.

— Atunci, de ce nu accepţi pur şi simplu că sunt aici? Dacă te înşeli, vei şti destul de curând.

Am dat din cap:

— Da, bine, eşti Priscilla Wallace.

— Tu ştii cine sunt *eu*. Poate o să-mi spui cine eşti *tu*.

— Mă numesc Ethan Owens.

— Ethan. E un nume frumos.

— Crezi?

— Nu aş spune-o, dacă nu aş crede.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Să îţi spun Ethan, sau dl. Owens?

— Ethan, te rog. Simt că te cunosc dintotdeauna.

Am simţit cum altă confesiune urma să vină.

— Ţi-am scris chiar şi o scrisoare când eram copil, dar a fost returnată.

— Mi-ar fi plăcut aşa ceva. N-am primit niciodată vreo scrisoare de la fani. De la nimeni.

— Sunt sigur că sute de oameni ar fi vrut să-ţi scrie. Poate că nu ţi-au găsit adresa.

— Poate, spuse plină de dubii.

— De fapt, chiar azi mă gândeam să o trimit din nou.

— Orice ai fi dorit să-mi spui, poţi să îmi spui personal.

Pisica sări iar pe terasă.

— Cred că stai foarte incomod aşa, cocoţat pe balustradă, Ethan. De ce nu vii să te aşezi lângă mine?

— Mi-ar plăcea foarte mult, am spus, ridicându-mă în picioare.

Apoi m-am mai gândit.

— Nu, mai bine nu.

— Am 32 de ani, zise amuzată. N-am nevoie de supraveghetoare.

— Cu mine nu, nu ai nevoie, am asigurat-o. În plus, nu cred că mai există aşa ceva.

— Atunci, care e problema?

— Adevărul? am întrebat. Dacă stau lângă tine, la un moment dat, şoldul meu se va atinge de al tău, sau poate îţi voi atinge fără să vreau mâna. Şi…

— Şi ce?

— Şi nu vreau să realizez că nu eşti aici cu adevărat.

— Dar sunt cu adevărat aici.

— Aşa sper, dar mi-e mult mai uşor să cred asta din locul în care mă aflu.

Ridică din umeri:

— Cum doreşti.

— Mi-am dorit deja ceva pentru noaptea asta, am continuat.

— Atunci, de ce nu stăm să ne bucurăm de adierea vântului şi de miresmele nopţii din Wisconsin?

— Fac orice, numai să te simţi tu fericită.

— Faptul că sunt aici, că încă este citită cartea mea mă face fericită.

Tăcu un moment, privind atent întunericul.

— Ce dată este, Ethan?

— 17 aprilie.

— Mă refer la an.

— 2004.

Păru surprinsă.

— *Atât* de mult a trecut?

— De când…? am întrebat, cu ezitare în glas.

— De când am murit, răspunse. Oh, ştiu că am murit, probabil cu mult timp în urmă. Pentru mine nu există zile de mâine, iar zilele de ieri sunt toate atât de îndepărtate. Dar un nou mileniu? Mi se pare, căută ea cuvântul potrivit, exagerat.

— Te-ai născut în 1892, cu mai mult de un secol în urmă.

— De unde ştii?

— Mi-am pus calculatorul să caute date despre tine.

— Nu ştiu ce e un calculator. Apoi, deodată, întrebă: Ştii şi când şi cum am murit?

— Ştiu când, dar nu cum ai murit.

— Te rog să nu-mi spui. Am 32 de ani, şi tocmai am scris ultima pagină din cartea mea. Nu ştiu ce urmează, şi ar fi greşit din partea ta să-mi spui.

— Foarte bine, am spus, continuând cu expresia împrumutată de la ea. Cum doreşti.

— Promite-mi.

— Îţi promit.

Deodată, micuţa pisică albă se încordă şi privi dincolo de curte.

— Îşi vede fratele, zise Priscilla.

— Probabil sunt doar ratonii. Pot fi foarte neplăcuţi.

— Nu, insistă ea. Îi cunosc limbajul corpului. E fratele lui acolo.

Şi, desigur, am auzit un mieunat distinct ceva mai târziu. Pisica albă sări de pe terasă şi se îndreptă către el.

— Mai bine mă duc să-i caut înainte de a se rătăci complet, zise Priscilla, ridicându-se în picioare. S-a întâmplat o dată în Brazilia, şi nu i-am găsit aproape două zile.

— Aduc o lanternă şi vin şi eu.

— Nu, i-ai putea speria, şi nu se poate să-i facem să fugă în locuri străine.

Stătea în picioare şi mă fixa cu privirea.

— Pari un om foarte de treabă, Ethan Owens. Mă bucur că, într-un final, ne-am cunoscut, zâmbi ea cu tristeţe. Îmi doresc doar să nu fii atât de singur.

Coborî în curte şi se îndreptă spre întuneric înainte de a putea minţi şi de a-i spune că am dus o viaţă plină şi că nu eram deloc singur. Deodată, am avut presimţirea că nu se va mai întoarce.

— Ne vom mai întâlni? am strigat după ea, în timp ce dispărea din raza mea vizuală.

— Asta depinde de tine, nu-i aşa? veni răspunsul din întuneric.

M-am aşezat în leagănul de pe terasă, aşteptând-o să reapară cu pisicile. După o vreme, în ciuda aerului rece, am adormit. M-am trezit când soarele de dimineaţă încălzea balansoarul.

Eram singur.

* * *

Mi-a trebuit aproape jumătate de zi să mă conving că tot ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost doar un vis. Nu era ca oricare alt vis pe care l-am avut vreodată, pentru că îmi aminteam fiecare detaliu, fiecare cuvânt pe care îl spusese ea, fiecare gest pe care îl făcuse. Desigur că ea nu mă vizitase în realitate, dar nu puteam să mi-o scot din minte pe Priscilla Wallace, aşa că m-am oprit din lucru şi mi-am folosit calculatorul pentru a încerca să aflu mai multe.

Nu mai era nimic de aflat la numele ei, cu excepţia acelei singure informaţii. Am încercat să caut *Călătorii cu pisicile*, dar nu am găsit nimic. Am verificat dacă tatăl său publicase vreo carte despre explorările lui, dar nu scrisese nimic. Am contactat chiar câteva hoteluri la care stătuse ea, singură sau cu tatăl ei, dar niciunul nu deţinea date atât de vechi.

Am încercat, una după alta, mai multe variante, dar niciuna nu s-a dovedit fructuoasă. Istoria o înghiţise, aproape la fel de mult cum mă va înghiţi şi pe mine într-o bună zi. Altceva în afară de carte, singura dovadă pe care o aveam că ea a trăit, era informaţia din calculator, constând din zece cuvinte şi două date. Criminalii căutaţi de poliţie nu se puteau ascunde de lege mai bine decât s-a ascuns ea de posteritate.

Într-un sfârşit, m-am uitat pe fereastră şi am văzut că se făcuse noapte şi toţi ceilalţi plecaseră acasă. (Nu este schimb de noapte la un ziar săptămânal.) M-am oprit la un restaurant, am luat un sandvici cu şuncă şi o ceaşcă de cafea, apoi m-am îndreptat înapoi spre lac.

Am urmărit la televizor ştirile de la ora zece, apoi am luat din nou cartea ei, doar ca să mă conving că *trăise* cu

adevărat odată, demult. După câteva minute am devenit neliniştit, am pus cartea pe masă, şi am ieşit afară să respir aerul proaspăt.

Stătea în balansoar, chiar unde stătuse cu o noapte în urmă. Era cu o altă pisică, una neagră cu picioare albe şi cercuri tot albe în jurul ochilor.

A văzut că mă uitam la pisică. Atunci spuse:

— Acesta este Goggle. Cred că are un nume excepţional, nu-i aşa?

— Presupun, am răspuns tulburat.

— Cel alb este Giggle, pentru că îi place să intre în tot felul de rele.

Nu am spus nimic. Într-un sfârşit, ea zâmbi:

— Care din ei ţi-a mâncat limba?

— Te-ai întors, am zis în cele din urmă.

— Bineînţeles că da.

— Îţi citeam din nou cartea. Nu cred că am întâlnit pe cineva vreodată căruia să-i placă atât de mult viaţa.

— Sunt atât de multe lucruri care să-ţi placă!

— Pentru unii dintre noi.

— Sunt peste tot în jurul tău, Ethan.

— Prefer să văd prin ochii tăi. Era ca şi cum te-ai naşte iar, într-o nouă lume, în fiecare dimineaţă. Cred că de aceea ţi-am păstrat cartea, şi m-am găsit recitind-o, ca să aflu ce ai văzut şi ai simţit.

— Poţi să simţi lucrurile tu însuţi.

Am dat din cap:

— Prefer ceea ce simţi *tu*.

— Bietul Ethan, zise cu sinceritate. Nu ai iubit niciodată nimic, nu-i aşa?

— Am încercat.

— Nu am spus asta. Se uită la mine curioasă. Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu.

— De ce?

Mă hotărâsem să-i dau un răspuns cinstit.

— Nu ştiu. Probabil pentru că niciuna dintre ele nu se ridica la nivelul tău.

— Eu nu sunt atât de specială.

— Pentru mine, eşti. Întotdeauna ai fost.

Se încruntă şi zise:

— Am vrut ca romanul meu să-ţi îmbogăţească viaţa, Ethan, nu să ţi-o distrugă.

— Nu ai distrus-o. Ai făcut-o doar puţin mai uşor de suportat.

— Mă gândesc…, medită ea.

— La ce anume?

— La faptul că sunt aici. Este de neînţeles.

— De neînţeles e un adevăr spus pe jumătate, am continuat eu. De necrezut este o expresie mai potrivită.

Dădu din cap, tulburată:

— Nu înţelegi. Eu îmi amintesc de noaptea trecută.

— Şi eu, fiecare secundă din ea.

Mângâia absentă pisica.

— Nu asta am vrut să spun. Nu am mai fost niciodată adusă înapoi până noaptea trecută. Nu eram sigură atunci. M-am gândit că, poate, am uitat de fiecare dată. Dar astăzi îmi aduc aminte de noaptea trecută.

— Nu sunt sigur că te înţeleg.

— Nu poţi fi tu singura persoană care mi-a citit cartea, de când am murit. Şi chiar dacă ai fi, nu am fost niciodată chemată înapoi, nici măcar de tine.

Se uită fix la mine pentru o vreme, apoi continuă:

— Poate că m-am înşelat.

— În legătură cu ce?

— Poate că ceea ce m-a adus aici nu a fost faptul că *eu* aveam nevoie să fiu citită. Poate pentru că *tu* aveai o atât de disperată nevoie de cineva.

— Eu…, am început cu înverşunare, dar m-am oprit.

Mi s-a părut pentru o clipă că întreaga lume se oprise cu mine. Apoi luna ieşi de după un nor, iar o bufniţă ţipă în depărtare.

— Ce este?

— Vroiam să-ţi spun că nu sunt atât de singur. Dar ar fi fost o minciună.

— Nu ai de ce să-ţi fie ruşine, Ethan.

— Dar nici nu am cu ce să mă laud.

Era ceva la ea ce mă făcea să spun lucruri pe care nu le mai spusesem vreodată nimănui, nici măcar mie însumi. Am continuat:

— Aveam speranţe aşa de mari când eram copil. Urma să-mi iubesc munca, să mă pricep. Urma să găsesc o femeie pe care să o iubesc şi cu care să-mi petrec tot restul vieţii. Vroiam să văd toate locurile pe care le-ai descris tu. De-a lungul anilor am văzut fiecare din acele speranţe murind. Acum mă mulţumesc să îmi plătesc facturile şi să-mi fac controale medicale regulate, am spus oftând adânc. Cred că viaţa mea ar putea fi descrisă ca având mici năzuinţe realizate pe deplin.

— Trebuie să-ţi asumi unele riscuri, Ethan, zise ea cu blândeţe.

— Eu nu sunt ca tine. Mi-aş dori să fiu, dar nu sunt. Pe lângă asta, n-au mai rămas alte locuri sălbatice.

Ea scutură din cap:

— Nu asta am vrut să spun. Dragostea implică riscuri. Trebuie să rişti să suferi.

— Am suferit. Nu este nimic de spus.

— Poate de aceea sunt aici. Nu poţi fi rănit de o fantomă.

Pe naiba nu pot, am gândit, apoi am spus cu voce tare:

— *Eşti* fantomă?

— Nu simt că aş fi.

— Nu arăţi că ai fi.

— Dar cum arăt?

— La fel de frumoasă cum am ştiut întotdeauna că eşti.

— Moda se schimbă.

— Dar nu şi frumuseţea, am răspuns.

— Eşti drăguţ că spui asta, dar cred că arăt foarte demodată. De fapt, lumea pe care o ştiu eu trebuie să ţi se pară primitivă.

Faţa i se lumină.

— Este un nou mileniu. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am mers pe lună şi am trimis nave pe Marte şi Venus.

Îşi ridică privirea spre cerul nopţii.

— Luna! exclamă. De ce eşti aici când ai putea fi acolo?

— Eu nu îmi asum riscuri, ţi-aminteşti?

— Ce timpuri grozave în care să trăieşti! zise entuziasmată. Mereu mi-am dorit să văd ce se află după următorul deal. Dar *tu* ai ajuns să vezi ce se află după următoarea stea!

— Nu este aşa de simplu, am spus.

— Dar va fi, insistă ea.

— Într-o bună zi, am recunoscut. Nu în timpul vieţii mele, dar într-o bună zi.

— Atunci ar trebui să mori cu cel mai mare dezgust. Sunt sigură că eu aşa am făcut.

Se uită înspre stele, de parcă îşi imagina că zboară la fiecare dintre ele. Apoi zise:

— Mai vorbeşte-mi despre viitor.

— Nu ştiu nimic despre viitor, am răspuns.

— Viitorul *meu*. Prezentul tău.

I-am povestit ce puteam. Părea uimită că sute de milioane de oameni călătoresc acum prin aer, că nu ştiam pe nimeni care să nu aibă maşină, şi că transportul cu trenul aproape dispăruse din America. Ideea de televiziune a fascinat-o. Filmele color, cele cu sonor, computerele, vroia să ştie totul despre ele. Era dornică să afle dacă grădinile zoologice deveniseră mai umane, dacă *oamenii* deveniseră mai umani. Nu îi venea să creadă că transplantul de inimă este ceva de rutină.

Am vorbit ore în şir. Într-un final, mi se făcuse aşa de sete, încât i-am spus că va trebui să fac o pauză câteva minute şi m-am dus în bucătărie să iau ceva de băut. Ea nu auzise de Fanta sau Dr. Pepper, ceea ce aveam eu în casă, şi nu-i plăcea berea, aşa că i-am făcut un ceai cu gheaţă şi am deschis un Bud pentru mine. Când am adus totul pe terasă, ea împreună cu Goggle dispăruseră.

Nici nu m-am chinuit să o caut. Ştiam că se întorsese *undeva*, de unde venise.

* * *

Se reîntoarse în următoarele trei nopţi, uneori cu o pisică, alteori cu amândouă. Mi-a povestit despre călătoriile ei, despre impulsul copleşitor de a vedea ce era de văzut în bucăţica de timp alocată nouă, oamenilor, iar eu i-am descris variatele minuni pe care nu le va vedea niciodată.

Era ciudat să conversezi cu o fantomă în fiecare noapte. Ea continua să mă asigure că era reală, iar eu o credeam când spunea asta, dar tot mi-era teamă să o ating şi să descopăr că nu era decât un vis. Pisicile, de parcă îmi ştiau temerile, păstrau, de asemenea, distanţa; în toate acele seri, nici măcar o dată nu s-au atins de mine.

— Aş vrea să fi văzut toate priveliştile pe care *le-au văzut ele*, am zis eu în cea de-a treia noapte, arătând cu capul spre pisici.

— Unii oameni credeau că e o cruzime să le iau cu mine peste tot, răspunse Priscilla, trecându-şi absentă mâna pe spinarea lui Goggle în timp ce acesta torcea mulţumit. Cred că ar fi fost mai crud să le las acasă.

— Nu a creat vreodată probleme niciuna dintre pisici, fie acestea, fie cele care au mai existat?

— Desigur că da, zise ea. Dar când iubeşti ceva, te descurci şi cu problemele.

— Da, cred că aşa este.

— De unde ştii? întrebă ea. Credeam că ai spus că nu ai iubit niciodată nimic.

— Poate că m-am înşelat.

— Da?

— Nu ştiu, am răspuns. Poate că iubesc pe cineva care dispare în fiecare noapte când mă întorc cu spatele.

Mă fixă cu privirea, şi m-am simţit deodată foarte ciudat. Am dat din umeri stânjenit.

— Poate.

— Sunt măgulită, Ethan. Dar nu aparţin acestei lumi, nu în acelaşi fel ca tine.

— Nu m-am plâns, am zis. Mă mulţumesc cu clipele pe care le am.

Am încercat să zâmbesc; era un dezastru. Am continuat:

— În plus, nici nu ştiu dacă eşti reală.

— Îţi tot spun că sunt.

— Ştiu.

— Ce ai face dacă ai *şti* că sunt? mă întrebă.

— Adevărat?

— Adevărat.

Am privit-o insistent:

— Încearcă să nu te enervezi, am început.

— Nu o să mă enervez.

— Îmi doresc să te ţin în braţe şi să te sărut încă de când te-am văzut prima dată pe terasa mea.

— Atunci, de ce nu ai făcut-o?

— Am această... această teamă că dacă încerc să te ating şi tu nu eşti aici, dacă îmi demonstrez că nu exişti, atunci nu o să te mai văd niciodată.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre dragoste şi riscuri?

— Îmi amintesc.

— Şi?

— Poate voi încerca mâine, am răspuns. Nu vreau încă să te pierd. Nu mă simt aşa de curajos în seara asta.

Zâmbi, un zâmbet mai curând trist, apoi zise:

— Poate o să te saturi să mă citeşti.

— Niciodată!

— Dar e aceeaşi carte de fiecare dată. Cât de des poţi să o citeşti?

Am privit-o, tânără, vibrantă, posibil cu doi ani înainte de moarte, cu siguranţă mai puţin de trei. Ştiam ce o va aştepta; tot ce putea ea să vadă era o viaţă de om plină de experienţe minunate întinzându-se în depărtare.

— Atunci am să citesc una din celelalte cărţi ale tale.

— Am scris şi altele?

— Duzini, am minţit eu.

Nu se putea abţine să nu zâmbească:

— Chiar?

— Chiar.

— Îţi mulţumesc, Ethan. M-ai făcut foarte fericită.

— Atunci suntem chit.

Se auzi o încăierare zgomotoasă jos, lângă lac. Se uită repede după pisici, dar erau pe terasă, fiind de asemenea atrase de gălăgie.

— Ratonii, am spus.

— De ce se bat?

— Probabil că un peşte a fost aruncat pe mal. Ratonilor nu prea le place să-şi împartă prada.

Ea zise râzând:

— Îmi amintesc de nişte oameni pe care îi cunosc. Făcu o pauză. Pe care îi *cunoşteam*, se corectă.

— Ţi-e dor de ei, de prieteni, vreau să spun?

— Nu. Am avut sute de cunoştinţe, dar foarte puţini prieteni apropiaţi. Nu am stat suficient de mult într-un singur loc pentru a-mi face prieteni. Doar când sunt cu tine îmi dau seama că ei nu mai sunt.

Continuă după o clipă:

— Nu prea înţeleg. Ştiu că sunt aici cu tine, în noul mileniu, dar mă simt de parcă tocmai mi-am sărbătorit cei 32 de ani. Mâine am să pun flori la mormântul tatălui meu, iar săptămâna viitoare mă voi îmbarca spre Madrid.

— Madrid? am repetat. Vei urmări lupta bravilor tauri în arenă?

O expresie ciudată se citi pe faţa ei. Spuse:

— Nu e curios?

— Ce să fie curios?

— Nu am nici cea mai mică idee ce o să fac în Spania… dar tu mi-ai citit toate cărţile, deci *tu* ştii.

— Nu vrei ca eu să-ţi spun.

— Nu, ar strica tot.

— Îmi va fi dor de tine când vei pleca.

— Vei lua una dintre cărţile mele şi mă voi întoarce imediat, zise. Pe lângă asta, am mers cu mai mult de 75 de ani în urmă.

— Devine confuz, am spus.

— Nu fi aşa de deprimat. Vom fi din nou împreună.

— A trecut doar o săptămână, dar nu-mi aduc aminte ce făceam seara înainte de a începe să vorbesc cu tine.

Gălăgia de lângă lac deveni mai puternică, iar Giggle şi Goggle începură să se ghemuiască unul în celălalt.

— Îmi sperie pisicile, zise Priscilla.

— Mă duc să-i despart, am spus eu, coborând de pe terasă şi îndreptându-mă spre locul de încăierare al ratonilor. Şi când mă întorc, am continuat, simţindu-mă mai îndrăzneţ pe măsură ce mă depărtam de ea, poate o să aflu cât de reală eşti, la urma urmei.

Până am ajuns la lac, lupta era departe de a se fi terminat. Un raton mare, cu jumătate de peşte în gură, se uită la mine, lipsit complet de frică. Alţi doi, mai mici, stăteau la zece picioare distanţă. Toţi trei sângerau din numeroasele răni, dar nu păreau că ar fi suferit prea mult.

— Aşa vă trebuie, am mormăit eu.

M-am întors şi am început să merg spre casă. Pisicile erau tot pe terasă, dar Priscilla dispăruse. M-am gândit că a intrat înăuntru să-şi mai ia un ceai cu gheaţă, sau poate s-a dus la baie, încă un punct în favoarea faptului că nu era o fantomă, dar când am văzut că nu apare după câteva minute, am căutat-o prin casă.

Nu era nicăieri. Nici în curte, nici în vechiul hambar gol. M-am întors şi m-am aşezat în balansoar să o aştept.

Câteva minute mai târziu, Goggle mi-a sărit în braţe. Îl mângâiam leneş de ceva vreme înainte de a-mi da seama că este real.

* * *

Dimineaţa am cumpărat nişte mâncare pentru pisici. Nu vroiam să le dau mâncarea pe terasă, pentru că eram sigur că ratonii ar putea-o mirosi şi i-ar alunga pe Giggle şi Goggle, aşa că am pus-o într-un castron de supă şi am aşezat-o pe dulap, chiar lângă chiuveta din bucătărie. Nu aveam coş de gunoi, aşa că am lăsat fereastra suficient de deschisă, încât pisicile puteau să vină sau să plece după bunul plac.

Am rezistat impulsului de a afla mai multe despre Priscilla cu ajutorul computerului. Tot ce mai rămăsese de aflat era felul în care murise, iar eu nu doream să ştiu. Cum

se poate să moară la 34 de ani o femeie frumoasă, sănătoasă, care a călătorit în toată lumea? Sfâşiată de lei? Sacrificată de sălbatici? Victimă a unei boli tropicale îngrozitoare? Jefuită, violată şi ucisă în New York? Indiferent ce-a fost, i s-a furat jumătate de secol. Nu doream să mă gândesc la toate cărţile pe care le-ar fi scris în tot acest timp, ci la bucuria pe care ar fi simţit-o călătorind de la o nouă destinaţie la alta. Nu, chiar nu vroiam să ştiu cum a murit.

Am lucrat distrat câteva ore, apoi, în miezul zilei, m-am grăbit spre casă. La ea.

Am ştiut că ceva este în neregulă din momentul în care am coborât din maşină. Balansoarul era gol. Giggle şi Goggle săriră de pe terasă, au fugit până la mine şi au început să se gudure pe lângă picioarele mele, ca şi cum căutau alinare.

I-am strigat numele, dar nu mi-a răspuns nimeni. Apoi am auzit un foşnet în interiorul casei. Am alergat la uşă şi am văzut un raton căţărându-se afară pe fereastra din bucătărie, chiar când eu intram.

Era o dezordine de nedescris. Evident că ratonul era în căutare de hrană şi, pentru că tot ce aveam erau conserve şi mâncare congelată, începuse să distrugă întreaga casă, căutând ceva ce ar putea mânca.

Şi atunci, am văzut-o: *Călătorii cu pisicile* zăcea zdrenţuită, ca şi cum ratonul avusese o explozie de furie din cauza lipsei mâncării şi se răzbunase pe cartea pe care o lăsasem pe masa din bucătărie. Paginile erau făcute flenduri, coperta era bucăţi, şi animalul chiar urinase pe ceea ce mai rămăsese.

Am încercat cu ardoare să salvez cartea timp de câteva ore, lacrimile curgându-mi pe faţă pentru prima dată de când eram copil, dar nu exista nicio salvare, şi asta însemna că nu o voi vedea pe Priscilla la noapte, nici în alte nopţi, până nu găsesc o altă copie a cărţii.

Orb de furie, mi-am înşfăcat puşca şi lanterna şi am omorât primii şase ratoni pe care i-am putut găsi. Nu m-am simţit mai bine, în special când m-am calmat destul ca să

mă gândesc ce ar fi crezut ea despre vărsarea mea de sânge.

Mă simţeam de parcă nu s-ar mai fi făcut dimineaţă. Când se făcu, totuşi, am fugit la birou, mi-am deschis calculatorul şi am încercat să găsesc o copie a cărţii Priscillei la www.abebooks.com şi www.bookfinder.com, cele două mari grupuri computerizate de furnizori de cărţi vechi. Nu era nici măcar o copie de vânzare.

Am contactat alţi câţiva vânzători de cărţi pe care îi folosisem în trecut. Niciunul dintre ei nu a auzit măcar de ea.

Am sunat la departamentul de copyright la Biblioteca Congresului, gândindu-mă că ei ar putea să mă ajute. Fără noroc: *Călătorii cu pisicile* nu avea în mod oficial drepturi de autor; nu exista nicio copie în fişier. Am început să mă întreb dacă nu cumva am visat, atât cartea, cât şi femeia.

În final, l-am sunat pe Charlie Grimmis, care se auto-intitulează Detectivul de Cărţi. El îşi desfăşoară cea mai mare parte a muncii în sprijinul antologiştilor, căutând povestiri şi cărţi obscure, demult tipărite, dar nu-i păsa pentru cine lucrează, atât timp cât îşi primea banii.

I-au trebuit nouă zile şi m-a costat şase sute de dolari, dar am primit, în cele din urmă, un răspuns definitiv:

Dragă Ethan,

Mi-ai propus o urmărire fericită. Aş fi pariat aproape că această carte nici nu exista, dar ai avut dreptate: chiar ai avut o copie dintr-o ediţie limitată. Călătorii cu pisicile a fost publicată de Priscilla Wallace (d. 1926), într-o ediţie limitată în număr de 200. Tipografia era fosta Adelman Press din Bridgeport, Connecticut. Cartea nu a avut niciodată drepturi de autor şi nu a fost înregistrată la Biblioteca Congresului.

Acum trecem la partea cu ipoteze. Ceea ce îţi pot spune este că această femeie Wallace a dat în jur de 150 de copii la prieteni şi rude, iar restul de 50 au fost probabil date la gunoi după moartea ei. Am verificat şi nu a fost nicio copie

la vânzare în ultimii 12 ani. E greu să obţii informaţii demne de încredere mai vechi de atât. Având în vedere faptul că ea era o necunoscută, că tipărirea cărţii a reprezentat o chestie de vanitate, şi că a fost dată doar la oamenii pe care ea îi cunoştea, probabilitatea este ca nu mai mult de 15 sau 20 de copii să mai existe încă.

Cele mai bune urări,
Charlie

Când vine timpul să începi să-ţi asumi riscuri, nu te gândeşti la asta, pur şi simplu o faci. În după-amiaza aceea mi-am dat demisia, şi tot anul trecut am traversat ţara în lung şi-n lat, în căutarea unei copii din *Călătorii cu pisicile*. Nu am găsit încă una, dar voi continua cercetările, indiferent cât de mult vor dura. Am devenit singuratic, dar nu m-am descurajat.

Să fi fost un vis? A fost o halucinaţie? Aşa cred unele cunoştinţe cărora m-am confesat. La naiba, la fel aş crede şi eu, doar că nu călătoresc singur. Am drept companioane două feline, şi ele sunt la fel de reale şi palpabile pe cât pot fi nişte pisici.

Aşa că omul fără niciun scop în viaţă decât să treacă de o altă zi, are, în fine, o misiune, una importantă. Femeia pe care o iubesc a murit cu jumătate de secol mai repede. Eu sunt singurul care îi poate înapoia acei ani, dacă nu toţi dintr-odată, atunci câte o seară şi un weekend pe rând, dar, într-un fel sau altul, îi va avea. Mi-am petrecut toate zilele de ieri şi nu am nimic care să le demonstreze existenţa; acum voi începe să depozitez zilele ei de mâine.

În orice caz, aceasta e povestea mea. Slujba mea s-a dus, la fel şi banii mei. Nu am dormit de două ori în acelaşi pat în aproape patru sute de zile. Am slăbit enorm, şi port aceste haine de mai mult timp decât cred eu, dar nu îmi mai pasă. Nu contează. Tot ce contează este să găsesc o copie a acelei cărţi, şi, într-o zi, ştiu că o voi găsi.

Dacă am vreun regret?

Doar unul.

Nu am atins-o niciodată. Nici măcar o dată.

————————————

Traducere: Mirela Oniciuc
„Travels with my Cats” by Mike Resnick

Avertisment

Ted Chiang

Născut în 1967, trăieşte acum în Bellevue, lângă Seattle, Washington. Are o diplomă în calculatoare de la Brown University, însă este considerat un talent extraordinar în materie de science fiction, fiind o voce unică în SF-ul contemporan. Scrie foarte puţin, dar aproape toate povestirile sale sunt premiate. A început cu „Tower of Babylon" (1990) care a fost premiată cu Nebula pentru povestire, apoi a mai câştigat un Nebula în 1999 cu povestirea „The Story of Your Life". „Seventy Two Letters" a primit Sidewise Award for Alternate History. „The Merchant and the Alchemist's Gate", ultima sa lucrare, este nominalizată la premiile Nebula din 2008, premii care se vor acorda la sfârşitul lunii aprilie. Povestirea „Hell is the Absence of God", publicată în numărul 5 al revistei Sci-Fi Magazin, a primit Hugo şi Nebula în 2001.

Ce urmează este încă o povestire extraordinară marca Ted Chiang, în care existenţa sau, mai bine zis, lipsa liberului arbitru, este demonstrată de o jucărie simplă. Urmările nu mai sunt însă deloc simple.

————————————

Acesta este un avertisment! Vă rugăm citiţi cu atenţie.

Cred că până acum aţi văzut deja un Predictor; până la momentul în care dumneavoastră citiţi aceste rânduri, au fost vândute milioane deja. Pentru cei care nu au văzut încă unul, trebuie să ştiţi că e un dispozitiv mic, ca o telecomandă pentru maşină. Singurele trăsături distinctive sunt un buton şi un LED verde şi mare. Dacă apeşi butonul,

LED-ul clipeşte. De fapt, clipeşte cu o secundă înainte de a apăsa butonul.

Majoritatea oamenilor a spus că, atunci când l-a folosit pentru prima dată, a fost ca şi cum ar fi jucat un joc ciudat, dar uşor, al cărui scop era să apeşi pe buton după ce vezi lumina clipind. Dar atunci când încerci să încâlci regulile, afli că nu o poţi face. Dacă încerci să apeşi butonul fără a vedea flashul, acesta apare imediat şi oricât de repede ai reacţiona, nu reuşeşti niciodată să apeşi butonul decât după ce a trecut o secundă. Dacă aştepţi să clipească, cu scopul de a apăsa butonul după aceea, LED-ul nu se aprinde niciodată. Orice ai face, lumina întotdeauna precede apăsarea butonului. NU poţi înşela un Predictor.

Inima oricărui Predictor este un circuit cu amânare temporală negativă – trimite un semnal înapoi în timp. Toate implicaţiile tehnologiei vor deveni vizibile mai târziu, când vor fi atinse amânări negative mai mari de o secundă, dar nu acesta este avertismentul. Problema imediată este aceea că Predictorii demonstrează că, de fapt, nu există liberul arbitru.

Dintotdeauna au existat argumente în favoarea faptului că liberul arbitru nu este decât o iluzie, unele dintre acestea bazate pe fizică, altele pe pură logică. Cei mai mulţi sunt de acord că aceste argumente sunt de netăgăduit, dar nimeni nu acceptă, de fapt, concluzia. Experienţa de a beneficia de liberul arbitru este prea puternică pentru ca un argument să poată prevala. Este nevoie de o demonstraţie practică. Pe care o oferă un Predictor.

În mod normal, o persoană se joacă cu un Predictor, în mod compulsiv, timp de câteva zile, arătându-l prietenilor şi încercând diferite metode pentru a-l păcăli. O persoană poate părea că şi-a pierdut interesul faţă de acesta, dar nimeni nu poate uita ce înseamnă el – în următoarele săptămâni, implicaţiile unui viitor implacabil se cimentează în ei. Unii oameni, realizând că alegerile pe care le fac nu contează, refuză să mai facă vreo alegere. Ca o legiune de scribi, nu se mai angajează în nicio acţiune spontană. În

cele din urmă, o treime dintre cei care se joacă cu un Predictor trebuie să fie spitalizaţi, întrucât refuză să se mai hrănească. Starea finală este mutismul akinetic, un fel de comă. Vor urmări mişcările cu ochii şi îşi vor schimba poziţia din când în când, dar nimic mai mult. Capacitatea de mişcare rămâne, dar dispare motivaţia.

Înainte ca oamenii să înceapă să se joace cu Predictorul, mutismul akinetic era foarte rar, fiind cauzat de o leziune a zonei central-anterioare a creierului. Acum, se întinde ca o plagă cognitivă. Oamenii au speculat despre gândul care îl distruge pe cel care îl gândeşte, vreo groază psihologică de ceva, sau vreun enunţ godelian care distruge întreg sistemul uman de gândire. S-a dovedit că acel gând este, de fapt, unul pe care toţi l-am întâlnit: ideea că liberul arbitru nu există. Pur şi simplu nu te afecta până când nu credeai în asta.

Doctorii au încercat să discute cu pacienţii atâta timp cât aceştia mai erau deschişi conversaţiei. Cu toţii am trăit vieţi fericite şi active înainte, spuneau ei şi nici atunci nu aveam liberul arbitru. De ce ar trebui să se schimbe ceva? „Nicio acţiune pe care ai întreprins-o luna trecută nu a fost luată cu mai multă libertate decât cea pe care o iei astăzi”, ar putea spune un doctor. „Poţi să te porţi altfel şi astăzi.”

Pacienţii răspund invariabil: „Dar acum ştiu.” Şi unii dintre ei nu mai spun niciodată nimic.

Unii vor contrazice faptul că prin ceea ce schimbă un Predictor în această situaţie se poate dovedi că, de fapt, noi avem liberul arbitru. Un om care gândeşte automat nu poate fi descurajat, acest lucru nu i se poate întâmpla decât unei fiinţe ce este liberă să aleagă. Faptul că unele persoane cad în mutism akinetic, pe când altele nu, subliniază importanţa luării unei decizii.

Din păcate, o astfel de raţionalizare este greşită: orice formă de comportament este compatibilă cu determinismul. Un sistem dinamic poate cădea într-un bazin de atracţie şi se poate fixa într-un loc, pe când altul arată un comportament haotic pe termen indefinit, dar ambele sunt complet deterministice.

Vă transmit acest avertisment din viitor, de la o distanţă de un an; este primul mesaj mai lung primit de când circuitele cu amânare temporală în zona mega-secundei sunt folosite pentru a construi mecanisme de comunicaţii. Vor urma şi alte mesaje, ce vor prezenta şi alte probleme. Mesajul meu către voi este acesta: prefaceţi-vă că aveţi libertatea alegerii. Este esenţial să vă purtaţi ca şi cum părerea voastră contează, chiar dacă ştiţi că nu e aşa. Realitatea nu e importantă, ceea ce e important e credinţa voastră şi a crede minciuna este singurul mod de a evita starea comatoasă. Civilizaţia depinde acum de înşelarea de sine. Poate întotdeauna a fost aşa.

Şi totuşi ştiu asta, pentru că liberul arbitru este o iluzie, este predeterminat cine va cădea în mutism akinetic şi cine nu. Nimeni nu poate face nimic – nu poţi alege efectul pe care un Predictor îl are asupra ta. Unii dintre voi vor cădea, alţii nu, iar faptul că eu am trimis acest mesaj nu va schimba proporţiile. Deci, de ce l-am mai trimis?

Pentru că nu am avut de ales.

————————————

Traducere: Gabi Ioniţă

„What's Expected of Us" by Ted Chiang

Damasc

Daryl Gregory

Locuieşte în State College, Pennsylvania, împreună cu soţia – psiholog şi profesor universitar – şi cei doi copii. Este scriitor cu normă întreagă, deşi jumătate din timp scrie linii de cod pentru o companie de software. A absolvit Clarion în 1988. A publicat două povestiri în anii ’90, alte două în 2004, una în 2005 şi alte câteva în 2006, printre care şi povestirea excelentă care urmează. În August 2008 va apărea primul său roman, „Pandemonium”.

Cu siguranţă vă este familiară piesa „Personal Jesus”, cântată de Depeche Mode, Johnny Cash sau Marylin Manson. Ce ar fi în stare să facă oamenii ca să aibă un Isus doar al lor, personal? O povestire destul de înfricoşătoare, inspirată de cea a apostolului Pavel (Paul la catolici), singurul apostol care nu a trăit lângă Isus şi a devenit creştin după ce a văzut lumina pe drumul Damascului, fiind vindecat şi botezat în Damasc. Dar asemănările se opresc aici.

————————————

I

Când Paula redeveni conştientă, mai întâi simţi degetele lui, împreunate cu ale ei.

Era legată de targa ambulanţei – cu încheieturile mâinilor prinse în nişte legături de nailon şi pieptul strâns într-un fel de ham – pentru a o împiedica să se zbată sau să cadă. Singurul lucru care o oprea să nu ţipe era prezenţa lui acolo. O privea de deasupra, cu părul lui de un blond spălăcit, ce-i cădea peste ochii albaştri, cu obrajii palizi,

care păreau neraşi de vreo câteva zile. Dragostea lui pentru ea radia ca aerul rece pe care-l emană un bloc de gheaţă.

Când ajunse la spital, el o urmă înăuntru, ţinându-i mâna pe umăr, în timp ce paramedicii o duceau pe targa cu rotile la urgenţe. Paula nu lucrase niciodată la Urgenţe, dar recunoscu unele dintre feţele de acolo. Trase aer adânc în piept, de câteva ori, şi le spuse paramedicilor, pe un ton cât se poate de calm, că se simţea mult mai bine şi că puteau să o lase să plece acasă. Aceştia scoaseră nişte sunete de încurajare, dar nu o dezlegară. De acum, doar doctorul putea hotărî dacă era cazul să fie dezlegată sau nu.

În cele din urmă, o asistentă veni să vadă ce e cu ea. Era o femeie bronzată, bine făcută, cu părul cărunt. Paula nu-şi putea aminti numele ei, deşi lucraseră împreună câţiva ani, înainte să fie concediată de la spital. Acum se reîntorsese aici, de data aceasta ca pacientă.

— Şi ce s-a întâmplat în seara asta, Paula? o întrebă asistenta, pe un ton rece. Nu se înţeleseseră prea bine câtă vreme au lucrat împreună. Pe atunci, Paula era destul de irascibilă.

— Cred că am avut o uşoară ameţeală, răspunse ea.

— A avut o criză, spuse unul dintre paramedici. Tipul de la Crucea Roşie ne-a povestit că a început să tremure pe masă şi că au trebuit să o pună pe podea ca să nu cadă. Atacul a început cu cinci sau şase minute înainte să ajungem noi. I-am dat un miligram de Lorazepam şi, pe drum încoace, şi-a revenit.

— E al doilea caz de epilepsie din seara asta, spuse asistenta.

Paula clipi, surprinsă. Mai fusese adusă oare vreo femeie din casa galbenă sau vreunul dintre convertiţi? Privi într-o parte, iar însoţitorul ei îi întoarse privirea amuzat, dar fără ca pe faţă să i se poată citi ceva. Totul făcea parte din plan, dar el nu-i spusese despre ce plan era vorba. Nu încă.

Asistenta observă schimbarea Paulei şi expresia de pe faţa ei deveni şi mai dură.

— O să chem un doctor să te vadă, Paula.

— Mă simt mult mai bine acum, răspunse ea, printre dinţi.

Îi scoaseră legăturile şi o transferară pe un pat, într-o camera de consultaţie. Unul dintre paramedici îi puse geanta pe noptiera de lângă pat.

— Succes, spuse.

Ea aruncă o privire scurtă spre geantă, apoi îşi mută privirea. Era mai bine să nu atragă atenţia.

— Îmi cer scuze dacă v-am creat neplăceri, îi zise paramedicului.

Asistenta îi înmână o mapă cu formulare.

— Cred că nu e cazul să-ţi mai explic cum trebuie completate. Ai păţit ceva la mână?

Paula îşi privi pumnul umflat. Se concentră să-şi descleşteze degetele, dar acestea refuzară să o asculte. În ultima vreme lucrul ăsta se întâmpla tot mai des. Şi întotdeauna la mâna stângă.

— Bănuiesc că sunt puţin cam încordată.

Asistenta dădu încet din cap, neîncrezătoare. Se asigură că Paula era în stare să ţină formularele în mână, apoi o părăsi.

Dar ea nu rămase singură. El se aşezase pe un scaun, cu picioarele întinse înainte; nu purta pantofi şi tălpile i se înnegriseră de tot. Zâmbetul lui timid era ca o promisiune: sunt aici, Paula, şi voi fi întotdeauna cu tine.

II

Albumul favorit al lui Richard era *In Utero*, cu Nirvana. Acela a fost, de altfel, şi primul pe care l-a distrus.

Richard s-a mutat într-o zi de vineri şi a depus actele de divorţ lunea următoare. Voia custodia fetei lor. Claire avea zece ani pe atunci şi era o fetiţă secretoasă şi posomorâtă, dar Paula ar fi preferat să dea foc la casă şi să ardă amândouă, decât să o dea lui Richard. Nu a recurs la aşa ceva, bineînţeles, dar, în schimb, a ars toate lucrurile la care ţinuse el. În ziua în care a primit citaţia pentru procesul de custodie, a adunat de pe rafturi toate CD-urile şi discurile lui – erau câteva sute, un întreg perete în living

room şi încă unul în pivniţă – şi le-a dus pe toate în curtea din spatele casei. Claire a început să urle, încercând să ascundă o parte din ele până când, în cele din urmă, a trebuit să o închidă în camera ei.

În curte, Paula a golit o canistră de gaz lampant pe grămada de discuri şi CD-uri şi, ca să fie sigură că vor arde, a mai adus şi o canistră de benzină din garaj. În vârf, a pus, ca o cireaşă pe tort, CD-ul cu Nirvana.

Grămada de plastic a început să ardă cu un sfârâit satisfăcător. După câteva minute însă, focul a început să se stingă, căci CD-urile nu ardeau – aşa că s-a întors în casă şi i-a adus şi cărţile şi revistele de muzică. Le-a aruncat şi pe alea pe foc.

Poliţia a găsit-o după norul de fum ce se ridica din curtea ei. Poliţaii i-au spus că e ilegal să ardă gunoi în oraş. Paula le-a râs în faţă:

— Da, ăsta chiar e gunoi.

Nu avea de gând să se lase intimidată de câţiva poliţai de doi bani. Vecinii ieşiseră şi ei să asiste la scenă. La dracu' şi cu ei, îşi spuse ea.

Locuia într-un cartier din Philadelphia pe care cei din afara lui îl numeau „amestecat". Negri, sud-americani albi şi o mână de arabi şi asiatici. Case proaspăt renovate, cu intrânduri mexicane din faianţă stăteau în vecinătatea caselor părăsite sau cu traficanţi de droguri. Paula se mutase acolo din suburbii pentru a fi cu Richard şi nu-l iertase niciodată pentru asta. Înainte să se nască Claire, îl obligase să instaleze un sistem de alarmă şi să pună gratii la ferestre. I se părea că vor fi atacaţi, din clipă în clipă, de o hoardă de infractori sau de nebuni.

Femeile din casa galbenă păreau să fie şi una şi alta. Locuiau vizavi de ea, la un număr mai jos, într-o clădire ce semăna perfect cu casa ei. Aceleaşi verande din cărămidă, aceleaşi acoperişuri ascuţite şi aceleaşi ferestre înguste. Dar, în vreme ce casa Paulei era acoperită cu o gresie de un albastru elegant, casa lor era galbenă ca o lămâie, cu ramele de la uşă şi de la ferestre vopsite în portocaliu şi alb. Cinci sau şase femei, de rase diferite, ieşeau şi intrau în

casa aceea, la orice oră din zi şi din noapte. Aveau oare slujbe? Nu erau bătrâne, dar jumătate din ele mergeau foarte greu, iar o alta se ajuta chiar şi de o cârjă. Paula era asistentă medicală, îşi petrecuse ultimii doisprezece ani lucrând la două dintre spitalele din oraş şi părerea ei era că femeile sufereau de un fel de boală neuromusculară, poate de un început de epilepsie. Casa lor galbenă era, cel mai probabil, a unei organizaţii de caritate.

Pe stradă, femeile păreau absente, vorbind uneori între ele, până când observau vreun vecin, căruia de obicei îi zâmbeau puţin cam prea larg. Îi salutau întotdeauna pe Paula şi pe Richard, dar o atenţie specială îi acordau lui Claire, căreia îi vorbeau aşa cum vorbesc bătrânele sau educatoarele. Una dintre ele, o femeie albă şi slabă, pe nume Steph, pe faţa căreia se puteau citi ravagiile făcute de consumul îndelungat de metadonă, începu să le viziteze tot mai des în lunile care urmară după plecarea lui Richard. Aducea întotdeauna mâncare gătită în casă: castroane de ciorbă de fasole, friptură sau pâine de casă.

— Am fost şi eu o mamă singură, spunea. Ştiu cât de greu e să creşti un copil pe cont propriu, fără niciun ajutor.

Începu să stea cu Claire, două nopţi pe săptămână, rămânând în casa Paulei până fetiţa adormea. În unele după-amiezi o lua pe Claire la cumpărături. Paula încerca să descopere rostul acestei bunăvoinţe. În cele din urmă, îl află, sub forma unei predici.

— Viaţa mea ajunsese un coşmar, îi spuse Steph lui Paula, într-o după-amiază. Claire dispăruse în dormitor, să asculte muzică la căşti. Cele două femei stăteau în bucătărie, mâncând pateuri cu brânză, pe care le gătise una dintre femeile din casa galbenă. Steph bea vin în timp ce Paula îşi bea primul dintre whisky-urile cu care îşi petrecea, de obicei, după-amiezele libere. Steph îi povesti deschis despre drogurile pe care le luase, despre iubiţii de rahat pe care îi avusese, despre veşnicele probleme cu banii.

— Am fost la un pas să-mi tai venele. Dacă nu l-aş fi primit pe Isus în viaţa mea, acum probabil aş fi moartă.

Acum începe, se gândi Paula. Bău în tăcere în timp ce Steph îi dădea înainte cât de uşor îi era acum, că avea pe cineva lângă ea tot timpul, pe cineva căruia îi păsa de ea.

— *Personal Jesus*, îi spuse Steph. La fel ca în cântecul cu acelaşi nume.

Paula ştia şi ea despre ce cântec e vorba – lui Richard îi plăceau porcăriile alea din anii optzeci. Îşi cumpărase chiar şi varianta cântată de Johnny Cash.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse ea. Eu, una, nu-mi mai doresc niciun bărbat în viaţa mea.

Steph nu se supără din cauza acelei remarci. Continuă să o viziteze şi să-i vorbească despre ea. Paula trebuia să o suporte căci, acum că Richard plecase, avea nevoie de ajutor cu Claire dar, mai ales, pentru că, mai mult ca oricând, avea nevoie de timp pentru ea însăşi. Or fi fost femeile din casa galbenă nişte bigote, dar cel puţin erau inofensive. Asta îşi repetase tot timpul, până în noaptea în care venise acasă de la slujbă şi descoperise că Claire dispăruse.

III

Paula ştia cum mergeau lucrurile într-un spital. Nu vorbi mai mult decât e necesar, poartă-te normal, nu te uita după lucruri pe care altcineva, în afară de tine, nu le poate vedea. Mai ştia că analizele de sânge aveau să-i iasă bune. Până la prânz, ar trebui, în mod normal, să fie acasă.

Totuşi, doctorul reuşi să o surprindă. I-l trimiseseră pe Louden, un bărbat mic de statură şi foarte curat, ras în cap, dar cu o mică barbă albă. Îşi câştigase reputaţia, printre asistente, de om corect: nu era nici genial, dar nici arogant, doar un tip competent, care se ocupa cu aceeaşi grijă de fiecare pacient. Dar acum părea cumva schimbat – părea foarte interesat de cazul ei. Îi făcu teste toată după-amiaza şi aduse câţiva specialişti să o vadă.

Din cei patru, recunoscu trei: doi neurologi şi un psihiatru. Al patrulea era o femeie pe care nu o mai văzuse prin spital şi care-i spuse că e epidemiolog. Veniră pe rând, unul după altul, întreaga după-amiază şi îi puseră, cu toţii,

cam aceleaşi întrebări. Cât timp duraseră crizele? Cum le percepuse ea? Ce simţise pe parcursul lor? Mai cunoştea şi alte persoane cu aceleaşi simptome? O loviseră cu ciocănelul peste genunchi, pentru a-i testa impulsurile nervoase, o traseră de degetele încleştate. De câteva ori o întrebaseră: „Vezi oameni pe care noi nu-i putem vedea?”

Aproape că izbucni în râs când auzi prima oară întrebarea. El stătuse lângă ea tot timpul, cu braţul aşezat peste braţul ei. Putea fi cineva mai prezent de atât?

Singurele întrebări care au neliniştit-o îi fuseseră puse de femeia pe care nu o cunoştea, de epidemiolog. „Mănânci carne?” o întrebase aceasta. Paula îi răspunsese că da, bineînţeles. Şi doctoriţa – o femeie cu faţa pătrată şi cu părul castaniu, tuns scurt – o ţinuse tot aşa, punându-i o duzină de alte întrebări, ale căror răspunsuri şi le nota atentă într-un caiet: ce fel de carne mânca, cât de des, o gătea ea sau mânca în oraş?

Spre seară o mutară într-o rezervă, cu o femeie albă, de vârstă mijlocie, o adevărată doamnă sudistă, care se machiase şi îşi parfumase părul de parcă, din clipă în clipă, urma să-şi scoată tuburile din braţ şi să plece la un restaurant de lux.

Doctorul Louden veni să o vadă încă o dată, înainte să-şi termine tura şi să plece acasă. Se aşeză greoi pe patul Paulei şi-şi trecu mâna pe capul ras.

— Nu ne-ai spus întregul adevăr, începu el.

Părea la fel de obosit ca şi ea.

— Nu, probabil că nu, îi răspunse ea.

În spatele ei, colega de rezervă dădu din cap, râzând în surdină.

Louden zâmbi şi el, dar doar pentru o clipă.

— Trebuie să înţelegi că lucrurile sunt foarte grave. Eşti a zecea persoană cu aceste simptome şi tot mai mulţi oameni, ca şi tine, sunt internaţi în celelalte spitale din oraş. Unii din colegii mei au început să creadă că e vorba de o epidemie. Avem nevoie de ajutorul tău pentru a putea fi siguri că aşa stau lucrurile.

— Sunt contagioasă?

El îşi scărpină bărbia şi privi în jos.

— Nu, nu cred. Nu ai temperatură şi niciun semn de inflamaţie – niciun semn care să arate că e vorba de un virus sau de vreo infecţie bacteriană.

— Atunci ce credeţi că poate fi?

— Încă nu ne-am făcut o opinie clară, îi răspunse doctorul.

Acum bătea în retragere, tratând-o ca pe un pacient nu foarte inteligent.

— Putem, totuşi, să-ţi tratăm simptomele. Vom încerca să aflăm mai multe mâine dar, deocamdată, credem că suferi de o formă de epilepsie a lobului temporal. Există anumite părţi din creierul tău care…

— Ştiu ce înseamnă epilepsia…

— Ştiu, dar ELT (epilepsia lobului temporal) e puţin…

Făcu un gest vag cu mâna, apoi scoase câteva pagini din mapa de observaţie şi i le înmână.

— Ţi-am adus nişte literatură de specialitate. Cu cât vei înţelege mai bine despre ce e vorba, cu atât vom putea colabora mai bine.

Părea că nu credea nici el în propriile cuvinte.

Paula privi paginile tipărite. Erau scoase de pe internet.

— Citeşte-le şi mâine vom putea să… o, bine.

O asistentă intrase în cameră cu un pahar de plastic în mână: sosiseră medicamentele. Louden păru uşurat că poate să schimbe vorba.

— Ăsta e Topamax, un medicament pentru epilepsie.

— Nu am nevoie, îi răspunse ea.

Se săturase de pastile şi de alcool. Nu mai vroia să aibă de a face cu ele.

— Nu ţi l-aş fi prescris dacă nu ar fi fost nevoie, îi spuse Louden, pe un ton voit profesional. Dorim să evităm, pe cât posibil, apariţia unor noi crize. Nu cred că vrei să cazi, peste noapte, din pat şi să-ţi spargi capul, nu-i aşa? Această încercare stângace de manipulare ar fi scos-o din sărite pe vechea Paula. Tovarăşa ei de rezervă dădu din cap, dezaprobator. Nu conta. Totul făcea parte din plan.

Paula acceptă paharul şi luă cele două pilule cu o înghiţitură de apă.

— Când voi putea pleca acasă? întrebă ea.

Louden se ridică în picioare.

— O să vorbim din nou mâine dimineaţă. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar trebuie să-ţi mai facem nişte teste.

Sau poate că o ţineau în spital pentru că, într-adevăr, credeau că e contagioasă. Începutul unei epidemii, aşa spusese doctorul.

Paula dădu din cap, înţelegătoare, şi Louden păru ceva mai mulţumit. Când ajunse la uşă, Paula îl întrebă:

— De ce doctoriţa aceea – Gerrard, cred – m-a întrebat dacă mănânc carne?

El se întoarse spre ea.

— O cheamă Gerrholtz. Nu lucrează la spitalul nostru.

— Atunci unde lucrează?

— A, pentru cei de la CCB[3], îi răspunse el, pe un ton voit nepăsător.

De parcă cei de la Centrul de Control al Bolilor veneau pe la spital în fiecare zi.

— Nu-ţi fă griji, îi mai spuse doctorul. Asta e meseria lor, să pună întrebări ciudate. O să-ţi dăm drumul, cât de repede se va putea.

IV

Când Paula se întoarse de la lucru, găsi uşa descuiată şi luminile aprinse. Era abia şapte şi un sfert dar, cum era începutul lui noiembrie, asta însemna că se înserase deja de o oră. Paula răscoli toată casa, căutând-o pe Claire. Fata cunoştea regulile: trebuia să vină acasă direct de la şcoală, să încuie uşa şi să nu răspundă la telefon decât dacă acesta afişa numărul ei de celular sau pe cel de la spital. Probabil că o luase Richard, se gândi ea. Deşi primise custodie parţială, vroia să-i ia totul.

---

[3] CCB – în engleză CDC – Center for Disease Control and Prevention – agenţie guvernamentală americană care acţionează în mai multe domenii legate de sănătatea publică (n.trad.).

În cele din urmă, zări un bilet pe blatul de lângă chiuveta din bucătărie, între un maldăr de farfurii murdare şi o cutie de cereale desfăcută. Scrisul de mână era al lui Steph.

Se năpusti spre casa galbenă de vizavi şi bătu cu putere în uşă. Steph fu cea care îi răspunse.

— E în regulă, îi spuse aceasta, încercând să o liniştească. Şi-a făcut temele şi acum se uită la televizor.

Paula o împinse deoparte şi intră într-un living plin de mobilă la mâna a doua şi covoare uzate. Fiecare bec din casă era aprins, făcând să strălucească suprafeţele netede; podelele de stejar bine frecate, pereţii proaspăt văruiţi şi ferestrele cu rame albe, luminoase. Un miros picant şi îmbietor venea dinspre bucătărie şi Paulei i se făcu dintr-odată o foame sfâşietoare. Nu mâncase nimic de dimineaţă.

Claire stătea întinsă pe un covor împletit, rotund, cu ghiozdanul ei purpuriu aşezat alături. La televizorul cu ecran mic rula o emisiune despre lumea animalelor, dar fata nu părea să fie prea atentă la ea. Avea căştile pe urechi, ascultând muzica de la CD-player-ul pe care îl ţinea în poale. În spatele ei, întinsă pe canapea, se afla o femeie neagră şi slabă, ce părea să aibă între cincizeci şi şaizeci de ani.

— Claire! strigă Paula.

Fata se prefăcu că nu a auzit.

— Claire, scoate-ţi căştile când vorbesc cu tine!

Vocea îi era fermă, dar rezonabilă. Vocea ei de Mamă de Treabă.

— Ştii că nu ai voie să pleci de acasă, până nu vin eu.

Claire nu făcu nicio mişcare.

— A venit poliţia la casa verde, îi zise Steph.

Aceasta era la două case mai jos de Paula, iar în faţa casei era tot timpul plin de motociclete. Traficanţii de droguri, se gândi Paula.

— M-am dus să văd ce face Claire, continuă Steph, şi mi s-a părut puţin cam nervoasă, aşa că am invitat-o aici. I-am spus să nu-şi facă probleme.

— Nu ai răspuns la telefon, îi spuse Claire, fără însă să-şi mute privirea de pe ecranul televizorului.

Încă nu-şi scosese căştile de pe urechi. Nu avea rost să se certe cu ea în public, în faţa acestor femei.

— Atunci trebuia să suni până răspundeam.

Uitase să-şi deschidă telefonul când plecase de la spital. Se oprise să bea ceva, dar nu zăbovise mai mult de 35-40 de minute. Apoi venise direct acasă, nu mai târziu decât o făcuse de atâtea alte daţi.

— Oricum, ştii foarte bine că nu ai voie să părăseşti casa.

Steph îi atinse cotul, întrerupând-o din nou. Făcu semn cu capul spre femeia întinsă pe canapea.

— Ea e Merilee.

Canapeaua părea locul preferat al femeii. Pe măsuţa de lângă capul ei se afla un pahar plin pe jumătate cu apă, o cutie de şerveţele şi nişte bandaje ude. Pe podea era o găleată de plastic. Merilee stătea întinsă, sprijinită de perne, cu corpul acoperit pe jumătate de un cearşaf alb. Picioarele erau trase sub ea, într-o poziţie ce nu putea fi decât dureroasă, iar braţul stâng îi era îndoit sub bărbie, tremurându-i vizibil. Privea ecranul televizorului cu un zâmbet prostesc, de parcă era cea mai frumoasă emisiune pe care o văzuse vreodată.

Steph o atinse pe umăr şi femeia îşi ridică privirea spre ea.

— Merilee, ea e Paula.

Merilee îi întinse mâna dreaptă, mâna ce părea sănătoasă. Dar nu reuşi să nimerească mâna Paulei; o întinsese prea departe. Paula îi prinse ea braţul, cu grijă. Pielea îi era uscată şi rece.

Femeia zâmbi şi spuse ceva într-o limbă necunoscută. Paula se uită, întrebătoare, la Steph, apoi o auzi pe Merilee spunând:

— Te mănânc.

— Poftim?

Probabil că nu înţelesese bine.

— E un salut Fore, îi explică Steph, pronunţând cuvântul /forei/. Merilee se trage dintr-un trib de pe podişurile din Papua, Noua Guinee. Merilee, Paula e mama lui Claire.

— Da, da, ai dreptate, răspunse aceasta.

Gura i se mişcă mult mai mult decât era necesar pentru a rosti aceste cuvinte, buzele încercând constant să zâmbească şi împiedicând-o să vorbească foarte corect.

— Ce fată drăguţă, mai spuse ea.

Nu era clar dacă se referise la Paula sau la Claire.

Apoi mâna îi alunecă precum o frunză şi se depuse uşor pe piept. Se lăsă pe spate din nou şi începu să urmărească emisiunea de la televizor cu acelaşi zâmbet extrem de încântat.

Paula se întrebă, în sinea ei, ce naiba putea să fie cu ea.

— Tocmai ne pregăteam să mâncăm. Rămâi să mănânci cu noi, îi spuse Steph.

— Nu, e timpul să plecăm, îi răspunse Paula.

Dar acasă nu avea nimic pregătit. Şi orice or fi gătind femeile de aici, mirosea minunat.

— Ei, haide, continuă Steph, ştii că-ţi place mâncarea noastră.

Asta era adevărat. De o lună întreagă se hrănea doar cu mâncarea lor.

— Nu pot rămâne prea mult, cedă Paula şi o urmă pe Steph în camera de mese.

Aici trona o masă lungă şi lată, acoperită cu o faţă de masă, care ocupa aproape întreaga încăpere. Erau zece scaune şi loc pentru încă alte două.

— Câte femei locuiţi aici?

— Şapte, îi răspunse Steph, intrând în bucătăria de alături.

— Se pare că e loc pentru încă alte câteva, observă Paula.

Trase un scaun şi luă loc, cu ochii la sticla verde şi înaltă din mijlocul mesei.

— Acolo e vin? întrebă ea.

O băutură i-ar fi prins bine.

— Da, îi răspunse Steph.

Se întorsese din bucătărie cu câteva pahare de vin, urmată de o fată neagră, de vreo optsprezece ani – Tanya, Tonya? — care ducea un platou albastru, plin cu turtiţe mexicane, umplute. Paula o cunoscuse pe stradă, unde de-abia îşi târa picioarele. Afară mergea şchiopătând, dar aici în casă părea mult mai sigură pe picioarele ei.

Steph turnă vin pentru toată lumea, dar nu se aşeză la masă. Trase aer adânc în piept şi rămase în picioare. Nimeni nu făcu nicio mişcare.

— În regulă, atunci, spuse Steph, după o vreme, îndeajuns de tare să fie auzită şi de Merilee.

Tonya – acum era sigură că acesta era numele fetei – luă o turtiţă şi dădu platoul mai departe, Paula muşcă şi ea, cu grijă, din turta înfăşurată. Simţi smântână, gustul picant de salsa, eu bucăţi întregi de roşii. Carnea era atât de condimentată că putea fi de orice: de porc, de pui sau chiar tofu.

Tonya şi Steph o priviră, cu o expresie neutră, dar ea îşi dădu seama că aşteptau să zică ceva. Îşi şterse o picătură de smântână de pe buze.

— E foarte bună, zise ea.

Steph zâmbi şi ridică paharul de vin.

— Bun venit! îi ură ea, urmată ca un ecou, de Tonya.

Paula răspunse la urare şi bău. Vinul avea gust de coniac, era gros şi puţin cam prea dulce. Tonya îi făcu semn cu capul şi rosti ceva, ca pentru sine.

Steph îi spuse ceva lui Merilee, în limba aceea necunoscută. Ochii ei, observă Paula alarmată, erau înecaţi în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, punând paharul deoparte.

Ceva se întâmplase, dar nu putea să-şi dea seama ce anume. Se uită lung la turtiţele albe şi la paharul de vin negru. Asta nu era o cină obişnuită, era o afurisită de împărtăşanie.

— Spune-mi ce se întâmplă, îi ceru ea lui Steph, pe un ton îngheţat.

Steph suspină şi afişă un zâmbet dulce-amar.

— Ne-am făcut griji pentru tine. Şi pentru Claire. Petrece atâta timp de una singură şi e evident că tu încă suferi.

Paula o privi fix. Căţele religioase! Ce era asta, un fel de intervenţie religioasă? Pentru a-i salva sufletul?

— Viaţa mea nu vă priveşte!

— Claire ne-a spus că te gândeşti la sinucidere.

La auzul acestor vorbe, Paula sări furioasă de pe scaun, aruncându-l cât colo, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Tonya o privi, îngrijorată.

— Ţi-a zis ţie Claire aşa ceva? strigă ea. Şi tu ai crezut-o?

— Paula…

Se îndepărtă de masă ca o furtună, îndreptându-se spre living room. Steph o urmă îndeaproape.

— Claire, spuse Paula, fără să ţipe însă, plecăm chiar acum.

Claire nu schiţă niciun gest. În schimb, o privi pe Steph de parcă aştepta ca aceasta să-i dea voie să plece. Lucrul acesta o înfurie pe Paula mai mult decât orice se întâmplase până atunci.

O înşfăcă pe Claire de braţ, trăgând-o cu putere – în picioare. Căştile CD-player-ului îi săriră fetei de pe urechi, lăsând să se reverse muzica, în surdină. Claire nici nu crâcni.

Steph spuse:

— Ne pasă de voi două, Paula. A trebuit să facem noi primii paşi. Nu înţelegi asta acum, dar în curând…

Paula se roti pe picioare şi o plesni pe femeie peste gură, atât de puternic că-i ridică bărbia în aer. Steph închise ochii de durere, dar nu-şi ridică braţele să se apere şi nici nu dădu înapoi.

— Să nu te mai apropii niciodată de fiica mea, strigă Paula.

Porni cu paşi mari spre uşă, trăgând-o după ea pe Claire, care de-abia putea ţine pasul cu ea. Trase de uşă cu putere şi o împinse pe fată afară, care nu scoase niciun sunet.

În spatele ei o auzi pe Steph spunând:

— Aşteaptă!

Veni la uşă cu ghiozdanul şi CD-playerul lui Claire.

— Într-o zi vei înţelege. Isus va veni în curând.

V

— Eşti creştină, nu-i aşa? o întrebă Esther Wynne. Mi-am dat seama după faţa ta. Dragostea lui Isus e cu tine.

Cât timp cele două femei au ciugulit din tăvile cu micul dejun, Esther îi povesti Paulei de viaţa ei.

— O mulţime de oameni cu forma de cancer pe care o am eu mor cât ai clipi, începu ea. Eu am avut timp să-mi iau rămas-bun de la toată lumea.

Cancerul ei dăduse înapoi, dar acum se lupta cu o puternică infecţie a vezicii. O puseseră pe antibiotice foarte puternice, cu o zi înainte.

— Tu ce ai? o întrebă ea pe Paula. Ce caută o fată tânără ca tine aici?

Paula râse. Avea treizeci şi şase de ani.

— Doctorii cred că sufăr de ELT.

Esther se încruntă.

— Un acronim de trei litere. O, am şi eu vreo două denumiri de astea pentru cancerul meu.

Pe una dintre paginile pe care i le dăduse doctorul Louden cu o seară înainte se găsea desenat un creier secţionat. Nişte săgeţi indicau părţile de interes ale lobului temporal, având ataşate, pentru fiecare dintre ele, nişte mici comentarii de genul: „aceste segmente corespund emoţiei şi semnificaţiei” sau „hipocampusul trimite atât semnale interne cât şi externe”. Un tabel colorat prezenta o listă destul de cuprinzătoare a simptomelor ELT: euforie, ideea de predestinare, religiozitate… Şi ideea că bolnavul poate simţi prezenţa unor persoane, ce nu pot fi văzute de ceilalţi.

Hiperactivitatea asimetrică a lobului temporal divide eul unei persoane în două – câte un geamăn pentru fiecare emisferă. Emisfera dominantă (de obicei, cea stângă) interpretează cealaltă parte a eului ca pe un „altul”, ce dă

târcoale pe din afară. Acest „alt eu” se transformă, în funcţie de emisfera cea mai activă.

Paula privi în sus, simţindu-şi pieptul apăsat. Tovarăşul ei se sprijinise de perete, urmărind-o cum citeşte. Când îi văzu expresia înfricoşată de pe faţă, îşi lăsă capul în jos şi râse încetişor, cu pletele căzându-i peste faţă.

Desigur. Nimic din ce scria acolo nu le putea face rău: nici ei, nici lui.

Aruncă foile deoparte. Dacă însoţitorul ei nu ar fi fost acolo, informaţiile din acele pagini i-ar fi dat motive de îngrijorare. Dar el o ajuta să le înţeleagă corect. Articolul era scris pe dos, confunda efectul cu cauza. Era normal ca creierul să reacţioneze în prezenţa lui Dumnezeu. Neuronii se aprindeau ca pupilele ochilor atunci când se contractau în faţa unei lumini puternice.

— Paula? îi zise cineva. Paula?

Clipi des. O asistentă stătea lângă pat cu paharul de plastic şi cu medicamentele întinse. Tava cu micul dejun dispăruse. Câtă vreme fusese absentă?

— Scuze, mă gândeam la ale mele.

Asistenta îi dădu cele două pilule Topamax şi urmări cum le înghite. După ritualul clasic – luarea pulsului, a tensiunii şi a temperaturii – asistenta plecă.

Esther o întrebă, când rămaseră singure:

— La ce te gândeai adineauri?

Paula se lăsă pe spate, pe pernă, şi nu deschise ochii. Însoţitorul ei stătea lângă ea, pe pat, masându-i muşchii de la braţul stâng şi degetele înţepenite.

— Mă gândeam că atunci când te sună Dumnezeu, nu trebuie să te întrebi cum de a făcut rost de numărul tău de telefon, răspunse ea. Trebuie doar să ridici receptorul.

— Amin, spuse Esther.

Doctorul Louden veni spre mijlocul dimineţii, însoţit doar de doctoriţa Gerrholtz, epidemiologul de la CCB. Probabil că ceilalţi specialişti se plictisiseră deja de cazul ei.

— Te-am programat pentru un nou test TEP[4] în dimineaţa aceasta, o anunţă Louden.

---

[4] TEP – tomografie prin emitere de pozitroni (n.trad.).

Arăta de parcă nu închisese un ochi, sărmanul.

— Doreşti să suni pe cineva? Cineva din familie?

— Nu, mulţumesc, nu vreau să-i deranjez pentru atâta lucru, răspunse Paula.

— Cred că ar trebui să te mai gândeşti.

— Nu vă faceţi griji, domnule doctor.

Îi veni să-l bată prieteneşte pe braţ, dar nu o făcu, pentru a nu-l pune într-o poziţie neplăcută faţă de doctoriţa Gerrholtz.

— Totul e în ordine, mai spuse.

Louden îşi frecă mâna de ţeasta rasă. După un timp destul de îndelungat, spuse:

— Nu eşti curioasă de ce vrem să-ţi mai facem încă o dată testul TEP? Doctoriţa Gerrholtz îl privi duşmănos.

Paula ridică din umeri.

— Mda, chiar de ce?

Louden dădu din cap, dezamăgit că ea nu părea ceva mai preocupată de starea ei. Doctoriţa Gerrholtz îi zise:

— Paula, tu eşti de meserie, aşa că o să-ţi spunem fără prea multe ocolişuri.

— Vă rămân datoare pentru asta.

— Căutăm plăci amiloide. Ştii ce sunt alea?

Paula dădu din cap că nu şi Gerrholtz continuă:

— Unele tipuri de proteine se transformă în fibre amiloide, formând un fel de placă care ucide celulele. Ele apar la bolnavii de Alzheimer, dar pot fi cauzate şi de o altă familie de boli. Credem că aceste plăci stau la baza crizelor tale şi a celorlalte simptome.

Celelalte simptome… însoţitorul ei se sprijini de umărul ei, ţinând-o, strâns, de mână.

— Aha, spuse Paula.

Louden se ridică, părând de-a dreptul supărat acum.

— Mai vorbim după test, spuse el. Doamnă doctor Gerrholtz?

Doctoriţa de la CCB nu-i dădu nicio atenţie.

— Am cercetat o mulţime de dosare, Paula, căutând persoane care au manifestat aceleaşi simptome ca şi tine.

Vorbele ei sunau destul de ameninţător.

— În ultimele trei luni, am descoperit aproape doisprezece oameni şi asta numai la acest spital. Încă nu ştim câţi mai sunt în tot oraşul şi în întreaga ţară. Dacă ai vreo informaţie care să ne ajute să mai găsim şi alţii, e cazul să ne-o împărtăşeşti.

— Bineînţeles, spuse Paula.

Ochii doctoriţei se îngustară. Pentru o clipă păru că vru să zică altceva – să o acuze sau aşa ceva – dar nu dădu decât din cap şi părăsi încăperea.

Esther o urmări cum iese din cameră. După un minut de tăcere, femeia îi spuse:

— Nu-ţi fă griji, draga mea, nu doctorii sunt şefii aici.

— A, dar nu-mi fac, răspunse Paula.

Şi chiar aşa era. Era evident că Gerrholtz nu avea încredere în ea – poate chiar începuse să suspecteze natura misiunii ei – dar ce mai conta? Totul făcea parte din plan, chiar şi doctoriţa Gerrholtz.

Se făcuse amiază şi încă nu veniseră să o ia la test. Paula moţăise toată dimineaţa. De două ori se trezise speriată, având certitudinea că însoţitorul ei plecase din cameră. Dar, de fiecare dată, el apăruse după o secundă.

Infirmierul veni o dată cu tava de mâncare pentru prânz, dar asta nu o deranjă pe Paula. Nu-i era foame. Se urcă în scaunul cu rotile şi infirmierul o împinse încet pe hol, spre lift. Însoţitorul ei mergea chiar lângă ei, cu picioarele goale, pline de praf.

Infirmierul o lăsă pe holul din faţa cabinetului de radiologie, lângă alţi trei pacienţi: un bătrân cu faţa palidă care adormise în scaun, o adolescentă hispanică, cu picioarele acoperite cu o pătură, care se juca cu un joc electronic şi un băiat alb, cu faţa rotundă, care avea în jur de douăzeci, douăzeci şi unu de ani.

Băiatul privea atent faianţa de pe pereţi, cu un zâmbet timid pe faţă. După câteva minute, Paula îl văzu mişcându-şi buzele.

— Scuză-mă, îi spuse ea.

Trebui să încerce de câteva ori până să o audă.

— Ai vizitat vreodată o casă galbenă?

Tânărul o privi nedumerit.

— O casă care e toată galbenă şi pe dinafară şi pe dinăuntru.

El dădu din cap că nu.

— Îmi pare rău.

Niciuna dintre femeile care încă mai locuiau în casa galbenă nu ar fi încercat să salveze un bărbat, dar trebuia să-l întrebe. Probabil că băiatul era unul dintre convertiţi, dintre cei pe care misiunea Paulei îi salvase.

— Pot să-ţi mai pun o întrebare? continuă ea, cu vocea mai scăzută, de data aceasta.

Bătrânul dormea netulburat în scaunul său şi fata părea încă foarte absorbită de joc.

— Cu cine vorbeşti?

Băiatul îşi ridică privirea şi râse încetişor.

— A, cu nimeni, răspunse el.

— Mie poţi să-mi spui, îi zise Paula, dându-se mai aproape de el. Şi eu am un însoţitor.

Ochii tânărului se măriră, a mirare.

— Şi pe tine te urmăreşte o fantomă? o întrebă el.

— O fantomă? Nu, nu e…

— Mama mea a murit când m-a născut, continuă băiatul. Dar acum e aici, cu mine.

Paula îi atinse braţul.

— Nu înţelegi ce ţi s-a întâmplat, nu-i aşa?

El nu urmase calea obişnuită: casa galbenă, surorile de acolo, nu primise nicio instrucţiune. Era normal să încerce să-şi identifice însoţitorul cu cineva drag.

— Ceea ce vezi nu e o fantomă, e însuşi Isus.

Băiatul râse tare, ca de o glumă bună şi fata îşi ridică privirea de pe jocul ei.

— Cred că sunt în stare să fac diferenţa între Isus şi propria mea mamă, spuse el.

— Poate de asta a şi luat forma ei pentru tine, îi zise Paula. El apare diferit pentru fiecare în parte. În cazul tău, mama reprezintă dragostea necondiţionată. Cineva care s-a sacrificat pentru tine.

— Ok, răspunse tânărul.

Dădu din cap, indicând spaţiul gol din dreapta Paulei.

— Şi al tău cum arată?

VI

Dumnezeu venise la ea prin parbrizul maşinii ei, într-o explozie de lumină. Orbită, Paula strigă speriată şi apăsă cu putere frâna. Micul SUV Nissan se opri brusc, rotindu-se uşor şi aruncând grămada de CD-uri pe podeaua maşinii.

Alb. Nu vedea decât culoarea albă.

Oprise în traficul aglomerat, pe linia a patra a autostrăzii, chiar înainte de a ajunge la centrul comercial. Se îndrepta spre tomberoanele de gunoi din spatele Wal-Mart-ului pentru a scăpa de CD-urile acelea, odată pentru totdeauna.

Auzi urlând frânele maşinilor din spatele ei. Instinctiv, Paula se ghemui, cu mâinile strânse pe volan şi cu ochii închişi. (Totuşi: lumina era acolo. Lumina) Auzi metalul izbindu-se de metal şi maşina ei fu împinsă înainte. Simţi centura de siguranţă strângându-i pieptul.

Deschise ochii şi lumina albă îi zgârie retina. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji.

Fără să poată vedea nimic, dibui cu greu mecanismul de deschidere al centurii şi, deşi mâinile îi tremurau violent, reuşi să apese butonul şi să se elibereze din strânsoare. Se aplecă, peste schimbătorul de viteze, spre scaunul din dreapta unde mai rămăseseră, încă, o mulţime de CD-uri.

Le descoperise, bine ascunse, în dulapul cu haine al lui Claire. Fata era la tatăl ei căci conform custodiei, trebuia să petreacă două săptămâni pe lună cu el şi Paula găsi CD-urile puse unul peste altul şi ascunse sub nişte pături şi animale de pluş. Multe dintre cutiile lor erau crăpate şi îndoite de căldura focului, altele nici nu mai aveau cutii. A doua zi după ce le dăduse foc, Paula o găsise pe fată căutând prin grămada de CD-uri şi reviste arse şi îi spusese să nu se atingă de ele. Claire nu o ascultase şi, chiar înainte ca mormanul de discuri arse să fie ridicat de gunoieri, se strecurase şi salvase o parte dintre ele. Câteva luni le ascultase fără probleme, căci Paula credea că Claire avea

propria ei muzică – muzică pop pentru adolescenţi şi prostiile de la American Idol – şi când colo, căştile fetei răsunau de muzica tatălui ei: Talking Heads, Depeche Mode, Pearl Jam, Nirvana.

Împinse uşa din dreapta şi căzu pe jumătate în afară, în vântul îngheţat de martie. Îşi trase picioarele de sub ea şi se ridică, împiedicându-se, ieşind din lumină şi păşind în lumină. Cineva din spate strigă, furios, la ea. Zgomotul traficului o uimi.

Căzu în genunchi şi mâzga de pe şosea i se impregnă pe pantaloni instantaneu. Îşi acoperi capul cu amândouă mâinile. Lumina o lovi în ceafă şi pe spate ca o ploaie de pietre ascuţite.

Lumina avea să o omoare. Aşa cum şi merita, de altfel.

Ceva îi atinse creştetul capului şi ea tremură de frică, de ruşine şi de un extaz, care nu avea nimic sexual în el. Începu să plângă.

Iartă-mă, spuse ea, probabil cu glas tare. Iartă-mă.

Cineva stătea, acum, în faţa ei. Îşi întoarse capul şi el păşi afară din lumină. Nu, de fapt, păşise în lumină, era lumina însăşi. Un foc în formă de om.

Nu-l cunoştea, dar îl recunoscu imediat.

El o privi de sus, cu ochii săi albaştri, electrizanţi şi cu un zâmbet timid, care îi era adresat numai ei. Arăta precum Kurt Cobain.

VII

— Refuz să mai iau medicamentele astea, spuse Paula.

Încercă să-şi păstreze calmul. Louden stătea în picioare, lângă patul ei, cu Gerrholtz alături. Aceasta avea în mână un dosar mare cât cele Zece Porunci. Trecuseră pe lângă Esther fără să-i adreseze niciun cuvânt.

Însoţitorul ei stătea întins pe podea, lângă patul ei, ghemuit. Părea că începe să se disipeze, asemenea ceţii. Zăcuse acolo întreaga dimineaţă, de abia mişcându-se, fără ca măcar să o privească.

— Nu e o idee prea bună, îi răspunse doctorul Louden.

Trase un scaun şi se aşeză chiar lângă pat, chiar peste însoţitorul ei. Paula se strâmbă, simţind cum vechea ei furie reînvie. Închise ochii şi încercă să se concentreze.

— Vă cer să încetaţi să mă mai drogaţi. Nu puteţi să mă obligaţi să iau medicamente, decât dacă sunt prizonieră aici.

Louden trase aer în piept, obosit.

— Tu nu eşti aşa, Paula, spuse el.

— Atunci înseamnă că nu mă cunoşti foarte bine.

Doctorul se aplecă înainte, odihnindu-şi coatele pe genunchi şi presându-şi fruntea cu degetele. Tot mai mulţi pacienţi cu ELT veneau în fiecare zi. Asistentele începuseră deja să vorbească despre o epidemie. Sărmanul Doctor Corect fusese târât într-un război pe care nu-l înţelegea şi pentru care nu era pregătit.

— Atunci ajută-mă, spuse el, fără să-şi ridice privirea. Spune-mi ce simţi.

Paula privi televizorul agăţat de tavan. Îl lăsase deschis, dar fără sunet. Imaginile îi distrăgeau atenţia, o împiedicau să se mai gândească la el, aşa cum zăcea pe podea, dispărând, încetul cu încetul.

Gerrholtz spuse:

— Am să încerc să ghicesc. Nu mai poţi să-ţi vezi prietenul imaginar.

Paula îşi întoarse furioasă capul spre ea. Căţeaua naibii. Aproape că o spusese cu glas tare.

Gerrholtz o privi rece.

— O femeie a murit acum două zile într-un spital nu foarte departe de aici, zise ea. Numele ei era Stephanie Wozniak. Mi s-a spus că a fost vecină cu tine.

Steph, moartă? Nu reuşi să proceseze acest gând.

Gerrholtz scoase nişte hârtii din mapa ei şi le înşiră în poalele Paulei.

— Vreau să te uiţi la astea.

Paula le luă, cu un gest automat. Fotografiile arătau ca nişte diapozitive microscopice, de la orele ei de biochimie, un câmp de celule maro. Nişte asteriscuri negre, ca nişte păianjeni marcau unele dintre celule.

— Celulele marcate cu negru sunt legături de prioni, îi spuse Gerrholtz. Proteine obişnuite cu o singură diferenţă – nu au forma corectă.

Paula nu-şi ridică privirea. Răsfoi foile una câte una, mâna mişcându-i-se de una singură. Unele dintre imagini erau acoperite aproape în întregime cu cuiburi de legături negre. Steph meritase mai mult de atât. Aşteptase toată viaţa o înmormântare Fore şi cu ce se alesese: doctorii o tăiaseră şi îi fotografiaseră rămăşiţele.

— Trebuie să te concentrezi, Paula. O proteină care îşi schimbă forma nu e o problemă. Dar, odată ajunsă în creier, se produce efectul bulgărelui de zăpadă.

Mâna Paulei continua să răsfoiască paginile, dar nu le mai vedea. Gerrholtz îi dădea înainte despre nucleaţie şi cristalizare. Folosea la nesfârşit cuvântul „spongiform”, de parcă vroia să o sperie cu el.

Paula deja ştia toate astea şi încă multe altele. Dar o lăsă pe doctoriţă să vorbească. Deasupra capului lui Gerrholtz, pe ecranul televizorului, o tânără reporteră, cu o expresie îngrijorată, vorbea la microfon. În spatele ei se puteau vedea maşini de poliţie şi ambulanţe.

— Paula!

Faţa lui Gerrholtz era neagră de mânie. Paula se întrebă dacă nu cumva aşa arăta şi ea când se certa cu Richard sau cu Claire.

— Observ că eviţi să spui „Vaca Nebună” şi „Kuru”, spuse Paula.

— Ştiai despre Kuru? o întrebă doctorul Louden.

— Bineînţeles că ştia, răspunse, în locul ei, Gerrholtz. Şi-a făcut bine temele.

Doctoriţa îşi puse mâinile pe marginea patului şi se aplecă înainte.

— Boala care a ucis-o pe Stephanie încă nu are un nume, Paula. Credem că e o variantă Kuru. Mai ştim şi că nu-i putem salva pe cei care au contractat-o. Înţelegi ce înseamnă asta, nu-i aşa?

Încă mai încerca să o sperie. De parcă ameninţarea cu moartea ar fi putut-o determina să-şi renege credinţa.

Pe ecranul televizorului, reportera gesticula în faţa a doi ofiţeri de poliţie care, sigilau cu o bandă galbenă – parcă special aleasă – uşa din faţa unei case galbene. Paula se întrebă dacă o descoperiseră pe Merilee.

— Înseamnă că Dumnezeu e o idee, răspunse Paula. O idee ce nu poate fi ucisă.

VIII

Casa îi apăru, sclipitoare, în viziunea ei, chemând-o ca un far; înţelegea, acum, de ce o văruiseră atât de luminoasă. La câteva minute după accident, vederea i se înnegrise, ca o sticlă afumată şi acum doar lucrurile foarte luminoase îi atrăgeau atenţia. Însoţitorul ei o conduse pe străzile întunecate, mergând cu câţiva paşi înaintea ei, înconjurat într-o aură de foc.

Steph fu cea care îi deschise uşa. Când îi văzu lacrimile din ochi, Steph scoase un strigăt de încântare şi o îmbrăţişă, strâns.

— Te aşteptam de mult, îi spuse. De prea multă vreme.

Apoi Steph începu să plângă şi ea.

— Iartă-mă, îi răspunse Paula. Iartă-mă, nu am ştiut…

Celelalte femei din casă veniră pe rând, una câte una, şi o îmbrăţişară, mângâindu-i obrajii şiroind de lacrimi, plângând cu toate. Numai Merilee nu se putu ridica să o salute. Femeia zăcea tot pe canapea, ca în urmă cu patru luni, dar picioarele i se chirciseră şi mai tare. Părea un gândac mort. Paula îngenunche lângă canapea şi îşi apăsă, uşor, obrazul de obrazul ei. O salută în stil Fore: te mănânc.

În ziua aceea o viaţă se terminase şi o alta începuse.

Vederea îi reveni, încetul cu încetul, în următoarele câteva zile, dar însoţitorul ei rămase cu ea, devenind pe zi ce trecea, din ce în ce mai consistent. Femeile îi spuseră că nu trebuia să-şi facă griji: el nu avea să o mai părăsească niciodată. Sună la muncă şi anunţă că era bolnavă şi îşi petrecu aproape întreaga săptămână în casa galbenă, când râzând, când plângând, uneori râzând şi plângând în acelaşi timp. Nu se putea abţine să nu vorbească despre experienţa ei de pe autostradă sau de modul în care

însoţitorul ei putea să o facă să-şi recunoască vanitatea sau furia doar adresându-i un zâmbet timid.

Vechea ei viaţă părea că fusese trăită de o străină. Paula se gândea la weekend-urile lipsite de sens, petrecute în compania a nenumărate pahare de whisky şi a pilulelor de Vicodin şi la partidele de urlete pe care le avea săptămânal cu Richard. Oare chiar îi arsese colecţia de discuri?

Când îl sună, primul lucru pe care i-l spuse fu:

— Iartă-mă.

— Ce s-a întâmplat, Paula?

Vocea lui era neutră, obosită. Vechea Paula, cea pe care o cunoscuse el, folosea cuvintele astea „iartă-mă” doar pentru a-l opri pe el, pentru a se apăra şi pentru a-l ataca din nou.

— Mi s-a întâmplat ceva minunat, îi zise ea.

Îi povesti despre Steph şi despre femeile din casă, apoi sări peste comuniunea de acum patru luni pentru a ajunge mai repede la accident, la lumina orbitoare şi la emoţiile pe care le trăise. Richard îi tot repeta să o ia mai încet, să încerce să fie mai coerentă. Apoi îi spuse despre însoţitorul ei.

— Pe cine ai cunoscut? o întrebă el.

Credea că e vorba de cineva care asistase la accident, încercă să-i explice din nou.

Richard îi răspunse:

— Nu cred că e cazul ca Claire să se întoarcă la tine weekend-ul acesta.

— Cum? Nu!

Simţea nevoia să o vadă pe Claire. Simţea nevoia să îşi ceară iertare, să-i promită că de acum înainte lucrurile aveau să fie mult mai bune. Strânse receptorul telefonului în mână. De ce nu vroia Richard să o creadă? De ce se certa cu ea din nou?

Simţi o atingere pe ceafă. Se întoarse şi lăsă mâna să-i cadă jos. Ochii lui albaştri o priveau fix.

Una dintre sprâncene era puţin ridicată.

Ea respiră adânc. O dată şi încă o dată. Richard o strigă în receptor.

— Înţeleg că sunt multe lucruri cu care trebuie să te adaptezi, îi zise ea.

Cuvintele îi veneau de la sine, deşi însoţitorul ei nu-i spusese nimic.

— Ştiu că vrei tot ce-i mai bun pentru Claire.

Cuvintele astea au durut-o pentru că erau adevărate, întotdeauna îl considerase pe Richard un om slab dar, deşi nu greşise foarte mult, naşterea lui Claire îl ajutase să găsească pe cineva mai slab ca el, pe care să poată proteja. Pe măsură ce fata lor creştea, el îi luase din ce în ce mai mult partea în disputele cu Paula. Certurile deveniseră din ce în ce mai urâte dar, de fiecare dată, reuşea să-l învingă. Nu crezuse niciodată că va avea curajul să o părăsească şi să încerce să o ia pe Claire.

— Dacă tu crezi că-i va fi mai bine cu tine o vreme, nu văd de ce nu am încerca şi varianta asta.

Aşa avea să-i câştige încrederea mai repede.

În săptămânile următoare Claire rămase la Richard şi Paula nu făcu altceva decât să stea de vorbă cu femeile din casa galbenă. La spital, asistenta-şefă o certase pentru absenţele ei repetate, dar ei nu-i păsa câtuşi de puţin. Viaţa ei era lângă femeile acelea acum şi casa ei devenise aproape o prelungire a casei lor.

— Avem loc pentru mai multe, spunea ea, ori de câte ori avea ocazia. Trebuie să le spunem şi altora. Nu e corect să păstrăm asta doar pentru noi, când sunt atâţia oameni care suferă.

Femeile o aprobau, dând din cap, sau poate doar încercau să fie politicoase. Fiecare dintre ele fusese salvată, iar cele mai multe dintre ele avuseseră o viaţă mult mai rea decât a Paulei. Ştiau cu toate cât de mult le schimbase această salvare.

— Trebuie să ai răbdare, îi spuse Steph într-o zi. Darul acesta se dă de la o femeie la alta. Totul a pornit de la bunica lui Merilee. Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea de a o apăra pe cea care ţi l-a dat. Trebuie să alegem

următoarea femeie care-l va primi cu grijă – nu poate fi împărţit cu oricine.

— De ce nu? întrebase Paula. Cele mai multe dintre noi am fi fost acum moarte, dacă nu l-am fi primit. Putem salva lumea cu el.

— Da. Dar trebuie să o facem cu cap.

— Dar sunt oameni care mor chiar în clipa asta. Trebuie să existe o modalitate să-i ajutăm şi pe cei care nu locuiesc în case galbene.

— Hai să-ţi arăt ceva, îi spusese Steph.

Aduse dintr-o cutie de pe un raft o biblie imensă, de familie. O deschise la pagina cu arborele genealogic, cu mâna stângă tremurând puternic.

— Uite câteva dintre surorile tale, îi spusese. Cele pe care le cunosc eu, cel puţin.

Pagina era plină cu nume. Lista continua şi pe pagina următoare şi pe următoarea. Erau peste o sută de nume.

— De când se întâmplă asta? întrebă Paula, uimită.

— Mama lui Merilee a venit aici în 1982. Câteva dintre ele au locuit aici pentru o vreme, apoi au plecat să-şi formeze propriile aşezăminte. Nu mai ştim câte suntem acum, ne-am răspândit în toată ţara. Niciuna dintre noi nu le ştim pe toate.

Steph îi zâmbi.

— Înţelegi? Nu eşti chiar aşa de singură. Dar trebuie să facem lucrurile pe ascuns, Paula. Trebuie să ne întâlnim în grupuri restrânse, ca primii Creştini.

— Sau ca teroriştii, îi răspunse Paula, cu amărăciune.

Steph privi într-o parte, ascultând ce-i zicea propriul ei însoţitor.

— Da, răspunse ea după o vreme.

Apoi i se adresă Paulei:

— Exact. Căci nu există teroare mai mare decât frica de Dumnezeu.

IX

El o trezi la trei dimineaţa. Paula îl privi, confuză. Plutea deasupra patului ei, ca o reflecţie într-o vitrină.

Se forţă să se trezească şi, pe măsură ce vederea îi reveni, reuşi să-l vadă mai bine, deşi el rămânea mai degrabă ca un nor alb.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

El îşi duse complice un deget la buze şi se întoarse spre patul lui Esther. Apoi se opri, aşteptând-o.

Paula alunecă din pat şi se duse în tăcere către dulapul de pe perete. Uşa se deschise cu un scârţâit puternic, iar ea îngheţă aşteptând să vadă dacă nu o trezise pe colega ei de cameră. Dar Esther sforăia cu zgomot şi regulat.

Paula îşi găsi geanta pe raftul de jos şi o duse la fereastră. Găsi portofelul, plin cu cărţi de identitate, după care scoase o cutie mică de vinil pe care o deschise pe pervaz.

Vârful metalic al seringii se reflectă în lumină.

Paula îşi strânse pumnul mâinii stângi, îl flexă şi îl strânse din nou. Lucrând în lumina slabă, îşi descoperi vena de pe braţ, mai mult din obişnuinţă, degetele palpându-i cicatricele de lângă cot. Mută acul cu o jumătate de centimetru mai jos. Apoi luă seringa în mâna dreaptă şi o înfipse în braţ. Tubul de plastic începu să se umple încet cu sânge.

O porni prin semi-întunericul din cameră până când mâna îi atinse tuburile de la capătul patului lui Esther. Femeia încă dormea, cu buzele puţin depărtate, sforăind uşor. I se păru floare la ureche să injecteze puţin lichid în tuburile la care era conectată.

Dar dacă pentru ea era prea târziu? Virusul avea nevoie de cel puţin şase luni de incubaţie. Dacă boala femeii se agrava în următoarele săptămâni, nu avea nicio şansă să-l cunoască pe Dumnezeu. Şi nu era vorba de Dumnezeul ei invizibil, nevăzut. Ci de adevăratul Dumnezeu.

Paula se pregătea să injecteze substanţa, când însoţitorul ei o prinse de mână. Ea coborî seringa, zăpăcită. De ce să nu o injecteze? Îi privi faţa pentru a primi un răspuns, dar el de abia se mai vedea.

Îl văzu întorcându-se şi ieşind prin perete. Paula deschise uşa şi ieşi pe holul puternic luminat şi, preţ de o

secundă, nu reuşi să-l vadă. Apoi îl zări, făcându-i semn să-l urmeze.

Se duse după el, pe holul pustiu, cu seringa în mână. O conduse în jos, pe scări, până la etajul de dedesubt, unde făcu la stânga. La un capăt al coridorului, un infirmier trecu la doi paşi de ei, fără însă să-i observe.

Poate că devenise şi ea invizibilă.

El se opri în faţa unei uşi şi o privi lung. Era una dintre camerele în care doctorii care erau de gardă puteau să mai tragă un pui de somn. Aici? îl întrebă ea din ochi. El îi arătă uşa, cu braţul larg deschis.

Ea apucă clanţa şi o întoarse, fără zgomot. Uşa era descuiată. Încet, o deschise.

Raza de lumină dădu la iveală o femeie care dormea pe un pat, acoperită de o pătură subţire. Era îmbrăcată în nişte haine care îi părură cunoscute Paulei: o bluză bej, o fustă în carouri, ridicată acum peste genunchii, care îi erau acoperiţi de nişte ciorapi de damă, negri. Pantofii îi erau aranjaţi, corect, lângă pat, gata să o primească în orice clipă s-ar fi hotărât să salveze lumea.

Paula privi, înapoi, spre uşă. Doctoriţa Gerrholtz? îl întrebă. Chiar vroia ca femeia asta dezgustătoare să-l primească pe el în sângele ei?

Buzele lui se strânseră a reproş în acelaşi timp cu o uşoară încruntare şi Paula simţi cum roşeşte de ruşine. Cine era ea să judece? Înainte ca Steph să o găsească şi ea, Paula, fusese una dintre cele mai nefericite femei de pe lumea asta. Toată lumea avea dreptul să fie mântuită. Asta era şi ideea de bază a misiunii ei.

Doctoriţa Gerrholtz se mişcă, întorcându-şi capul într-o parte astfel încât lumina îi căzu pe ochii închişi. Paula ridică acul şi se pregăti să apese pe seringă. Dar realiză că fără tuburi era imposibil să o injecteze pe femeie, fără să o trezească. Şi cu siguranţă avea să se trezească strigând.

— Cine e? întrebă doctoriţa.

Deschisese ochii. Paula ridică mâna pentru a nu o lăsa să vadă raza de lumină ce se strecura prin uşa deschisă.

— Isus e aproape, zise ea, în şoaptă.

Şi înfipse acul în coapsa doctoriţei Gerrholtz.

X

Paula şi Tonya lucrau într-o poziţie ciudată, pe marginea gropii, curăţând nisipul. Săpaseră cu atenţie astfel încât lamele lopeţilor să nu taie prea adânc, după care aruncau nisipul strălucitor în întunericul curţii. Purtau bluze cu mânecă scurtă, transpirând în ciuda vântului rece. Cu fiecare centimetru săpat, groapa devenea mai adâncă şi mai luminoasă.

Era o muncă grea şi pe amândouă încă le mai durea spatele, toată dimineaţa căraseră pietre mari, pe care urmau să le pună în groapă, astfel încât să devină, mai mult sau mai puţin, un cavou. Dar Paula se oferise voluntară pentru că dorea să demonstreze că putea să lucreze mai mult şi mai bine decât oricine.

În casă, femeile râdeau şi spuneau poveşti, vocile lor răzbătând până afară, prin ferestrele pe jumătate deschise. Paula aruncă o lopată de nisip şi spuse:

— Tonya, te-ai întrebat vreodată de ce bărbaţii nu sunt niciodată invitaţi?

Se gândise la cuvintele acestea de multă vreme. Voise să testeze mai întâi pe Tonya, căci aceasta era tânără şi părea mai deschisă la nou decât celelalte femei din casă.

Tonya îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă să sape.

— Nu ar fi în spiritul tradiţiei, răspunse ea, într-un sfârşit.

— Dar cum rămâne cu Donel? Nu ţi-ai dori să simtă şi el ce simţim noi?

Donel era fiul Tonyei; avea doar doi ani. Stătea cu ea în dormitor, dar toate femeile aveau grijă de el.

Tonya se opri din săpat, sprijinindu-se de lopată.

— M-am… mă gândesc şi eu la asta. Dar nu merge aşa. Bărbaţii nu pot primi darul.

— Dar dacă am duce noi darul la ei? întrebă Paula. Am citit despre tribul lui Merilee şi despre boala care i-a lovit. Există mai multe feluri în care se poate transmite darul. Ce-ar fi dacă am deveni, la rândul nostru, un fel de misionare?

Fata dădu din cap.

— Merilee ne-a spus că bărbaţii ar strica totul, aşa cum au făcut-o şi ultima oară.

— Ultima oară toţi discipolii au fost bărbaţi. Acum sunt numai femei. Şi asta nu e bine. Gândeşte-te la Donel.

Gândeşte-te la Richard, îşi spuse apoi în sinea ei.

— Hai să terminăm de săpat, îi răspunse Tonya, încheind conversaţia.

Fata începu să sape din nou şi, după o clipă, Paula i se alătură. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la Richard. Acesta devenise mult mai atent în ultimele luni, mult mai protector faţă de Claire. Când fiica lor avea să împlinească paisprezece ani – o altă regulă de-a lui Merilee – Paula avea să o aducă aici, să primească şi ea darul. Dar, dacă ar fi reuşit cumva să-l aducă şi pe Richard, să-l ajute să experimenteze ceea ce trăise şi ea, ar fi putut deveni o familie din nou.

După câteva minute găsiră pânza pe care o simţiră cu lopeţile. Dădură la o parte nisipul care acoperea sacul, apoi se aplecară şi îl ridicară amândouă pe o bucată de placaj, la care fuseseră ataşate patru mânere. După ce s-au odihnit puţin le-au chemat şi pe celelalte femei din casă.

Veniseră mai mult de şaptezeci pentru această ceremonie, unele tocmai din Noua Zeelandă. Desigur, niciuna nu era singură. Aerul era încărcat de mulţimea prezenţelor invizibile.

Opt femei au fost alese pentru a căra corpul. Procesiunea înainta încet, căci cele mai multe dintre ele păşeau cu dificultate. Prezenţa lui Dumnezeu ardea trupul ca pe o lumânare – moartea timpurie a lui Merilee era dovada – dar niciuna dintre ele nu L-ar fi schimbat pentru nimic în lume. Aveau să aibă un corp perfect în viaţa de apoi.

Steph începu să cânte un cântec în limba lui Merilee şi celelalte i se alăturară, formând un cor armonios. Unele cunoşteau cuvintele; altele, ca Paula, doar le îngânau. Femeile plângeau sau râdeau, cu mâinile ridicate. Sau pur şi simplu mergeau în tăcere, în comuniune cu însoţitorii lor.

La intrarea în casă fu un moment ciudat, când trebuiră să aplece puţin placajul, pentru a-l putea băga pe uşa îngustă. Dar au reuşit să intre în casă, şi au cărat trupul neînsufleţit prin bucătărie – pe lângă oalele de supă, cuţite, dulapuri şi răcitoarele pentru gheaţă – apoi prin camera de masă şi, în sfârşit, în living room. Mobila fusese mutată lângă pereţi. Aşezară corpul pe o masă în centrul camerei.

Paula apucă giulgiul ţeapăn de la apa cu sare în care fusese înmuiat – pentru a prezerva trupul peste noapte – în timp ce Steph îl tăie pe lungime cu un cuţit cu lama groasă. Din sacul astfel format ieşi un abur dens, umplând încăperea cu miros puternic de ghimbir şi de vreo alte doisprezece condimente.

Căzu ultima bucată din giulgiu şi în faţă le apăru Merilee, cu dinţii dezgoliţi în zâmbetul ei fericit. Buzele i se ridicaseră peste dinţi, iar pielea de pe faţă devenise tare şi lucioasă. Aşa cum le instruise, în jurul ei erau puse ferigi şi alte ierburi aromate.

Steph îngenunche la capătul sicriului improvizat şi celelalte femei se adunară în jurul ei. Cele mai bătrâne şi mai bolnave dintre ele fură ajutate să se aşeze pe podea; celelalte rămaseră în picioare, ţinându-se de umeri.

Steph deschise o cutie mică de lemn, de mărimea unei cutii de scule, şi scoase de acolo un cuţitaş. Îl puse pe şervetul care era amplasat lângă capul lui Merilee şi spuse:

— Ca multe dintre voi, am fost şi eu la comemorarea mamei lui Merilee şi aceasta e povestea pe care Merilee ne-a spus-o atunci. Aşa era tradiţia, ca femeile şi bărbaţii Fore să trăiască separat. Când un membru al tribului murea, numai femeile şi copiii erau admişi la înmormântare. Bărbaţii au devenit geloşi din cauza aceasta. Le-au blestemat pe femei şi au numit blestemul „Kuru”, care, în limba lor, înseamnă două lucruri: „a tremura” şi „a-ţi fi frică”. Misionarii albi care au vizitat tribul l-au numit „boala râsului”, datorită grimaselor care strâmbau faţa celor afectate.

În timp ce vorbea, Steph scoase şi alte unelte din cutia ei: un cuţit cu lama subţire, o furculiţă cu mânerul din lemn, încrustat cu argint şi un topor japonez.

— Bunica lui Merilee, Yobaiotu, era doar o tânără femeie când au venit primii albi. Doctori, oameni din guvern şi misionari. Într-o zi, misionarii i-au adunat pe toţi într-o poieniţă de lângă un râu şi le-au dat la fiecare o bucăţică de pâine. Apoi le-au spus să înmoaie pâinea într-o cupă de vin şi le spuseră cuvintele pe care Isus le-a rostit la Cina cea de Taină: acesta e trupul meu, acesta e sângele meu.

Steph scoase un cuţit cu mânerul lung şi îl privi timp de aproape treizeci de secunde, încercând probabil să-şi controleze emoţiile.

— În momentul când Yobaiotu înghiţi bucata de pâine, continuă ea, căzu la pământ, tremurând, şi o lumină îi umplu ochii. Când se trezi, un tânăr stătea lângă ea: „Domnul Isus!” strigă atunci Yobaiotu, recunoscându-L.

Steph privi în sus, zâmbind:

— Dar, desigur, nimeni altcineva nu-L putea vedea. Cu toţii au crezut că Yobaiotu înnebunise.

Femeile dădură din cap şi râseră.

— Doctorii au spus că înmormântările acestea au provocat apariţia bolii Kuru şi le-au interzis. Dar Yobaiotu ştia că blestemul se transformase în ea, că trupul lui Isus trăia în ea acum. Le învăţă pe fiicele ei să nu spună nimănui despre asta. În noaptea în care Yobaiotu a murit, ele au celebrat-o în secret, aşa cum facem şi noi azi cu Merilee.

Steph îndepărtă capacul cutiei, îl puse deoparte şi vârî mâna în ea din nou. Scoase un bomfaier, cu lama strălucitoare. De mânerul albastru al acestuia încă mai atârna eticheta cu preţul.

— Trupul lui Isus a fost trecut de la mamă la fiică, spuse ea. Datorită ei, Isus trăieşte în noi, azi. Şi, datorită lui Merilee, Isus va trăi în surorile care nu L-au găsit încă.

— Amin, îi răspunseră femeile, la unison.

Steph ridică bomfaierul şi, cu cealaltă mână, atinse uşor creştetul lui Merilee.

— Facem aceasta pentru a ne reaminti de El. Şi de Merilee.

XI

Strigătele ei l-au adus în cele din urmă pe Louden în camera ei.

— Nu mă obliga să te sedez, spuse el, ferindu-se când ea încercă să sară la el.

Dar cătuşele o ţinură legată de pat.

— Aduceţi-mi-l înapoi, strigă ea, cu vocea răguşită. Aduceţi-mi-l înapoi acum!

Cu o seară înainte o mutaseră în altă cameră, una fără ferestre şi o legaseră. Cu mâinile întinse şi picioarele la un loc. Apoi i-au băgat nişte tuburi în braţe şi i-au mărit doza: două părţi de Topamax şi o parte de Loxapine, un anti-psihotic.

Gerrholtz fusese dusă, în mare grabă, în alt oraş, pentru a fi consultată de specialişti.

În faţa uşii fu plantat un gardian, de la paza spitalului, care a doua zi a fost înlocuit cu un ofiţer de poliţie. Au venit şi câţiva detectivi pentru a o interoga. Numele ei încă nu fusese dat presei, îi spuseră ei, dar asta nu avea să mai dureze mult. Mass-media nu aflase nici de Gerrholtz – se folosea doar de ştirile care veneau de la investigaţia făcută la casa galbenă – dar deja jurnaliştii începuseră să pronunţe cuvântul „bioterorism”. În cursul zilei, urma să fie transferată într-o închisoare federală.

Încetul cu încetul, medicamentele pe care i le-au dat începură să-şi facă efectul şi ea simţi cum el dispare de lângă ea. Se gândi: dacă voi rămâne trează, el nu va dispărea. Răsucindu-şi umerii, putea vedea puţin pe deasupra tăbliei patului şi îl putea vedea pe el, sau, cel puţin, o parte din el: o umbră indica blugii lui albaştri, iar găurile din linoleum, urmele călcâielor lui desculţe. Când crampele din braţe şi durerea de şale deveneau prea puternice, se lăsa puţin pe spate, după care o lua de la capăt. Însă de fiecare dată când reuşea să privească peste marginea patului, îi lua tot mai mult să-i discearnă forma.

După două ore petrecute cu tuburile înfipte în braţe, nu-l mai văzu deloc.

Louden îi spuse:

— Ceea ce ai experimentat era o iluzie, Paula, o fantomă generată de un scurt-circuit al lobului temporal. Ce naiba, există un doctor în Canada care descoperă aceste prezenţe cu o cască şi cu câmpuri magnetice… Dumnezeul tău nu era real. Certitudinea ta că e acolo nu era decât un simptom al bolii de care suferi.

— Opreşte medicamentele astea sau, aşa să-mi ajute Dumnezeu, dacă nu te strangulez cu tuburile astea.

— Tot ce ţi s-a întâmplat, Paula, e o boală. Unii dintre voi îl vedeţi pe Isus, dar avem pacienţi care văd demoni sau îngeri, care vorbesc cu stafii – am un hindus care susţine că doarme în pat cu Krishna.

Ea îşi răsuci încheieturile în cătuşe, durerea transmiţându-i-se până în coloana vertebrală. Fălcile o dureau din cauza dinţilor încleştaţi.

— Paula, trebuie să te calmezi. Soţul şi fiica ta aşteaptă jos. Vor să te viziteze înainte să fii transferată de aici.

— Ce? Nu, nu.

Nu puteau să o vadă în halul în care era. Asta ar fi confirmat tot ceea ce crezuse Richard despre ea. Şi Claire… Avea doar treisprezece ani, o fată care se transforma în femeie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie marcată pe viaţă de acest moment. De imaginea ei de mamă nebună.

— Spune-le să nu se apropie de mine. Femeia pe care au ştiut-o ei nu mai există.

În dimineaţa aceea, detectivii îi goliseră geanta şi au aranjat permisele de conducere şi cărţile de identitate false ca pe un pachet de cărţi de joc. De când dura asta? au întrebat-o. Câţi oameni erau implicaţi?

Îi dăduseră un creion şi nişte foi de hârtie galbenă şi îi ceruseră să scrie toate numele pe care şi le amintea. Ea nu făcuse altceva decât să privească vârful creionului. O carte de epidemiologie pe care o citise încerca să definească cristalizarea explicând că nucleele de carbon se pot

transforma în grafit sau diamant în funcţie de aranjarea atomilor. Formele pe care ea le făcea pe pagină puteau să ducă la arestarea unui număr mare de misionari.

Nu ştia ce să facă. Se întoarse către însoţitorul ei, dar acesta nu spunea nimic. Deja începuse să se dezintegreze.

— Aţi venit prea târziu, le spuse poliţiştilor.

Rupse creionul în două şi îl aruncă spre ei, bucăţele de diamant deformat.

— Aţi venit cu şase luni prea târziu.

XII

Îşi spuneau misionare. Paulei i se păruse numele cel mai potrivit. Aveau o misiune şi aveau să devină agenţi de transmitere.

La prima şi ultima lor întâlnire participaseră doar optsprezece femei. Mai întâi Paula le convinsese pe Tonya şi pe Rosa, de la casa galbenă, iar apoi cercul se mărise cu o mână de femei de la alte case din jurul Philadelphiei, care, la rândul lor, mai aduseră câteva femei din New York şi New Jersey. Pe unele dintre ele Paula le cunoscuse la înmormântarea lui Merilee, dar majoritatea îi erau străine. Dintre ele, unele ca Tonya erau mame de băieţi, dar toate se convinseseră că venise timpul să ducă cuvântul lui Dumnezeu în lume.

Se întâlniră într-un fast-food, în suburbiile de vest, unde Steph şi celelalte femei nu puteau da de ele.

— Darul nu e un virus, le zise Paula. Nu e o bacterie. Nu poate fi detectat sau individualizat, aşa cum se procedează în cazul bolilor de acest gen şi nu poate fi ucis de antibiotice, deoarece nu e nimic altceva decât o formă ascunsă.

O bucată de hârtie se poate transforma într-o bărcuţă de hârtie sau într-o lebădă, le spuse ea. O simplă proteină, multiplicată de un milion de ori, îţi putea aduce boala Kuru sau Creutzfeldt-Jakob sau mântuirea.

— Trupul lui Isus e puternic, continuă ea.

Ele ştiau: toate luaseră parte la comemorare şi toate fuseseră deja salvate.

— Dar există putere şi în sânge.

Împărţi permisele de conducere, câte două de fiecare femeie. Una dintre vechile cunoştinţe ale Rosei le făcuse pentru cincizeci de dolari de fiecare.

— Asta e tot ce aveţi nevoie pentru a putea dona sânge. Vom încerca să obţinem cât mai multe. Cu patru acte de identitate puteţi dona sânge de două ori pe lună.

Le explică cum să răspundă la chestionarele Crucii Roşii, ce vitamine să cumpere, ce alimente să mănânce pentru a evita starea de anemie. Hotărâră să ţină totul în secret. Majoritatea femeilor cu care locuiau erau prea preocupate de tradiţie ca să înţeleagă că nu făceau decât pe jumătate lucrarea lui Dumnezeu.

Aşa cum era Steph, de exemplu. Paula se certase cu ea de nenumărate ori.

— Trebuie să răspândim darul cât de repede şi cât mai mult, până nu ne vor prinde.

Timpul de incubaţie depindea direct de cantitatea consumată, aşa că, cu cât donau mai mult sânge, cu atât mai repede avea să apară conversia. Paulei îi luase luni întregi ca această conversie să fie completă. Altora putea să le ia ani.

— O dată ce vor primi direct darul, conversia se va face mult mai repede, argumenta ea. Nu va mai putea fi oprită. Un cristal de sămânţă poate transforma un ocean.

Le simţea lângă ea. Împreună aveau să formeze o nouă lume.

Misionarele nu aveau să se mai întâlnească niciodată ca acum – era prea periculos – dar nici nu era nevoie. Deveniseră deja biserica dinăuntrul bisericii.

Paula le îmbrăţişă pe fiecare dintre ele, înainte să părăsească restaurantul.

— Mergeţi şi vă înmulţiţi, le mai spuse ea.

XIII

Vizitatoarea i se părea cunoscută. Paula îşi înclină capul, pentru a putea privi printre gratii femeia de dincolo de ele. Devenise prea obositor să o ridice de pe pat şi să o pună în

scaunul cu rotile ca să o ducă la vorbitor aşa că, acum, vizitatorii veneau ei la ea. Erau întotdeauna aceiaşi: doctori şi avocaţi. Avocaţi şi doctori. Dar femeia de acum nu arăta nici a doctor, nici a avocat.

— Bună, Paula, sunt Esther Wynne. Îţi mai aminteşti de mine? îi zise femeia.

— Da.

Îşi aduse aminte de acele prime zile petrecute în spital. Era femeia din rezervă, creştina. Cu siguranţă, era primul vizitator voluntar al Paulei, de când fusese adusă aici.

— Bună, Esther.

Se strădui să pronunţe cuvintele cât mai clar cu putinţă. În anul care trecuse de când se văzuseră prima oară, starea Paulei se înrăutăţise. Buzele, fălcile şi braţele refuzau să o mai asculte, tremurau şi nu mai răspundeau comenzilor creierului. Braţul stâng i se curbase peste piept, exact ca şi lui Merilee. Coloana vertebrală i se îndoise pe jumătate, frângând-o în două, aşa că trebuia să stea întinsă doar pe o parte.

— Arăţi – dădu să zică ceva, dar nu scoase decât un sunet, ca un râset mic, diafragma refuzând şi ea să i se mai supună – arăţi bine.

Gardianul aşeză un scaun în faţa gratiilor şi bătrâna luă loc. Părul îi era ondulat şi dat cu spray. Sub machiajul care îi acoperea faţa, pielea părea sănătoasă.

— Mi-am făcut griji pentru tine, începu Esther. Te tratează bine aici?

Paula aproape că zâmbi.

— Atât de bine cât poate fi tratat un ucigaş în masă.

Unele lucruri nu le putea uita niciodată. Misionarele împrăştiaseră boala la mii, poate zeci de mii de oameni. Dar şi mai grav a fost faptul că infectaseră complet rezerva de sânge. Au apărut noi filtre pe piaţă, împotriva prionului, dar milioane de litri de sânge au trebuit distruse. I se spusese că era, probabil, responsabilă de moartea a peste un milion de oameni.

Paula le-a dat toate numele pe care şi le putuse aminti, iar cei de la FBI au ajuns la primele optsprezece misionare,

dar deja misiunea putea merge înainte şi fără ele. La o zi după întâlnirea lor de la restaurant, ele începură să recruteze tot mai mulţi adepţi, femei şi bărbaţi, pe care Paula nu avea să-i cunoască şi ale căror nume nu avea să le afle vreodată. Biserica va trăi. Desigur, în secret, vânată de FBI şi de CCB şi de guvernele din întreaga lume. Chiar şi aşa, numărul adepţilor creştea în fiecare zi. Darul era trecut de la unul la altul, cu seringa, în cadrul unor ceremonii secrete, dar acum totul se desfăşura la scară mondială. Într-o fabrică de lapte din Ohio, un bărbat fusese prins în timp ce-şi amesteca sângele în cazanele de lapte. În Florida, poliţia arestase o femeie care îşi injectase sângele în carcasele puilor. Pagubele economice depăşiseră deja miliarde de dolari. Impactul emoţional asupra publicului, panica şi paranoia, erau incalculabile.

Esther privi în celulă.

— Nu ai nimic cu tine aici. Vrei să-ţi aduc nişte cărţi sau nişte reviste? Mi s-a spus că ai voie să primeşti materiale de citit. M-am gândit că poate…

— Nu vreau nimic, îi răspunse Paula.

Nu ar fi fost în stare să-şi ţină capul drept ca să poată citi. Se uita la televizor doar pentru a-şi reaminti, în fiecare zi, ce făcuse lumii. În faţa închisorii, o sută de protestări ridicaseră corturi. Cântau imnuri şi cereau eliberarea ei şi, în fiecare zi, o altă sută de contra-manifestanţi apăreau acolo, strigând ameninţări, aruncând cu pietre şi cerându-i moartea. Poliţia, în echipament de luptă, făcea zeci de arestări în fiecare zi.

Esther se încruntă.

— Mă gândeam că poate ţi-ai dori o Biblie…

Acum, Paula începu să râdă de-a binelea.

— Ce cauţi aici, Esther? Îţi cunosc expresia din ochi, chiar crezi că nu o pot recunoaşte?

Paula se răsuci, ridicându-se într-un cot. Esther nu fusese infectată de virus – nu ar fi lăsat-o să intre, dacă nu ar fi fost curată – dar boala ei era la fel de puternică ca şi a ei.

— Te-a trimis Isus-ul tău aici?

— Într-un fel, cred că da.

Femeia nu se supărase. Lucrul acesta o înfurie pe Paula.

Esther continuă:

— Nu trebuie să treci prin toate astea de una singură. Chiar şi aici, chiar după tot ce ai făcut, Dumnezeu te va ierta. Dacă vrei, El poate fi aici, cu tine.

Paula o privi lung. Dacă-L vroia. Nu încetase nicio clipă să-I ducă dorul. Îşi săpase propriul Lui loc, în celulele creierului ei şi rămăsese acolo, chiar dacă nu era prezent fizic. Nu mai avea nevoie de medicamente ca să nu-L mai vadă. Lăsase în urma Lui, o gaură crestată în formă de Isus, un întuneric cu dinţi.

Şi-l dorea mai mult decât drogurile sau decât alcoolul, mai mult decât pe Claire sau pe Richard. Crezuse că ştia ce înseamnă singurătatea, dar ultimele luni au învăţat-o că se poate mult mai rău. Nimic nu ar fi făcut-o să se simtă mai bine decât să se predea unui nou Dumnezeu şi să se lase îmbrăţişată de braţele Lui pline de dragoste.

Esther se ridică în picioare şi se apropie de gratii. Feţele lor erau acum foarte apropiate.

— Paula, dacă ar fi să mori chiar acum, poţi jura că te vei duce în Rai? o întrebă ea.

Gardianul îi ceru să se dea înapoi, dar ea nu-i dădu nicio atenţie. Vârî o mână printre gratii.

— Dacă vrei să-L primeşti, ia-mă de mână. Nu te sfii.

— O, Esther, ultimul…

Buza de sus îi căzu peste gingii.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să trăiesc pentru totdeauna.

Căzu înapoi pe pat, cu braţul stâng încovoiat pe piept.

Un milion de oameni.

Existau păcate ce nu puteau fi iertate. Existau datorii ce trebuiau plătite personal.

— Nu mai vreau să mă ascund, zise Paula.

Dădu din cap.

— Nu mai vreau dumnezei, nu mai vreau droguri. Singurul lucru de care am nevoie acum…

Râse, dar nu fu decât un spasm involuntar, ce nu avea nimic de a face cu bucuria. Aşteptă un moment, până spasmul dispăru, şi trase aer în piept.

— Am nevoie să mor curată.

————————————

Traducere: Emanuel Huţanu

„Damasc" by Daryl Gregory

Spaţiu ostil

Anthony R. Lewis

Născut în 1941, este membru fondator al New England Science Fiction Association, Inc. Este şi preşedintele juriului pentru concursul anual de science fiction organizat de asociaţie. A publicat povestiri în revista Analog şi în antologii de science fiction, fiind şi editor.

Povestirea care urmează este despre extratereştri. Science fiction-ul iubeşte extraterestrii. Dar extraterestrii nu se iubesc între ei, decât în situaţii limită şi nici atunci nu ştiu de ce.

———————————

E straniu să fii pe o navă spaţială şi nu pe Mrrthow. E şi mai ciudat când îţi dai seama că nimeni de pe Mrrthow nu are nave spaţiale. Totuşi, sunt la bordul unei nave spaţiale, aşa că cineva are una. Proprietarii acesteia nu sunt de pe Mrrthow. Ei nu sunt *oameni*, după definiţia mea de acum cinci zile. Noua mea definiţie este mai universală – orice fiinţe care îmi controlează hrana şi aerul şi îmi plătesc un salariu înseamnă „oameni". Asta este o definiţie practică şi eu sunt un vavacq practic.

Ca persoană practică, eu curăţ mesele din bucătărie. Romanele de aventuri citite pe Mrrthow m-au făcut să cred că acest lucru este făcut de maşini, dar am aflat că maşinile costă mai mult decât Îngrijitorii Generali (Ucenici) şi că nu este nici pe jumătate la fel de satisfăcător să loveşti maşini. Nu ştiu cum de ştiu acest limbaj şi nici cum de scrisorile mele de recomandare sunt în regulă. Presupun că sunt un pion într-un joc cu mulţi Jucători Ascunşi în

spatele scenei. Mi-aş face griji, dar primul lucru la care mă gândesc este să supravieţuiesc.

Doamna Susan intră în bucătărie, aplecându-se pentru a nu se lovi la cap. Ea e om şi ei sunt înalţi. Îşi plimbă mâna ei cu cinci degete de-a lungul tăbliei mesei.

— Nu-i destul de curată. Fă-o din nou, vavacqule.

Se întoarce şi pleacă.

Oamenilor nu le place de vavacqi. (Da, există vavacqi aici. Asta m-a nedumerit la început.) Doamna Susan preluase această trăsătură culturală şi o perpetua.

— Vavacqule, spuse ea. Dacă naţia voastră ar fi practicat ingineria genetică şi criogenia forţată timp de câteva milioane de ani, aţi putea fi eligibili, dacă aţi aplica pentru un mini-parteneriat cu lichenii. Tu, zâmbi ea sardonic, nu ai fi ajuns în a doua generaţie.

Când zâmbeşte sardonic, dinţii ei albi de omnivor contrastează cu faţa ei măslinie.

Am terminat curăţenia şi m-am întors în dormitorul meu. Pe drum am trecut pe lângă alt echipaj; niciunul dintre ei nu era vavacq, dar nici om nu era. Cred că doamna Susan este într-un fel de misiune de pregătire. Nu mă aşteptam la atât de multe specii. Oamenii noştri de ştiinţă spuneau că acest lucru este foarte improbabil; o altă teorie bună demontată de fapte. „Nu m-am gândit niciodată la asta”, era opinia generală (şi se potriveşte cu noua mea definiţie despre oameni). Era urmată de: „Întotdeauna a fost aşa.”

Câţiva cu orientare mai mistică credeau că o Rasă Superioară a semănat prin galaxie forme de viaţă din motive numai de ei ştiute. Li se spunea Bătrânii, Grădinarii sau Creatorii, în funcţie de specificul sectei implicate.

Locuinţa mea este mică. Posesiile mele actuale sunt două uniforme şi o servietă cu articole de toaletă. Am început să accesez secţiunile disponibile din memoria computerului navei. Cea mai mare parte pare să fie pornografie. Există şi informaţii autobiografice în alte limbi, dar eu nu le cunosc. Nu ştiu cum de am învăţat această limbă pe care o vorbesc. Mă duc la culcare.

Căpitanul este un Lobote – descendent dintr-un grup carnivor; noi suntem grupul surogat. O evit pe doamna Susan; cred că mă dispreţuieşte, fiind un specimen vavacq. Nu am avut ocazia să fiu jignitor faţă de ea. Dată fiind mărimea şi puterea ei evidentă, cred că răspunsul potrivit pentru grosolănia ei este o tăcere demnă sau un „Da, doamnă.” Eu sunt singurul vavacq de pe navă. Ştiu că mai sunt şi alţii în galaxie. Nimeni nu crede că sunt neobişnuit. Există referiri la vavacqi în unele cărţi. Favorabile, nefavorabile sau autobiografice, în funcţie de specia sau de personalitatea autorului. Este clar că vavacqii nu sunt Rasa Superioară, din nicio perspectivă.

Nu cred că sunt aici pentru a fi Îngrijitor General. Cineva sau ceva m-a adus aici pentru un alt motiv. Doresc să mă fi informat şi pe mine despre ce ar trebui să fac. N-ar fi o idee deşteaptă să abordez situaţia mea cu nimeni de la bord. Ei toţi ştiu ce ar trebui să fac eu.

Am auzit că vom intra din nou mâine în Spaţiul Real şi vom andoca la o staţie orbitală. Nu aterizăm pe planete, ar costa prea mult. Dacă nu fac vreo prostie, voi obţine permis pentru a părăsi staţia.

Bucătarul îmi ordonă să prind nişte paraziţi care furau mâncare. Am construit trei capcane pentru paraziţi. Doamna Susan mă lovi când mă târam să le pun într-un dulap invadat. Am scheunat când una din capcane s-a declanşat peste laba mea. Cred că ea a zâmbit. E aşa de uşor să-i mulţumeşti pe unii oameni.

* * *

Am andocat. Am scos nişte monede. Monedele sunt argintii cu un număr pe o faţă şi o orgie de serpentine pe cealaltă. Mi-am cumpărat cu banii un fel de carne afumată. Vânzătorul de carne mă îndrumă atent spre echivalentul local al unei biblioteci. Nu prea mulţi îngrijitori Generali (Ucenici) caută acest gen de distracţie.

Am trecut peste meniurile despre galactografia politică şi am introdus numele planetei mele natale imediat ce am putut să-l transcriu.

„Necunoscut”

Am încercat denumirile din alte limbi – Rrgol, Hssthat, Mrr IV. Şi de fiecare dată acelaşi răspuns.

„Necunoscut”

Concluzia: Mrrthow nu există şi toate amintirile mele erau halucinaţii. Am decis să investighez Miturile Grădinarului. Am ajuns la pagina de întrebări şi biblioteca a răspuns cu:

„Exclavă Logică”

Lasă-mă măcar să aflu ce înseamnă asta, m-am gândit. Iarăşi mi-am croit drum prin bazele de date şi am fost răsplătit cu:

„Exclavă Logică: un volum de spaţiu scos din toate înregistrările, bazele de date, documentaţiile. Spaţiul unei exclave logice şi toate obiectele din ea nu există din punct de vedere al cunoaşterii galactice. Notă: existenţa acestei fraze şi definiţia sa nu este inclusă în nicio înregistrare, bază de date sau documentaţie.”

O informaţie care îmi spune că nu există. Ce mai urma?

„Bună, ţi-a plăcut călătoria?”

Am lovit cu labele drept în dispozitivul meu de intrare/ieşire, mi-am revenit şi am tastat:

— Nu în mod special.

„Inutil; vorbeşte doar.”

— Tu eşti cel care m-a angajat?

„Eu sunt fiinţa conştientă nespecifică care te-a transportat. Sunt implicat în proiect.”

— De ce?

„Avem o misiune pentru tine.”

Puteam să întreb cine era „noi” sau puteam să întreb care era misiunea.

— Cine sunteţi şi ce vreţi să fac?

Nu a ieşit aşa cum mă aşteptam.

„Continuă-ţi treaba pe navă. Mai multe detalii vor fi disponibile mai târziu.”

— Nu!

„Nu?”

— Nu.

„Dacă nu vrei mai multe detalii, nu ţi le vom da.”

— Îmi interpretaţi greşit declaraţiile în mod deliberat. Poate voi decide că îmi place să fiu Îngrijitor General şi îmi voi petrece viaţa muncind în această meserie pentru o funcţie mai mare.

„Nu vei face asta. Vavacqii nu o fac”

— Spuneţi-mi despre vavacqi. De ce nu sunt mulţi pe aici? De ce majoritatea celorlalte specii ne (mă) tratează că pe gunoaie, în special oamenii?

„Ultima oară când aţi condus această parte de spaţiu eraţi un grup neplăcut în mod special. De aceea majoritatea speciilor nu vă simpatizează. Oamenii v-au doborât şi au preluat conducerea. Acest ciclu s-a repetat de patru ori.”

— Deci toată lumea îi urăşte pe vavacqi şi-i iubeşte pe oameni?

„Nu, urăsc ambele specii. Oamenii nu sunt conducători mai buni decât vavacqii.”

Asta se potrivea cu singurul meu punct de referinţă – doamna Susan.

— Nu aţi putut să-mi spuneţi asta când eram pe navă? Ar fi putut să uşureze lucrurile.

„Nu în afara Spaţiului Real.” Pauză. „Misiunea ta este să întrerupi ciclurile. Vom vorbi cu tine din nou atunci când va fi necesar. Foloseşte-ţi imaginaţia personală atunci când durerea devine prea mare.”

Ecranul era din nou un simplu ecran. Fusesem dus cu zăhărelul, fusesem ameninţat şi aveam o slujbă imposibilă, dar trebuia să plătesc perioada de conexiune. M-am plimbat prin partea accesibilă a staţiei, am intrat în echivalentul unei librării, am cumpărat câteva bobine cu poveşti ieftine de istorie, cu aproape toţi banii pe care-i mai aveam, şi m-am întors pe navă. Nu aveam cum să mă pensionez cu câştigurile mele. Mă întrebam dacă salvarea universului în folosul unor specii necunoscute se plătea bine.

* * *

Vizionez filmele în orele mele libere. Majoritatea sunt fără înţeles pentru că eu nu am referinţe – genul de lucruri care nu sunt menţionate în carte, pentru că toată lumea le cunoaşte. Vavacqii şi oamenii se luptă pentru această parte de spaţiu de câteva sute de mii de ani. În prezent, oamenii conduc, dar vavacqii îi pândesc de peste tot. Nici celelalte specii nu sunt fericite în mod special.

Nu există nicio referire la Mrrthow. Mrrthow şi Sistemul Mrr sunt o exclavă logică. În ce priveşte galaxia, noi nu existăm. Opiniile noastre, ale celor mai mult de 6 miliarde de pe Mrrthow nu contează, pentru că noi nu existăm. Nu există nici termenul de „exclavă logică".

Acum înţeleg un lucru: eu sunt un vavacq; majoritatea fiinţelor raţionale nu mă simpatizează; doamna Susan mă urăşte. Doamna Susan este om: majoritatea fiinţelor conştiente nu o plac nici pe ea; dacă ea mă face să dispar, nu există nimeni care să reclame acest lucru. Ea arată o reţinere remarcabilă pentru un om forţat să fie pe aceeaşi navă cu un vavacq.

Filmele sunt interesante. Sunt părtinitoare, dar toată istoria este scrisă din punctul de vedere al cuiva şi puţine culturi clasifică pe cineva mai presus decât de ele însele. Această parte de galaxie este o harababură. Există zeci de mii de lumi care încearcă să se submineze una pe cealaltă, punând tarife mari pe bunuri, taxe de trecere – exact ca la început pe Mrrthow. Pe Mrrthow, credeam că acest gen de comportament a dispărut când a apărut tehnologia, dar… Spaţiul este mare şi lumile sunt autonome, astfel încât se face comerţ cu rarităţi şi valori. Materialele în vrac există acolo pe planete sau pe centurile planetelor pe care majoritatea sistemelor le au. Toată lumea ar trebui să fie fericită şi în siguranţă – dar nu este. Una dintre valorile care se exportă este religia. Jihaduri şi cruciade prin spaţiu şi timp, cu armament de ultimă generaţie. Jumătate dintr-o bobină este o listă de fiinţe raţionale dispărute.

În poveştile mele, noi am năvăli de pe Mrrthow, am rupe urechi, am pune ordine în galaxie şi toţi supuşii ar trăi

fericiţi până la adânci bătrâneţi. În realitate, vavacqii erau o mare parte a problemei.

* * *

Andocăm la staţia orbitală Haavio. Calculatorul spune că e imensă şi are o colonie de vavacqi de mărime medie la bord. Vreau oare să-i întâlnesc pe fraţii mei vitregi demult pierduţi sau prefer să-i ştiu pierduţi? Ştiu destul pentru a nu o da în bară? Probabil că nu, dar am început să obosesc să nu reacţionez la evenimente. Poate ar trebui să ies afară şi să împing ceva pentru a vedea dacă ripostează.

Găsesc o hartă. Am de gând să merg în sectorul vavacqilor şi să văd ce informaţii pot aduna. Poate compatrioţii mei vavacqi ar putea face ceva pentru a mă întoarce pe Mrrthow. Mă îndoiesc, dar merită să încerc. Drumul pare lung, dar trece prin zone sigure, unde vavacqii singuri nu riscă să fie molestaţi. Trec pe lângă câţiva vavacqi care se uită sever la mine, dar mă ignoră, aşa că îi ignor şi eu. Sectorul vavacqilor ar putea fi închis cu uşurinţă. Cotiturile din coridor permit unei forţe umane mici să doboare orice număr de vavacqi.

Pute. Aerul navei era rânced, vechi, dar asta nu era o râncezeală pasivă; aceasta era o duhoare activă, vie, compusă din mâncare putredă, corpuri nespălate şi gunoi stătut. Grupuri de vavacqi se uitau fioros la mine sau mă ignorau ostentativ. N-am văzut femele sau copii. Arăta mai mult ca o închisoare decât ca o comunitate. Mergeam vioi ca şi cum ştiam ce fac şi unde merg şi am intrat în a treia cafenea pe care am văzut-o.

Era întuneric. Am comandat o băutură cu lapte şi m-am îndreptat spre o masă goală. Îmi sorbeam băutura cu gust greţos, când am fost apucat de mână şi aruncat spre barman, care se feri cu o vioiciune născută din practică.

— Asta e urină umană! Ia o băutură adevărată.

Nişte băuturi distilate fură trântite în faţa mea. Recipientul era ataşat de o labă mare; laba mare era ataşată de un braţ mare; şi apoi de un vavacq imens.

— Hm, nu mulţumesc.

— Bea!

Era un ordin, nu o rugăminte. Am făcut o greşeală venind aici. Astfel de probleme nu ar fi apărut într-o bibliotecă. M-am uitat din nou la băutură; m-am uitat din nou la persoana imensă. Am ridicat băutura. Nu mirosea prea scârbos. Am sorbit o gură.

— Toată.

Am băut. Orice era, era tare. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa încă înainte de a mă prăbuşi în scaun.

* * *

Mă durea tare capul. Singura mea consolare era vestea că voi muri în curând şi durerea se va opri.

— Nu vei muri, anulă această speranţă o voce ascuţită.

M-am ridicat; capul nu mi-a căzut.

— Voi, vavacqii, nu aveţi toleranţă la alcool etilic, de ce îl consumaţi?

— Un pahar, şi nu unul mare.

— Da, doar un pahar, dar urmele de impurităţi din el au avut un efect puternic asupra ta.

— M-ai drogat!

— Era cea mai uşoară cale pentru a te aduce aici fără complicaţii.

Fusesem răpit. Cred că o altă navă vroia foarte mult un Îngrijitor General (Ucenic).

— Unde sunt? Cine eşti tu?

— Deschide ochii, vavacqule! Îţi voi rezolva durerea.

Durerea dispăru; aş fi putut deveni bogat pe Mrrthow dacă aş fi ştiut să fac asta. Am deschis ochii, de data asta încet. Era un tip de extraterestru cum nu am mai văzut înainte. El(?) era înalt, slab, acoperit cu un veşmânt auriu, aproape strălucitor. Această creatură era frumoasă.

— Sectorul Trapelo. Este mult mai plăcut aici fără ochii iscoditori ai persoanelor supărătoare, băgăcioase. Nu e nevoie să ştii cine suntem noi. Întreabă de ce eşti aici.

— De ce sunt aici?

— Avem o propunere cu beneficii pentru ambele părţi. Ceva de care te vei bucura la fel ca şi noi.

— Ce vreţi de la mine?

— Întrebarea corectă ar fi – ce putem câştiga împreună?

— Ce putem câştiga împreună?

— Plăcere.

— Plăcere? Cum?

— Tu eşti un vavacq. Oamenii te urăsc şi tu îi urăşti pe oameni.

— Este părerea generală majoritară, am admis eu.

Extraterestrul se uită la mine în tăcere, apoi continuă.

— Între tine şi oamenii de pe nava ta există ură masivă, dispreţ şi alte emoţii puternice. Pentru plăcerea ta, noi am adus-o aici pe ea.

Unul din pereţi se subţie şi dispăru – şi acolo era suspendată doamna Susan.

Nu am văzut niciodată mai mult din doamna Susan decât mâinile şi faţa. Corpul ei era măsliniu şi aproape fără păr. Sânii ei voluminoşi arătau clar că este un mamifer.

— Este a ta. Noi ţi-o dăm ţie.

Totul se mişca prea repede.

— De ce să o vreau – şi pentru ce?

— De o perioadă lungă de timp specia ei şi a ta sunt angajate în luptă. Ei v-au devastat planetele, v-au omorât locuitorii, v-au distrus cultura. Acum poţi să-ţi iei revanşa personal. Ia-o.

Un val de erotism murdar mi-a trecut prin minte. M-am imaginat făcând lucruri pe care nu mi le-am imaginat niciodată. Era o plăcere atrăgătoare sub indignarea justificată împotriva acestui inamic al vavacqilor. Plăcerea ar fi justificată; nimic din ce i-aş face doamnei Susan n-ar fi greşit. M-am întors spre extraterestru.

— Voi ce câştigaţi din asta?

— Noi suntem cunoscători ai emoţiilor. Le vom înregistra pe ale tale şi pe ale ei şi ne vom bucura de ele la nesfârşit. Asta nu te costă nimic pe tine. Cu cât desfătarea ta este mai mare, cu atât plăcerea noastră este mai intensă; cu cât ea suferă mai mult, cu atât este mai picant contrapunctul. Creatorul v-a creat pe voi şi pe oameni pentru a vă lupta la nesfârşit.

Am mers la locul unde atârna doamna Susan. Era conştientă.

— Bună, am spus eu. Ce drăguţ să te văd din nou.

Ea mă scuipă; avea ţintă bună.

— Vierme! Nu mă voi umili să cerşesc milă. Ai să vezi cum moare un om.

— Am nevoie de un cuţit ascuţit, cam atât de lung, am spus eu arătând cu labele. Ghearele mele nu sunt de ajuns pentru ce vreau eu să fac.

Extraterestrul zâmbi şi curând ţineam o lamă frumoasă. M-am întins spre stânga, apoi spre dreapta şi am tăiat legăturile care o ţineau pe doamna Susan. Apoi i-am eliberat picioarele.

Extraterestrul, care fusese tăcut, mârâi:

— Ce faci?

— O eliberez. Acum, vom pleca imediat ce intrăm în posesia hainelor ei.

— Acest lucru nu este permis.

— Aţi spus că pot să fac cu ea ce vreau eu. Am ales să o eliberez.

Am aflat că extraterestrii pot la fel de bine să transmită emoţii, nu numai să le primească. Începu ca o simplă durere – o durere în toţi dinţii. Durerea crescu treptat şi se transformă când încheieturile îmi explodară. Am fost pus într-o cuşcă de fier încuiată; pereţii începură să se strângă în jurul meu chiar în timp ce deveneau roşii – şi apoi alb-fierbinte. Trebuia să ies, să iau cheia, să descui cuşca. Durerea se atenuă.

— Asta este doar o mostră a ceea ce putem face noi. Valorifică. Execută. Poţi avea plăcere, nu durere. Alătură-te nouă.

Şi un val de plăcere nediluată mă tortură. Era mai rea decât durerea, deoarece o parte din groază venea dinăuntru. Am încercat să rezist, dar ce arme aveam? Foloseşte-ţi imaginaţia personală. Acesta era mesajul transmis prin calculator. Valora oare ceva?

Extratereştrii se retraseră. Valora ceva.

Aveam loc pentru a respira. Trebuia să ripostez cu mintea; să-mi folosesc imaginaţia pentru a combate durerea. Am revăzut o succesiune de bătălii din lecturile mele – nave stelare uriaşe cu lănci de energie rapace, tunuri cu raze cu acţiune lungă dintr-o cultură post-civilizată, săbii magice pentru distrugerea demonilor, amulete pentru protecţia împotriva monştrilor ce trăiau între dimensiuni. Mintea mea a creat capacitatea de a învinge extraterestrul cu puterea minţii.

Fu un fulger incolor şi apoi nimic. Când m-am trezit i-am văzut şi pe extraterestru şi pe doamna Susan trântiţi pe podea. Am băgat cuţitul în curea. Doamna Susan era inconştientă, dar respira. Nu am verificat extraterestrul pentru că nu-mi păsa.

Am încercat s-o îmbrac pe doamna Susan cu haina mea de stradă, dar am renunţat. E mai greu să îmbraci o femeie decât s-o dezbraci. Am smuls o draperie de pe perete, am tăiat o fâşie, am înfăşurat-o pe doamna Susan în ea şi am legat-o. Nu avea stil, dar m-am gândit că va fi util. Am adus-o din nou în zona unde m-am trezit prima dată, pe jumătate cărând-o, pe jumătate trăgând-o, şi apoi prin uşa de la intrare am ieşit la lumină.

Eram în Sectorul Trapelo şi trebuia să ajungem amândoi pe navă, repede. Ştiam unde eram şi unde era nava, dar nu ştiam cum să ajung acolo. Existau module de transport, dar răpitorii mei îmi goliseră buzunarele, iar doamna Susan nu avea buzunare deloc.

Am văzut o cabină telefonică mai jos pe coridor şi am cărat-o înăuntru, închizând uşa în urma noastră. Era clar că nu fusese proiectată pentru două persoane. Exista acces la serviciile de urgenţă, dar costa; nimic nu e gratis aici. Dar, din fericire, exista echivalentul apelului cu taxă inversă.

Un ofiţer de pază fu de acord să plătească pentru 15 secunde – mai mult din plictiseală, decât de altceva. Fălcile lui de Lobote se deschiseră cu surprindere când faţa mea apăru pe ecranul lui.

— Tu? Ce vrei să spui prin…

— Linişte. Eu. Doamna Susan. Sectorul Trapelo. Trimite rapid ajutor.

Şi ecranul se albi. M-am întors să deschid uşa. Afară era o mulţime înarmată cu cuţite. (De fapt erau numai cinci, dar cinci constituiau o mulţime suficientă pentru mine.) Am ţinut uşa închisă când cel mai mare dintre ei înaintă s-o deschidă. M-am concentrat să păstrez uşa închisă. Pierdeam. Am scos cuţitul, am împins uşa în loc s-o trag şi am avut satisfacţia să-l văd pe uriaş căzând. Am sărit afară şi m-am ghemuit în ceea ce eu credeam că este poziţia unui luptător cu cuţitul. În poveştile pe care le-am citit, eroii au parte de un fel de pregătire pentru aceste lucruri; cineva a greşit aici. Am invocat eroii epici să mă ajute, dar aceasta nu mai era o luptă mentală, ca aceea pe care tocmai am încheiat-o.

Tipul cu rochie verde sări şi mă tăie pe braţul stâng. Am parat în mare parte lovitura, dar tot a provocat o tăietură mică care durea. Începu să curgă sânge. M-am dat înapoi, am lovit cabina telefonică şi am alunecat. Asta m-a salvat de altă lovitură directă. Tipul cel mare se ridică şi ţipă la complicii lui să stea deoparte. Scoase un cuţit, îl balansă în mână şi-l aruncă spre mine. Durerea străbătu umărul meu stâng. Un alt cuţit şi umărul meu drept era străpuns. Am scăpat lama şi braţul s-a convulsionat. Se juca cu mine.

— Dansează în jurul meu. Fă lucrurile mai dificile.

Am mârâit ceva neplăcut despre familia lui şi obiceiurile lor de reproducere. Unele noţiuni sunt universale, pentru că el se opri, ţinti cu grijă şi aruncă. Exact în stomac.

Privirea mi se înceţoşă; auzeam zgomote; căzui inconştient.

* * *

M-am trezit întins pe spate. Am încercat să mă ridic şi să scap, dar eram legat. Era o instituţie medicală. Diverse furtunuri îmi băgau chestii în corp. Speram ca totul să fie potrivit pentru un vavacq, dar dacă nu era, nu puteam face nimic în această privinţă. Personalul medical nu şi-ar fi dat

osteneala dacă nu ar fi crezut că va funcţiona. Am orăcăit nişte zgomote. Veni un Lobote.

— Culcă-te la loc.

Ceva rece îmi atinse pielea. Am adormit din nou.

M-am trezit de câteva ori şi am adormit de câteva ori. Odată când eram treaz, căpitanul era la mine.

— Ai făcut o treabă bună salvând-o pe doamna Susan. Salariul tău nu va fi diminuat, pentru că ţi-ai depăşit permisia. Să te întorci la treabă cât mai curând posibil.

Este plăcut să fii apreciat. Am adormit din nou. Perfuziile au fost scoase. Medicul îmi spuse că voi putea pleca a doua zi. Cred că punţile şi mesele se murdăreau fără mine. Nu îmi imaginam pe nimeni altcineva din echipaj care să poată îndeplini îndatoririle mele la standardele pe care le stabilisem eu.

Stăteam întins în pat aşteptând medicul să mă dea afară când intră doamna Susan, din nou în uniforma de pe navă. Se uită în jos la mine pe pat. Orice avea de gând să spună avea să fie dificil.

— Mi s-a spus ce s-a întâmplat. Există o obligaţie între noi, spuse ea. Tu eşti un vierme vavacq, dar există o legătură între noi; acest lucru este intolerabil.

Nu voise se recunoască asta, dar pregătirea şi cultura ei o obligară.

— Nu vă mai gândiţi la asta. Mă bucur că am putut fi de ajutor. Cred că aveţi treburi importante de făcut.

— Nu. Dacă faci din asta ceva neînsemnat, nu dai nicio valoare vieţii mele. Acest lucru trebuie rezolvat; legătura trebuie desfăcută. Spune-mi de ce ai făcut aşa cum ai făcut. Nu ai acţionat aşa cum ar fi făcut-o oricare altul din poporul tău. Nu pot să înţeleg asta. Dacă rolurile ar fi fost inversate, eu nu aş fi făcut acelaşi lucru pentru tine.

— Poate de aceea am făcut-o. Ciclurile trebuie întrerupte.

Fraza asta a ieşit dintr-odată; nu aveam intenţia s-o spun şi nu eram prea sigur că am gândit-o.

Se uită fix la mine.

— Tu eşti cel mai străin dintre toţi extraterestrii pe care i-am întâlnit.

— Iau asta ca pe un mare compliment, am spus.

Se întoarse şi plecă fără niciun alt cuvânt.

M-am întors pe partea mea când ceva mă înţepă. Cred că medicul uitase să scoată tot echipamentul. M-am aplecat şi l-am ridicat. Acolo, în laba mea era un inel argintiu, dar avea o ruptură. Un capăt era îndreptat în sus – căutând ceva?

————————————

Traducere: Cristina Olariu
„Alien Ground” by Anthony R. Lewis

Încurcături în Paradis

Cezar Mazilu

Născut în 1969, este absolvent al Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii, secţia Calculatoare şi locuieşte în Piteşti. Din 1996 este preşedintele Asociaţiei de Literatură SF Antarg. A scris şi poezie şi proză, fiind premiat pentru ambele. În materie de SF are la activ un premiu I la concursul Dan Merişca organizat de Quasar Iaşi şi un premiu II la concursul Helion. Pe lângă cele patru volume de poezie şi unul de proză a mai publicat în alte câteva volume colective.

Avem de-a face cu o povestire amuzantă şi scrisă cu talent, în care Adam şi Eva se ceartă şi o duc destul de greu, până vine şarpele. Care nu mai lucrează cu mere, ci cu universuri paralele.

————————————

În dimineaţa aceea, Adam se trezise buimac. Prizase un fir de tămâie pe burta goală şi se cam abţiguise. Grădina părea în paragină şi îşi spuse că mai târziu, nu strica să intre un pic cu hârleţul prin ea.

— Hai muiere, trezeşte-te, strigă la Eva, când o văzu că se scarpină somnoroasă pe sub sutienul din frunze. Hai odată! Acu' vine şarpele şi n-ai ce să-i pui dinainte…

Eva însă, ioc. Se scărpina pişcată de ţânţari şi bombănea ceva în umbra somnului. Dacă auzea Adam binecuvântările ei de origini, precis se lăsa cu bubuială. „Doamne iartă-mă”, mormăi ea la sfârşit şi deschise o jumătate de ochi. Adam stătea în umbra mărului şi fuma cu ochi tulburi. Părea mahmur şi precis că se anunţa o zi ruinată.

— Mişcă-te odată, auzi iarăşi şi se ridică într-un cot.

— Da' ce, nu poţi mânca fără mine? auzi Adam din colţul său de Rai, vocea piţigăiată a consoartei.

— Se face amiază, hai!

Eva înjură de mamă, de Tatăl nostru cel sfânt, de geneză, putoare, ochi şi bulboană, bube, şerpi şi spanac. Hm, spanacul era ceva nou. Adam deveni mai atent şi ascultă tirada. Dădu din cap şi strigă cu voce dogită de tămâie:

— Lasă textele! Ştii bine că tot mere mâncăm astăzi!

Şi cu asta s-a terminat episodul. Eva şi-a mişcat şuncile din aşternut şi s-a apucat de treabă. Îmbătrânise, fir-ar să fie! Îl sâcâia în fiecare zi de tac'su şi de neamul înaripat şi-i spunea invariabil că ar trebui să mai insiste pe lângă ei să nu mai coboare tot timpul, aşa, cu căţel şi purcel pe Pământul ăla tot mai poluat. Degeaba îi explica hodoroagei că asta-i geneza, trebuie s-o facă la fiecare început de eon şi n-are ce face. Şefu' nu prea ţinea cont de nepotisme. Da' ce, tu eşti oricine? parcă auzea. S-a chinuit să te facă. Şi-a irosit inspiraţia. A pierdut o zi întreagă pentru un hodorog ca tine. Şi alte asemenea, la care nu putea avea răspuns. Cel mult, o avalanşă de invective şi zborşeli interminabile. Azi însă, n-avea chef de nimic. Aşa că dădu volumul la minim şi o rugă dintr-un colţ de gură, să nu uite să aducă nişte anafură şi ceva zeamă de struguri.

Eva paraclisea în continuare şi puţin o durea pe ea că Adam era în toane proaste şi extrem de obosit. Trage cu ochiu' ca prostu' pe internetul oamenilor şi-şi priveşte plăsmuirile. Femeilea alea, lua-le-ar gaia, n-ar trebui să-şi arate aşa goliciunile. Uite, ea care e singură de nu mai ştie când cu mămăliga asta de Adam, şi tot nu-şi arată formele. Nu se cade, ce Dumnezeu…!

În colţul său, Adam aţipise. Visa ceva încâlcit, cu braţe multe, implorări, strigăte şi şerpi. Mulţi şerpi. Şi niciunul care să semene cu cel al Cunoaşterii. Se scutură speriat de zgomotele intenţionate ale Evei. Bucăţi de vis pluteau sfâşiate pe sub frunte. Să fie oare vreun semn, ceva? Atât reuşi să compună în mintea răvăşită. Grădina părea la fel,

cu pomi mulţi, animale, gâze şi femeia în mijloc, bombănind în toate limbile. Departe, în colţul de răsărit, se vedea venind şarpele. Se ridică turmentat.

— Hai noroc, zise când acesta se apropie.

Simpla vedere a trupului lucios îi provocă un reflex ilogic de retragere. Probabil că erau de vina resturile neconsumate de vis.

— Să trăieşti! Eva este?

— Este. Da' mai bine să gustăm ceva.

Şarpele Raiului nu mânca niciodată. În schimb, bea de stingea. Adam îi ştia preferinţele, aşa că-i întinse o stacană plină ochi cu vin. Târâtorul plescăi de plăcere.

— Sănătate, nene Adame, zise el, aruncând conţinutul recipientului pe gât. Îl goli dintr-o răsuflare şi trânti butelca de pământ. Bună chestie a mai inventat Domnul, spuse cu ochii lucind.

— Bună, admise strămoşul omului. Păcat că n-avem voie.

— Ei, crezi că EL nu ştie că ne dedulcim de fiecare dată?

— Ba da, ştiu că ştie. Tot nu-i voie însă.

— Poate pentru alţii. Dacă era vreo urmă de păcat, nu crezi că am fi aflat deja?

Era un punct de vedere rezonabil; Adam îşi aranjă sub fund o buturugă incomodă şi mai trase adânc în piept un fum de tămâie. Suflă preocupat, înconjurându-se cu ceaţa aromată.

— Auzi, Şarpe, ce e cu Pământul?

— Da, ce e cu el?

— Nu mai aud bine oamenii.

— Cine, tu sau EL?

— Păi io, cine altul? N-am urechile alea cu care să aud şi gândul, ca tata.

— Nu ştiu.

— Hai mă, ce mă-sa, ştii bine la ce mă gândesc…

Da, reptila ştia. Era doar Şarpele Cunoaşterii. Şi al bârfei, din când în când.

— Ce să spun Adame, oamenii îşi pierd credinţa. Se risipesc în prostii voodoo şi religii experimentale, science-fiction, spun ei.

— Asta-i tot?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Păi? Mă mai fierbi mult?

— Bine mă, îţi spun, dar s-ar putea să avem necazuri.

— Ce necazuri?

— Mari, frate! Numai câţiva ştiu tărăşenia.

— Din conducere?

— Din.

Hopa, părea nasoală. Uneori heruvimii îşi bubuiau vocile pe limba Şarpelui. Iar ăsta stătea întotdeauna pe aproape, ca să prizeze fiecare cuvânt. Dacă au vorbit pe limba lui, înseamnă că cineva chiar şi-a pierdut controlul.

— Mai rea ca data trecută?

— Atlantida? Păi acolo a fost doar o glumă!

— Chiar aşa?

— Chiar.

Adam simţi cum un frig vâscos urcă din tălpi şi se cazează direct în oase. Cu Atlantida o cam sfeclise. Era cât p'aci să fie aruncat neprevăzut din Rai, într-o nouă geneză, fără noimă, fără ca cealaltă să-şi fi consumat timpul. Fusese integral vina Evei, cu curiozitatea ei maladivă şi inspiraţia nefericită de a coborî de capul ei în trupul unei fecioare, cu puţin timp înainte de a-şi pierde naivitatea şi viaţa. Se practica pe-acolo sacrificiul uman, o chestie pe care Şeful n-a înghiţit-o niciodată. Şi uite-aşa au extras-o pe Eva din Iad (păcatul bântuirii) şi el a fost singurul care a încasat tot. Nu mergea explicaţia cu distribuirea vinei. Era făcută din coasta lui, deci tehnic vorbind, fusese el însuşi. A fost singura dată când a alergat-o prin toată Grădina Raiului să-i ardă o mamă de bătaie. Adică nu, chiar mama bătăilor.

Se pare că de data asta, era mai nasol.

— Are legătură cu noi?

— Hm, da şi nu.

— Hai mă Şarpe, ce răspuns e ăsta?

— Pe bune! E încurcată rău! Dumnezeu a dispărut.

Adam rămase cu anafura-n gât. Ce-ce? Clipi nelămurit, din ochii ieşiţi din orbite.

— A plecat? Ne-a lăsat?

— Habar n-am. A dispărut.

— O fi luat o pauză. O vacanţă, ceva.

— Eşti nebun? Pauză în evoluţie?

— S-a mai odihnit o dată, ţii minte?

— Lasă nene, aia era altceva…

Amândoi tăcură. Întorceau vestea pe toate feţele, dar informaţia se dovedea un dumicat prea mare. Nu putea fi înghiţită şi gata!

— Şarpe, deschise răguşit subiectul Adam. Şarpe, tu eşti întruparea Cunoaşterii! Tu ştii tot, nu-i aşa?

— Ar trebui, da.

— Dar n-o ştii p'asta.

— Îhî.

— Ce poate fi? Ai o teorie, ceva, nu? O ipoteză de lucru?

— Ceva, da. Dar nu sunt sigur.

— Păi scuipă odată! Mă faci să-mi stea inima!

— N-ai inimă, Adame. Carnea ta e doar metaforă.

Metaforă pe naiba! Gheara pe care o simţea în piept numai efect stilistic nu părea. Avu un scurt moment de pierdere, în care îşi închipui că suceşte la spate capul ăla solzos şi cu ochi reci. Şarpele simţi el ceva, fiindcă se dădu o idee mai în spate.

— Stai cuminte, că o-ncurcăm amândoi, glăsui reptila. Dacă Dumnezeu lipseşte, nu înseamnă totuşi că nu ştie ce se întâmplă.

— Aşa e, se tângui Adam, alunecând în plină derută.

Aşa fusese, cel puţin până atunci. Doar era Dumnezeu şi ştia el ce face.

— Păi? Spui odată?

— Sigur. Primul detaliu major e că şi Lucifer lipseşte.

Ce? Asta era detaliul? Târâtoarea înnebunise sau ce?

— Şi conducerile de primă mână din ambele sectoare, adăugă repede, înainte ca Adam să-şi piardă de tot culorile.

— Cum? Şi Heruvimii, şi…?

— Toţi.

— Adică suntem de capul nostru?

— N-aş zice asta. Singuri, poate. Dar nu de capul nostru.

— De ce mă iei cu vrăjeli semantice?

— Păi existăm pentru un motiv, nu? Nu putem fi de capul nostru.

— Ei, na…!

Părea un argument subţire. Uşor, înţelegeau împreună enormitatea problemei. Erau prea multe locuri vacante în deruta asta. Adam se tot foia pe buturuga lui neprimitoare, pradă unor nelămuriri egale între ele în modul şi de sens contrar, mari cât pomul de lângă el.

— Deci e posibil să se ţină un consiliu, undeva într-un loc secret şi cu conducerea întregii Creaţii, enunţă el o primă ipoteză logică. Şarpele fu de acord întru totul. Păi atunci care este rostul nostru? Şarpele ridică din umeri. Hai mă, tu n-ai, aşa, nicio părere?

— Cred că au descoperit ceva, nu-mi dau seama.

— Ce, adică? Ceva despre care nu ştiau nimic?

— Exact.

— Mă, tu eşti nebun? Şeful le-a creat pe toate! O fi uitat el de unele, de altele, cum ar fi speciile care dispar aşa, pe rând, dar ca să nu ştie de ele, asta e deja prea mult…

— Dacă-ţi spun! E singura concluzie logică. Niciodată nu a existat o asemenea criză, de când mă ştiu. De când tot fac parodia asta cu ademenitul Evei la un amărât compot de mere…

Se opri la timp, înainte ca Adam să pună mâna pe vreun vătrai, ceva. Tocmai atunci năvăli Eva.

— Doamne-Dumnezeule, aţi auzit, urlă tremurându-şi armura de frunze. Dumnezeu a dispărut!…

— Ştim.

— Aoleu, urlă nestingherită, înţepând timpanele tuturor vieţuitoarelor din preajmă. Aoleu! Dumnezeu a fugit! S-a dus pe Pământ, la femei…!

— Ce? Ce?

Omul şi târâtoarea o priveau pieriţi, cu gurile căscate. Eva dispăru din preajmă, lăsând în urma ei o tăcere grea, mormântală.

— Asta e tare, comentă Şarpele într-un târziu.
— A-nebunit femeia, mormăi şi Adam până la urmă.
— Ar fi fost interesantă ca ipoteză, nu crezi?
— Ei, na! Aş fi ştiut, ce naiba! Toată lumea ar fi ştiut!
— Chiar aşa? sâsâi provocator lighioana.
— Sigur.
— Păi, hai să-ţi livrez una de care nu ştii. Şi te priveşte în mod direct, nu alta!
— Hai că mă apucă durerea cu prezumţii d’astea!
— I-auzi colea! De câte ori am făcut noi Geneza primatelor astea, ha?
— Habar n-am. Are importanţă?
— Are. Credeai probabil că te cobori pe Pământ, mă rog, te alungă cică, stai o vreme, trăieşti, te-nmulteşti, dezvolţi cu chinuri o specie raţională, apoi aia îşi ia destinul în mâini (puterea de alegere, nu?) şi uite-aşa o ia razna şi s-alege praful. Dispar cu toţii sub două glaciaţiuni şi o încălzire mondială, apoi Pământul se curăţă de poluare şi noi o luăm de la capăt cu circul. Corect până acum?
— Corect.
— Ei bine, e adevărat până la un punct.
— Cum aşa? se încruntă Adam.
— Păi cobori, îţi faci treaba, urci înapoi, da’ Pământul nu e deloc acelaşi.
— Cum adică?
— Nu e acelaşi. Dumnezeu a făcut toate cele care sunt, a meşterit el ceva vreme, dar a terminat. Şi ca să nu se plictisească, a construit alte Universuri.
— Ce-ce?
— Pe bune. Universuri paralele. Identice.
— Mă, eşti dus? Cum Doamne iartă-mă să mai facă altele? De ce ar face asta?
— Habar n-am. Backup, probabil. De rezervă. Se alege praful de un Univers, rămâi cu celelalte. Creaţia există în continuare. Logic, nu?
— Tu aşa ai face?
— Nu contează ce aş face eu. Dar asta a făcut Şeful.

Tăcerea se lăsă ca o cagulă peste aerul încins al Grădinii. Parcă toată suflarea încetase să mai şi respire. Într-un colţ se mişca ceva. Era Eva, strângând ceva la piept.

— Vrei să spui că ştiai tot timpul, dar ai tăcut, mama ta de vierme, şuieră nervos străbunul oamenilor.

— Ordine de Sus, înghiţi în sec animalul şi mai plescăi din butelca de vin, încercând disperat să irige uscăciunea din cerul gurii.

Lucrurile prea o luaseră razna. Şi Adam tocmai realiza că populase până atunci numai lumi paralele.

— Ce tot cari acolo, femeie? răbufni când Eva se apropie suficient, ca să devină paratrăsnet instant pentru furia lui.

— Un animal. S-a rătăcit de celelalte.

— Eşti nebună? Asta-i mangustă!

— Şi?!

— Mănâncă şerpi, femeie! Du-te cu jucăria asta de-aici! Şarpele se încolăcise ca un arc şi sâsâia nervos, căutând un loc ferit şi strâmt unde pofta mamiferului să nu-l ajungă. Mangusta îl privea atentă, nepotrivit de galeş.

— Jigodia asta m-a mâncat de două ori până acum, articula răguşit târâtorul.

— Şi? se interesă curios Adam.

— Şi nu ţin de foame, nu vezi? Sunt doar o sintagmă.

Eva plecă mormăind, strângând la piept animalul care se tot uita în urmă.

— Ce-i cu ea? articula transpirată reptila.

— Cum adică?

— Ce-i cu femeia ta?

— E-n toane proaste. M-a bombănit toată ziua.

— Cam face gafe.

— Ştiu. Şi Dumnezeu mi-a spus-o. Că veni vorba, unde este EL acum?

— În Univers, nu ştiu exact. Într-un sistem solar cu stea dublă. Dumnezeu a făcut acolo o frumuseţe, dar numai de locuit nu putea fi vorba.

— Ce, e locuit?

— Îhî.

— Ai idee de cine?

— Nu de cine, ci de CE.

— Ce vrei să spui?

— E acolo un ecosistem complet. Floră, faună, chiar şi o specie dominantă.

— Gânditoare?

— Da, dar în alţi termeni.

— Adică?

— Gândeşte, raportat la alt sistem de referinţă.

— Aha. Deci Geneza la ei e făcută altfel.

— Cam aşa ceva. Printre altele.

— Extraordinar! Extratereştri…

Eva îşi plimbă sutienul din frunze în toate direcţiile, jucându-se cu mangusta şi întrebând neobosită tot felul de chestii, la care nu răspundea nimeni. Vorbea cu animalul, probabil. Adâncit în gânduri, Adam nu observase că trabucul de tămâie se consumase singur.

— Deci iată cum stăm, glăsui până la urmă. Dumnezeu e unicul. E Creatorul. E tot ce se poate găsi sub orice obiect aflat în calea privirii. Şi totuşi, nu le-a făcut pe toate. Asta înseamnă că mai există unul.

Şarpele aprobă în tăcere, fluturându-şi limba bifurcată.

— Încă un Dumnezeu, Doamne iartă-mă…! se scutură Adam, pradă unui frison de zile mari. Păi dacă sunt doi, înseamnă că sunt creaţi de altcineva…

Reptila nici nu îndrăzni să clipească. Şeful ştia sigur de discuţie şi probabil nu era aşa de iertător cu el, precum era cu strămoşul omului. Drept pentru care, îşi ţinea guriţa ferecată. Lasă-l pe el să facă supoziţiile!

— Deci deasupra a doi Creatori (sau mai mulţi? O infinitate?) ar trebui să fie altcineva. Poate alt Dumnezeu. Creator de Dumnezei, doamne iartă-mă! Ori poate o sumă nemărginită de Dumnezei, nemărginiţi fiecare dintre ei, care dă o nemărginire cu numele de Dumnezeu…

Întrebările se loveau încurcate pe sub fruntea încreţită de nelinişte a omului. În faţa lui, Şarpele scutură din cap ostenit şi se pregăti să plece, departe de locul unde se clocea monstruoasa îndoială. Începu să se târască încurcat în linie dreaptă, uitând să mai facă zig-zag-urile tipice. Se

îmbătase. Ştia că întrebările înfricoşătoare sădite în mintea lui Adam erau pe placul Domnului. Şi poate că în locul Lui de odihnă, Dumnezeu îşi râdea infinit în barbă. El, ca Şarpe al Cunoaşterii, era absolut mulţumit. De data asta, îl aburise pe Adam.

————————————

Triburile de pe Bela

Albert E. Cowdrey

Locuieşte în New Orleans şi a părăsit o slujbă guvernamentală – a fost şef al departamentului special de istorie al Armatei USA – pentru a se dedica scrisului. A publicat iniţial mai multe povestiri, cele mai multe de un horror supranatural, plasate într-un New Orleans bântuit de demoni şi de magie neagră. În 2000 s-a îndreptat spre science fiction şi a scris două din cele mai bune nuvele ale anului: „Crux” şi continuarea „Mosh”, expandate în 2004 în romanul „Crux”. De atunci a scris mai multe romane şi câteva povestiri, cele mai multe apărute în F&SF.

Nuvela care urmează a fost nominalizată pentru premiul Nebula în 2005. Deşi cele mai multe din scrierile lui Cowdrey rămân legate de fantasy, el continuă să îşi îndrepte atenţia spre science fiction, ca şi în această poveste tensionată, scrisă în cel mai pur şi tradiţional science fiction care ne duce pe o planetă ciudată ai cărei locuitori sunt mai mult decât neobosiţi.

————————————

Documente adunate de Onorabilul Comitet de Investigaţie a tragediei de pe planeta Bela, şi PROCESUL care a urmat.

NUMĂR (1)
Extrase din agenda lui Kohn, Robert Rogers, colonel, forţele de securitate

Mă pregătesc de aterizare, dar simt că mă scufund.

Ţinând piept vântului frontal şi ploii, naveta rezistă până pătrundem în perdeaua de nori, deasupra unei mări de

culoare albastru închis. Ne îndreptăm spre un promontoriu mărunt, acoperit de stânci, ieşit din hotarul abia perceptibil al litoralului. Portul galactic din duroplast de culoare verde seamănă cu un smarald contrafăcut, de dimensiuni considerabile, în mijlocul unui inel întrerupt de spumă. Reactoarele pârjolesc pista de aterizare. Nori de aburi clocotesc. Fiind singurul pasager, mi se permite să ies din navetă înainte ca roboţii ruginiţi să înceapă să încarce marfa. O mulţime de lingouri strălucitoare din aur, titan şi alte metale pe care nu le pot numi, aşteaptă, spălate de ploaie, plecarea de pe planetă.

Două gărzi prostuţe (bărbat şi femeie), pe nume Vizbee şi Smelt îmi iau bagajele, sub privirea încruntată a căpitanului Julia Mack de la securitate. Omologul meu local mă salută şi eu mint spunând că sunt bucuros să mă aflu acolo. Smelt face un comentariu:

— Poate sunteţi bucuros acum, dar nu veţi mai fi pentru mult timp.

Vizbee spune şi ea:

— Ar trebui să daţi înapoi Arkilor fundătura asta afurisită.

— *Linişte*! strigă căpitanul Mack şi, fără alte comentarii, gărzile îmi încarcă lucrurile într-o mică navă rapidă ce aştepta într-un hangar, cu aripile retractate.

Urcând pe navă am simţit că am patru sau cinci kilograme în plus faţă de greutatea mea normală. Şi în aer ceva spumos, ca şampania. Poate că oxigenul suplimentar din atmosferă mă va ajuta să car kilogramele în plus. Sau poate că doar îmi va induce o stare de beţie.

Bine ai venit pe Bela, bătrâne.

* * *

Zburăm spre Baza Principală peste stâncile învăluite în ceaţă, printr-o vijelie stârnită din ocean. Mack consideră că este pur şi simplu frumos.

— M-am născut aici, declară ea, cu voce asurzitoare. Sunt singura fiinţă omenească născută vreodată aici, împotriva politicii companiei. Mama mea se afla sub

tratament cu anticoncepţionale, dar ceva nu a funcţionat. Părinţii mei au murit într-un accident de mină şi eu am fost crescută de colonie. Acum, cu toate aceste crime, se vorbeşte de închiderea minei. Oamenii vorbesc de o plecare acasă – dar pentru mine aici *este* „acasă”.

— Dacă te ajut şi prinzi criminalul, i-am spus eu, atunci minele vor rămâne deschise.

Sentimentul de neîncredere se amestecă cu izul de mucegai emanat de uniforma ei şi cu mirosul de lac de la peruca neagră, regulamentară. Doamne, ce femeie uriaşă – trebuie să aibă aproape nouăzeci de kilograme. Şi totuşi nu are carnea fleşcăită. Pulpa ei, lipită de corpul meu, e tare ca a unui bivol.

Am luat-o spre vest – sau o fi nord? – pe deasupra estuarului unui râu lat şi învolburat ce se varsă în mare, împrăştiind stropi de spumă. Un grup de animale marine uriaşe se strâng laolaltă, ca nişte dansatori, şi se scufundă iar. Observ luciul colţilor. Ne îndreptăm spre un ţărm stâncos populat cu mai multe acoperişuri, depozite din semiplast şi coridoare de legătură, asemănătoare cu nişte coteţe pentru găini.

— Ooo… ce naiba?

Sub dezordinea de dedesubt se întind blocuri mari de piatră, modelate şi compuse ca un puzzle. Mă întreb dacă am traversat oare patru virgulă nu mai ştiu câţi ani lumină ca să descopăr că incaşii au trăit aici înaintea mea.

— Bine aţi venit la Zamók, colonele, spune căpitanul Mack, conducându-ne cu deosebită pricepere spre o pistă de aterizare, udată de ploaie.

* * *

În copilărie îmi plăcea să ascult aventurile Bătrânului Navigator Mayakovsky – Exploratorul celor o Mie de Lumi, cum spunea într-unul din manualele şcolare o voce clară, neutră, pe care o mai aud în vise.

A numit această lume Bela, adică alb. Când am zărit-o din spaţiu, am crezut că motivul pentru care strălucea

aproape ca Venus erau norii de vapori de apă. Dar m-am înşelat.

— Nişte informaţii pentru dumneavoastră, spune Mack, înmânându-mi un cub de memorie, în timp ce ne aflăm la Biroul de Sosiri/Plecări.

Îl conectez la laptop şi încep să ascult liniştit în timp ce un funcţionar introduce datele mele principale în calculatorul principal al coloniei, lăudat ca fiind de mare viteză şi cu mare capacitate de stocare.

Cubul îmi spune multe lucruri deja cunoscute. Despre orbita extrem de stranie a planetei Bela, despre teribila traiectorie a orbitei ce durează 241 ani standard. Despre anotimpurile interminabile, a căror căldură şi răceală extreme sunt rezultate ale traiectoriei orbitale şi nu înclinării axei, care este de doar aproximativ două grade. Caracteristici terestre: se roteşte de la vest la est, iar ziua este de 22,7 ore, lucru ce ajută probabil la o adaptare mai uşoară până şi pentru cineva ca mine (am probleme cu ritmul circadian).

Pe urmă cubul recită un extras din raportul original al lui Mayakovsky. Marele rus a ajuns iarna târziu. A descoperit un cer de un albastru de gheaţă, senin şi o întindere albă sălbatică – de unde-i vine şi numele. Scanerele sale au reperat o formă artificială. În urma investigaţiei a descoperit un oraş abandonat.

— Cine a putut să construiască această platformă imensă de piatră şi templele nemaipomenite care o împodobesc? se întrebă el. Această lume e moartă. Această aşezare trebuie să fi fost construită de fiinţe ca noi, extratereştri pribegi. Dar din ce motiv, în această Antarctică veşnică?

O numi Zamók, castelul, iar pe constructorii necunoscuţi arkhitectori. De aici provenea şi termenul argotic de Arki.

În timpul explorării castelului a avut parte de o ciocnire primejdioasă cu animale carnivore, adăpostite în temple. La început, speciile păreau pur şi simplu interesante, o paralelă aproximativă cu urşii polari de pe Pământ – şi

ruşilor le plac urşii. Numele pe care l-a dat acestora a fost – medvedi.

— Blana lor lungă se schimbă de la negru la alb în timpul deplasării de la umbră la lumina solară, murmură cubul. Colţii şi ghearele sunt formidabile.

Mai târziu s-a pornit o furtună de zăpadă. Din cauza albului total de la minus şaptezeci de grade şi pentru că bioscanerele erau neoperative din cauza frigului, un grup de exploratori a căzut într-o ambuscadă a animalelor sălbatice.

— Doi membri ai echipajului decedaţi. Ţestele sfărâmate. Altul dispărut, probabil devorat. Există un grad periculos de inteligenţă şi viclenie la aceste animale.

Acela a fost, bineînţeles, doar un incident. Mineralele găsite de detectoarele de metale au dus la construirea cartelului minier. Minerii au dărâmat cu buldozerele templele minunate şi au construit barăcile fără valoare din prezent. Între timp iarna luase sfârşit, şi Bela s-a dovedit a fi orice altceva, numai planetă moartă nu. Mii de specii au ieşit din ascunzătoare şi miliarde de seminţe şi spori au încolţit, ca să se dezvolte repede, până la venirea verii care preschimba suprafaţa într-un deşert îngrozitor.

Un gând banal: cât de fragilă este viaţa şi totuşi cât de puternică. Odată începută, se pare că supravieţuieşte oriunde.

* * *

La acest punct trebuie să închid cubul. Soseşte doctorul din partea locului, o chinezoaică micuţă şi energică pe nume Anna Li.

Mă supune la o scanare medicală de rutină. Ciudată afacere şi aceea de a întâlni atâţia străini goi puşcă – întrebându-se probabil mai târziu, când îi vede îmbrăcaţi, nu e oare ăsta tipul cu semnul din naştere pe fund?

Îi spun că nu sunt purtător al vreunei boli cumplite, decât dacă ieşirea din criza vârstei a doua e considerată boală. Zâmbeşte în mod automat, nedându-mi atenţie.

— Sunteţi în regulă, spune ea, studiind lista de date tipărită de imprimantă, dar feriţi-vă de dulciuri.

Apoi dispare.

După ce mă îmbrac, căpitanul Mack mă ia din nou în primire, conducându-mă pe nişte coridoare verzi, mohorâte, pline de oameni îmbrăcaţi în salopete gri. Numele lor provin din toate triburile Pământului: Jiang, Grinzshpan, Basho, Mbasa, Jones.

Spre uimirea mea, locuiesc în apartamentul executiv. Un dormitor confortabil, o baie opulentă, personală. În exterior, pe o terasă lată, zac golaşe, stropite de ploaie, sculpturi din piatră în stil incaş. Panorama cu valea râului până la munţii îndepărtaţi este spectaculoasă, impresionantă, cu excepţia unui ecran greoi, din oţel, care o obturează. Nişte vieţuitoare ce par a fi viermi îşi croiesc drum prin ploaie.

— Cineva vă aduce bagajul, zice Mack. Forţele de securitate sunt chiar peste drum, dacă aveţi nevoie de ceva. Biroul securităţii are tot două uşi, coridor şi terasă, la fel ca apartamentul dumneavoastră. Inspectorul vă va vizita mâine dimineaţă, după ce vă odihniţi.

Se întoarce ca să plece. Dar am o întrebare:

— Pentru ce este ecranul acela de afară?

Mack se încruntă.

— Domnul Krebs obişnuia să doarmă aici până când cineva a tras cu o rachetă asupra lui. Din fericire, el se afla în biroul forţelor de securitate, discutând cu mine, şi nu a fost rănit.

— O rachetă?

— I-a rănit doar umărul, spune ea defensiv.

De parcă o rachetă mai mică te face mai puţin mort decât una mare.

— Vreun angajat nemulţumit. De atunci am ridicat ecranele. Mai este unul şi în faţa biroului forţelor de securitate.

— Racheta a fost furată din depozitul vostru de armament?

— Da, spune Mack cu privire feroce.

— Şi unde doarme acum Inspectorul?

— În altă parte.

Închise uşa cu putere, lăsându-mă să mă odihnesc cât puteam de bine – în mijlocul unei ţinte.

* * *

Cina are loc în sala de mese. Mack mă conduce la masa principală dintr-o sală. Sper să-l întâlnesc pe domnul Krebs. Dar Inspectorul cinează singur.

În schimb întâlnesc vreo duzină de directori executivi şi ingineri. Engleza este limba secundară a tuturor, şi ascult o varietate de accente care exprimă speranţă fierbinte că voi descoperi criminalul. Numărul curent este de nouăsprezece morţi – aproape 2% din populaţia de 1042. Doctor Li dă năvală înăuntru, îmbrăcată într-un halat de laborator, şi îmi spune că are hologramele corpurilor şi toate datele autopsiilor. Le pot vedea după cină.

— Sper că aveţi un stomac rezistent, spune inginerul şef, un bărbat pe nume Antonelli, făcând o grimasă.

— De fapt nu e aşa mare murdărie, spuse Li. În toate cazurile există câte o lovitură în partea superioară a craniului, cauzată de un instrument ascuţit.

— Vreun soi aparte de victime? întreb eu. Bărbaţi sau femei, bătrâni sau tineri, homosexuali sau heterosexuali?

— Nu. Nici dacă ar fi încercat cineva să facă o secţiune transversală statistică a coloniei, nu putea obţine mai multă varietate decât în acest caz. E adevărat, sunt aproape toţi tineri. Dar este vorba doar de demografie.

Are dreptate. Coloniile de mineri sunt formate astfel: câţiva mai vârstnici care să dirijeze acţiunea şi mulţi tineri în putere, ca să facă ceea ce constituie deseori o muncă dificilă şi primejdioasă.

— Există o caracteristică. Toate crimele se petrec aici, spune căpitanul Mack, care până atunci rămăsese tăcută, mâncând încontinuu. Niciodată la mină. Pentru prima dată, oamenii se oferă voluntari pentru ore suplimentare în mine.

Un chicot face înconjurul mesei.

După terminarea mesei, îl rog pe doctorul Li să mă prezinte persoanelor tinere. Mă plimb prin principala sală de mese, strângând mâini şi privind nenumărate chipuri care nu au nimic în comun, în afară de prospeţimea vârstei sub treizeci de ani. Aceşti tineri se consideră, probabil, nişte directori executivi în devenire, aflaţi acolo ca să li se facă prezenţa, ca apoi să plece acasă şi să urce în funcţii superioare. Mă întreb câţi dintre ei vor reuşi.

Câteva minute mai târziu, mă plimb cu Anna – începem să ne tutuim după scurt timp – pe lângă un coteţ de găini care duce către clinica sa. La jumătatea distanţei, se opreşte şi spune:

— Prima crimă a avut loc chiar în acest loc.

— *Aici?*

Ne aflăm în mijlocul unui culoar cu totul gol şi liber, de aproximativ douăzeci de metri – fără geamuri, bine luminat, şi lipsit şi de cea mai mică ascunzătoare. Întreb despre victimă.

— O femeie pe nume Cabrera. Atletă, alergătoare bună; viaţa este aşa de monotonă aici încât cei care nu se apucă de băut, se apucă de atletism. Ea ar fi putut să scape, sunt sigură de asta, dacă l-ar fi văzut venind.

— Cu ce a fost lovită?

— Probabil cu târnăcopul vreunui alpinist – coadă scurtă, uşor de ascuns. Vârful a pătruns în fisura longitudinală a calotei craniene şi s-a cufundat aproape şapte centimetri în mezencefal. Cabrera a mai trăit câteva ore în stare comatoasă, apoi a murit.

— Ucigaşul este cu siguranţă om?

— Nu prea, dacă ne gândim la toate fetele care iau ore marţiale. Suntem întrecute ca număr de bărbaţi şi ar avea loc câte un viol pe săptămână, dacă nu ne-am putea apăra singure.

— Vrei să spui că nu toţi minerii sunt gentlemeni?

— Sunt gentlemeni în aceeaşi proporţie cu poliţiştii.

O femeie de caracter, mi-am spus.

NUMĂR (2)
din raportul scris al Annei Li, doctor în ştiinţe, medic

L-am întâlnit pe Robert – colonelul Kohn – în seara venirii sale pe Bela. Nu-mi mai amintesc nimic din scanarea sa medicală, în afară de faptul că nu era circumcis. La cină am observat că era un om voinic, cu albire prematură a părului.

Prima noastră discuţie a fost folositoare cred, ajutându-l să înţeleagă situaţia de pe Bela. Părea interesat de informaţiile pe care i le-am furnizat. Nu mi-am putut da seama de la început dacă era inteligent, cu toate că vorbea ca un om educat. Trebuie să recunosc că aroganţa intelectuală este unul din defectele mele grave. Noi, profesioniştii, privim un pic cu aroganţă Poliţia, în ciuda lucrurilor pe care le spunem în apărarea noastră.

După ce a plecat am încuiat uşa laboratorului. Începusem să investighez un vierme comun sau o larvă, sperând că prin dezlegarea structurii genomului său aş putea să furnizez un model pentru activitatea viitoare cu privire la creaturile mai complexe şi mai interesante de pe Bela.

Urându-i în gând tot binele colonelului, m-am dedicat muncii tihnite, captivante, care mi-a distras gândurile departe de cadavre şi de cei care le cauzează.

NUMĂR (3)
din agenda colonelului Kohn

Bătăile calme ale ceasului anunţă miezul nopţii, cu toate că nu pare a fi miezul nopţii. Sunt pregătit să mă bag în pat, dar se pare că nu pentru somn. Creierul bătrân încă reţine din oboseala excesivă.

Mă bucur că mi s-a implantat acest cip în laringe astfel că, pentru a-mi înregistra gândurile, nu trebuie să vorbesc cu voce tare. Nu ştii niciodată cine ascultă. Procedeul seamănă, într-un fel, cu cel al unui ventriloc şi nici nu e greu de învăţat. Toate resturile din fluxul conştiinţei se

aştern în agenda mea, îngropate adânc într-o memorie codată.

Fotografiile Annei sunt destul de înfiorătoare şi nu prea folositoare. Notiţele lui Mack referitoare la crime sunt cam tot la fel. Ucigaşul este priceput. Metoda de operare este bizară. Victimele sunt alese aleatoriu.

Crimele au început pe culoare, s-au mutat imediat la pepinierele hidroponice şi, de acolo, peste tot. Jogger-ii au fost doborâţi pe pistele de alergare, muncitorii din tura de noapte în ateliere mecanice şi birouri.

Chiar şi după ce Mack a emis ordine ca oamenii să nu se mai deplaseze nicăieri fără însoţitor, crimele au continuat. De exemplu, în timp ce o femeie utiliza un scaun WC şi alta stătea de pază afară. Când cea dinăuntru a încercat să deschidă uşa, a întâmpinat un obstacol ce s-a dovedit a fi cadavrul prietenei sale.

Metodele uzuale de investigare au dat greş. Testele pentru depistarea de pete de sânge ascunse, fire de păr şi fibre nu au dat niciun rezultat. Colonia duce lipsă de aparatură pentru teste psihologice sofisticate. Metodele lui Mack au fost grosolane; după prima crimă, a torturat pe toată lumea, i-a scos din schemă pe cei cu alibiuri solide şi apoi a arestat trei oameni care nu au avut alibiuri.

Rezultatele nu au fost satisfăcătoare. După alte două crime, suspecţii au trebuit eliberaţi.

Acum *toată lumea* are un alibi pentru cel puţin una din crime, de obicei chiar pentru mai multe dintre ele. Nu a fost găsită nicio urmă a armei crimei. În ciuda numărului mare de ingineri mineri, arma nu era un obiect standard; cineva, al cărui hobby este căţăratul pe munte, ar fi putut să o aducă în bagajul personal. Computerele lui Mack au cercetat listele cele mai vechi posibile ale echipamentelor personale, dar nu au găsit nicio menţiune a vreunui astfel de instrument.

Platoul din piatră de sub noi este brăzdat cu pasaje înguste. În momentul în care au apărut zvonuri despre ucigaşii extratereştri, Inspectorul a luat în râs ideea, dar apoi i-a ordonat lui Mack să facă cercetări. Majoritatea

oamenilor adulţi erau prea mari ca să pătrundă acolo jos, aşa că ea a recurs la un robot.

Cubul de memorie conţine câteva imagini cu picturi de pe pereţi, găsite jos, în subsol cu primul specimen din Arkii de pe Zamók, văzut vreodată. Aceştia sunt bipezi de culoare maronie, cu cocoaşă, picioare cu trei degete, capete ca nişte tărtăcuţe şi probleme dentare serioase. Însă nu există niciun semn al vreunei prezenţe recente în afara unor oase de la nişte animale de dimensiuni reduse.

Nimic din toate acestea nu a luat-o prin surprindere pe Anna. Din circumstanţele în care avuseseră loc crimele, ea ajunsese deja la concluzia că ucigaşul, asemenea victimelor, era o fiinţă umană…

Oh, la naiba. Încă mă chinui să adorm, dar fără rezultat. Sunt prea obosit, şi mintea mea obosită încă este frământată.

Cu dorinţa de a lua aer, îmi pun o haină pe mine şi deschid o uşă groasă ce dă spre terasă şi mă plimb în jurul ecranului. Un răget cutremurător se aude dinspre râu. Câţiva picuri reci de ploaie. Furtuna cu descărcări electrice îşi face simţită prezenţa pe dealurile din depărtare.

Aerul e proaspăt aici sus – fitoplanctonul din mare şi verdeaţa din junglă conlucrează din greu pentru excretarea gazului otrăvitor pe care ne place să-l respirăm. Îmi simt inima bătând un pic mai repede. Bănuiesc că în adâncul junglei, în mijlocul plantelor putrezite, miroase urât. Majoritatea junglelor miros urât.

Picioarele goale îmi sunt reci – am uitat să-mi pun papucii de casă. Blocurile mari de piatră sunt netede şi alunecoase. Viermi minusculi mi se preling, urâcioşi pe sub tălpi. Traversez terasa până la o balustradă joasă şi mă uit în jos. Descărcări electrice luminoase într-o junglă întunecată şi densă, aliniată pe malul râului, în aval. Apoi simt ceva ce seamănă cu mirosul de cuşcă de leu, la grădina zoologică…

— *Ahhh!*

* * *

Pfui. Ce şoc violent.

Lăsaţi-mă să reiau ideea. Se vedea lumina ce provenea de la biroul forţelor de securitate şi mă îndreptam într-acolo pe jos, moment în care cineva a deschis brusc uşa, a îndreptat spre mine un pistol cu şoc electric şi a strigat:

— *À bas!*

M-am prăbuşit pe pietrele umede exact când s-a declanşat focul de pistol. M-am răsucit la timp ca să observ ceva mare ce venea peste balustradă, prăbuşindu-se îndărăt şi făcându-se nevăzut.

Mă simt mai bine acum. Mă aflu la Securitate şi un tânăr în uniformă îmi oferă un prosop, de care am nevoie.

— Domnule, spuse el politicos, nu cred că ar trebui să vă aflaţi afară pe timp de noapte. Animalele sălbatice se caţără uneori pe ziduri.

Este un tânăr slab cu bărbia învineţită şi ochi negri jucăuşi. Engleza sa este fluentă, dar şi cu accente originale. Este ofiţer de securitate, locotenent Michel Verray.

În jurul nostru monitoarele clipesc zgomotos. Raiul unui voyeur. Într-un dormitor, îngrămădeala dezordonată de cearceafuri insinuează un cuplu aflat în căutare de intimitate, în timp ce face dragoste. Una din cele mai puţin interesante scene – un dormitor gol – este a mea.

Michel este singurul asistent cu normă întreagă al căpitanului Mack la baza principală. O numeşte, cu ironie, maman.

— Colonele, spune el. Vă dau o cheie de la biroul forţelor de securitate. Sunt sigur că maman doreşte să aveţi una. Şi vă voi înregistra cu un pistol.

Discutăm în timp ce ducem la bun sfârşit tranzacţia. Ridic pistolul, verific muniţia, ţin apăsat dispozitivul de recunoaştere până ce memorează amprenta mea palmară. Salut, pistol. Salut, colonele.

Continuăm discuţia.

— Presupun că nu e mama ta, nu-i aşa?

— Nu. Dar cred că i-ar face plăcere, spune el, cu o faţă caraghioasă.

Dacă are dreptate în privinţa acestui lucru, e primul semn de sentiment uman pe care îl observ la Mack. Michel îmi prezintă împrejurimile, explicându-mi că monitoarele au fost instalate după producerea primelor crime.

— Încercăm să convingem oamenii să se deplaseze în zonele aflate sub supraveghere. Aş vrea să deţinem mai multă aparatură. Nu avem camere de supraveghere suficiente, aşa că oricine ar putea să colinde zonele neluminate după pradă, căutând o posibilitate de atac.

— Oamenii nu se plâng că îi spionaţi?

— Da, la început. Acum nu, pentru că sunt speriaţi. Oricum, ne spionăm şi pe noi înşine. Aceasta este camera mea, cu colegii mei de cameră. Şi, în cea de acolo, vei fi uimit să o observi pe maman citind în pat.

Mack şi-a dat peruca jos şi are părul tuns scurt. Arată ca Gertrude Stein, pictată de Picasso. Întreb dacă cele aproximativ doisprezece arme din stativ sunt singurele arme din colonie. Nu, bineînţeles că nu. Forţele de securitate – Mack şi Michel, Vizbee şi Smelt – toţi au arme la purtător. La fel şi domnul Krebs şi inginerul şef Antonelli şi unul sau doi tipi de prim rang. De fapt, toată lumea doreşte o armă, însă Mack nu este de acord şi, până în momentul de faţă, Krebs a sprijinit-o.

Foarte corect. Civilii înarmaţi pot fi mai periculoşi decât criminalul.

— Şi rachetele? am întrebat eu.

Michel scoate un rânjet, ghicindu-mi gândul.

— Toate cele cinci care au mai rămas sunt încuiate aici, sus, şi numai maman are cheia.

— Presupun că atacul intentat Inspectorului a pus-o într-o lumină negativă.

— Întreaga situaţie o pune într-o lumină negativă. Devine din ce în ce mai neîndurătoare pe zi ce trece. Poate se aseamănă cu Mont Blanc, dar în realitate suferă din cauza stresului. Şi refuză să ia medicamentele prescrise de dr. Li.

Michel aduce din camera de aprovizionare o sticlă de coniac şi două pahare din plastic. Băutura mă arde pe gât

într-un mod plăcut. Discutăm şi atmosfera devine imediat una prietenoasă. Aflu că Michel a condus explorarea pasajelor subterane.

— Tu ai construit robotul?

— Nu. Minerii le foloseau deja pentru a explora locurile prea înguste sau *dangereuse* pentru oameni. Spune-le Spiders (el pronunţă speed-airs). Sunt mici de statură, cu trei picioare, poartă o cameră digitală cu lumină foarte puternică. L-am dirijat prin pasaje, i-am făcut lui maman un cub de memorie şi am făcut pe ascuns o copie pentru mine.

Ridică din umeri, învârtindu-şi ochii în sus, mimând un semnal comic de alarmă.

— Aoleu, ar fi furioasă dacă ar afla acest lucru.

— De ce?

— Asemenea altor mame şi ea este dificilă. Cunoaşterea înseamnă putere, după părerea ei. Da, are dreptate, nimic de spus. Vrea să ştie tot ce se întâmplă pe aici. În regulă, acest lucru ţine de munca ei. Dar vrea să monopolizeze informaţiile, să le stocheze pentru a le folosi împotriva duşmanilor.

— Înseamnă că are duşmani.

— Bineînţeles, spune prietenul meu cu voioşie, dând pe gât şi ultimul pahar. Toată lumea, în afară de mine şi de Krebs, o urăşte *comme la peste*.

Comme la peste, deci. Ei bine, n-aş fi crezut că este atât de populară. Michel devine mai sincer (şi mai francez) pe măsură ce consumă alcool. În timp ce umple din nou paharele, întreb:

— Pentru ce îţi trebuie cubul, Michel?

— După ce ajung acasă vreau să obţin o diplomă în civilizaţia extraterestră şi să continui cu meseria de profesor. Am început să studiez cubul bucată cu bucată şi cred că pot să-mi compun întreaga *tayseize* (teză) din informaţiile pe care le deţine. *Le bon Dieu* nu m-a creat pentru a fi poliţist, adaugă el, apoi roşeşte, gândindu-se că poate voi lua această afirmaţie ca o insultă la adresa profesiei mele.

— Sunt de acord cu Dumnezeu, îl asigur eu în mod solemn şi îi urez noapte bună.

Înarmat, traversez terasa fără alte incidente.

Bun băiat bun, îmi spun, intrând în cameră. M-a salvat din multe puncte de vedere. Mi-a salvat viaţa şi m-a ferit de ruşinea post mortem. Nu ar fi fost o notă finală deosebită în dosarul meu personal? *În prima zi a ultimei sale misiuni, KOHN, Robert R., colonel, SN 52.452.928, a reuşit să fie mâncat de viu.*

Noapte bună, tuturor. Şi vise plăcute.

Dimineaţa vine cu ploaie, tunete, descărcări electrice, şi o surpriză neplăcută.

Dis-de-dimineaţă sunt convocat în biroul lui Krebs. Căpitanul Mack deschide uşa cu putere, când încă eram cu ochii închişi. Mă conduce într-o tăcere sinistră printr-un labirint de coridoare.

Ne aflăm undeva în adâncul bazei principale. Ajungem la noul apartament executiv. Ne aflăm la mare adâncime, deoarece zgomotul furtunii nu se mai aude. Cu siguranţă, domnul Krebs îşi dă toată silinţa ca apartamentul său să nu mai fie lovit de alte rachete.

Biroul său e mare, gol şi neprietenos, la fel ca proprietarul. Mack se retrage fără vreun cuvânt. Un bărbat spongios, cu privirea îndârjită, se apleacă înainte. Stă într-un scaun înalt de director şi-mi întinde două degete fără vlagă.

Principala caracteristică a chipului său este maxilarul ca un excavator. Caninul drept inferior este ieşit în afară. Burta se ridică peste marginea biroului. Are braţe subţiri şi leneşe. Îl categorisesc drept directorul perfect, un tip gras cu o piatră în spate, nefiind bun decât să dea ordine oamenilor mai inteligenţi şi mai puternici decât el.

— Pleci în jumătate de oră, spune el în loc de salutări.

— Unde să plec?

— Cum unde, să verifici cadavrul, mormăie el, lăsându-se în scaun. Ia-o şi pe Li cu tine. E un doctor de mâna a treia, dar asta e tot ce avem.

— S-a mai produs o crimă?

— Nu ţi-a spus Mack? La naiba, eu trebuie să mă ocup de toate aici. Da, a avut loc la mina Alfa.

— E prima crimă petrecută la o mină.

— Aşa e. De acum nenorociţii ăştia laşi pe care i-am tocmit să lucreze pentru mine nu vor mai vrea să meargă deloc pe teren. Toţi sunt de părere că se află aici ca să trăiască din buzunarul companiei, să completeze lista de prezenţă şi să muncească cât mai puţin posibil.

Încep să îmi dau seama de ce ar vrea cineva să arunce o rachetă spre domnul Krebs. El pare să aibă o părere tot aşa de rea despre mine. Stă acolo privindu-mă câteva clipe, apoi întreabă deodată:

— Vei trage foloase de pe urma banilor mei?

Îşi împinge şi mai mult maxilarul înainte.

— Nu. Sunt plătit de Comandamentul general, iar cartelul minelor le rambursează banii.

— Atunci mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri, spune domnul Krebs. Tipul care a murit nu este nimeni special. O altă mică favoare.

Cu asta ia sfârşit interviul.

Îmi iau agenda, pun altă baterie şi mă întâlnesc cu Anna în faţa clinicii sale. Are o sacoşă plină de eşantioane şi o trusă medicală pe care o car eu.

— L-am întâlnit pe şeful tău, îi spun eu, pe măsură ce ne grăbim spre mină.

— Să-l cunoşti înseamnă să-l urăşti, spune ea. Grăbeşte-te, este doar o navetă de serviciu, asta e tot ce avem.

Zece minute mai târziu decolăm în vuietul furtunii.

Ce zbor. Durează o oră sau o eternitate, oricum ai privi problema. Cutia neagră care serveşte de pilot este programată să aleagă ruta cea mai scurtă – un concept nepotrivit, al economisirii de carburant, presupun – şi asta implică traversarea unui golf mare, plin de apă neagră, învolburată. O furtună se îndreaptă spre ţărm şi noi zburăm direct spre ea.

Sunt sigur că fulgerul va prăji cutia neagră şi ne va arunca în mare. Nu am luat micul dejun, aşa că nu am ce să vărs în afară de stomacul însuşi.

Anna suportă toate izbiturile şi trepidaţiile cu stoicism, cel puţin aşa arată. Observ totuşi că şi ea suspină cu uşurare când trecem de golf şi aterizăm pe altă platformă din beton, măturată de ploaie şi care se află lângă o îngrămădire de acoperişuri şi şoproane.

— Aici e Alfa, spune ea.

Oamenii vin alergând cu umbrele – da, umbrele ca cele de pe Pământ – dar chiar şi aşa suntem udaţi până la piele. Vreo douăzeci şi ceva de oameni sunt staţionaţi aici, din care trei sunt mai la depărtare, încercând să repare o pompă de nămol. Mi se face cunoştinţă cu douăzeci de oameni în viaţă şi un cadavru.

Acesta din urmă este al unui tânăr pe nume Thoms. Zace cu faţa în jos, pe pardoseala din piatră turnată a atelierului mecanic. La prima vedere, singura diferenţă în modul de operare este faptul că a fost lovit în partea inferioară a craniului.

— Arma se pare că a pătruns în sulcusul median posterior al măduvei, menţionează Anna în agendă.

Îşi fixează nişte căşti cu o lampă cu xenon şi lupă 3D de intensitate mare, îşi coboară lentilele pe ochi şi îngenunchează, nasul aproape atingând părul năclăit de sânge al mortului.

Când o ajut se încruntă.

— Rănile de la Zamók, au fost perforate, murmură ea. Dar de data asta… rana nu este nici pe departe atât de precisă. Ca şi cum arma s-a turtit în impact. Va trebui să verific când va ajunge cadavrul la laborator. Ajută-mă să-l întorc.

Nu ştiu cum se face că manevrarea cadavrelor are un efect calmant pentru mine. Sunt şocat întotdeauna la vederea unui cadavru, chiar şi după atâţia ani de morţi violente. Dar când manevrez cadavrul şi simt această greutate deosebită – ca în momentul de faţă – cu înţepeneala de rigoare, ştiu că am de-a face cu pământ şi piatră, nu cu o persoană, şi îl pot trata ca pe oricare alt specimen de medicină legală.

Examinările superficiale demonstrează că, în afara faptului că e mort, corpul lui Thoms, după părerea Annei, nu prezintă trăsături deosebite. După ce luăm mai multe holograme, îl ambalăm şi minerii ne ajută să îl punem în răcitor.

Restul zilei îl petrec într-un birou gol, micuţ, cu un singur monitor care pâlpâie pe o masă scorojită de duroplast. Beau cafea, mănânc sandvişuri rele, acoperite de un fel de maioneză sintetică cu gust oribil şi intervievez supravieţuitorii.

Nimeni nu a văzut sau observat ceva. Thoms era plăcut de toată lumea, fără duşmani declaraţi, şi fiecare persoană de pe Alfa se afla sub observaţia celorlalţi la ora cea mai probabil ca fiind cea a decesului, pe care Anna a fixat-o între 6:30 şi 8:00. Am ajuns la ultimul nume de pe listă înainte ca Doamna Justiţie să-şi scoată legătura de la ochi şi să îmi arunce o privire.

Martorul – pe nume Ted Szeczech, pronunţat Sheck – este un copil palid, nervos, slab, ce pare să aibă în jur de şaisprezece ani şi poartă o salopetă mare, care i-ar ajunge pentru confecţionarea unui cort. Intră în cameră târşâindu-şi picioarele, cu un plic în mână.

— Am, ăă, ăă, ăă, ceva pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâie el.

— Ah, da? Ce?

Mâncarea proastă şi mersul anchetei mă făceau nepoliticos.

Ted petrece următoarele cinci minute poticnindu-se la fiecare vorbă. Povestea începe cu faptul că a lucrat cu Thoms în atelierul mecanic şi aşa s-a întâmplat să fie primul care a observat cadavrul. Înainte de a da alarma a alergat să-şi ia camera digitală, anticipând corect faptul că toată lumea din Alfa va mişuna prin jur şi va şterge toate indiciile.

— De ce nu mi-ai adus fotografiile imediat? întreb eu mormăind.

De fapt, sunt impresionat de iniţiativa lui.

— Eu îîîmi aaaaşteptam rândul, explică Ted. Şi ăăăă.

— Ce-i? spun eu, începând să scot pozele din plic.

— Ei bine, puteţi vedea urmele de paşi destul de bine.

— *Urme de paşi?*

— Da. Au apărut când am folosit filtrul infraroşu. Lumina obişnuită nu arată nnnimic. Nici nu am ştiut că existau până nu le-am ppprintat.

Privesc cu atenţie urmele slabe cu trei degete în jurul unui cadavru atât de proaspăt că sub lumina întunecată încă mai străluceşte de viaţă. Dis-de-dimineaţă pardoseala de piatră era rece, iar căldura emanată de corpul ucigaşului a fost suficient de ridicată ca să fie reperată de cameră.

— Probabil a fugit când ai început să deschizi fereastra, comentez eu.

Această remarcă pare să-l sperie pe Ted.

— Credeţi? întreabă el, cu ochii ieşiţi din orbite. Chiar credeţi aşa ceva?

Fără bâlbâială.

Când îi arăt fotografiile Annei, arată ca şi când ar fi gata să-şi smulgă părul cărunt.

— Oh, mare Tao. Am *stabilit*. Ucigaşul este *om*, murmură ea.

— Bine, un om e făptaşul. Şi apoi vine Trei degete, calcă peste cadavru, sare şi dispare în junglă şi…

Vocea mea amuţeşte în mijlocul propoziţiei. Anna se uită la mine. Eu mă uit la Anna. Ne amintim amândoi unde am mai văzut înainte picioarele cu trei degete.

— Mai bine ne-am întoarce la Zamók, spune ea. Acum.

* * *

Furtuna se calmase astfel că drumul de întoarcere este cam anost, ceea ce, însă, nu e o problemă. Zăcând în spatele nostru, învelit într-o folie de plastic transparentă, cadavrul îmi aminteşte, cu neplăcere, de un făt gigant înfăşurat în placentă.

La sosirea la Castel săltăm încărcătura peste băltoace mari şi apoi jos, pe coridoarele cenuşii până la laboratorul Annei. Mă uit în pachetul informativ şi verificăm imaginile pe care robotul Spider le-a luat în subteran. Şi într-adevăr,

Arkii au picioare cu trei degete, care seamănă cu imaginile şterse ale lui Ted.

În timp ce pregătesc ceaiul sub o hotă, Anna o cheamă pe Mack şi îi cere cubul de memorie ce conţine întreaga explorare a pasajelor subterane.

— Nu ai permisiunea să-l vizionezi, mârâie femeia aia dezagreabilă.

— Ce vrei să spui? sare în sus Anna. Am autorizaţie de prim rang. Am nevoie de el pentru munca pe care o întreprind.

— Tu eşti maşinist de penisuri, nu ofiţer de securitate. Nu ai autorizaţie de acest tip.

În acest moment fac un pas înainte.

— Eu am autorizaţie pentru tot ce ai şi tu, căpitane, şi încă pentru multe altele. Aşa că trimite-ne naibii acel cub şi trimite-l acum.

Vorbele astea mă fac să mă simt destul de bine. Să te foloseşti de putere poate să fie neplăcut, dar este eficient.

Stăm liniştiţi până la sosirea lui Michel care aduce un recipient sigilat, pentru care eu şi Anna trebuie să semnăm. El îmi face cu ochiul, apoi se întoarce la datorie. Câteva minute mai târziu, eu şi Anna stăm cu frunţile lipite, uitându-ne pe imaginile afişate pe computerul ei.

Formele ce par solide saltă, se stabilizează, se estompează, se clarifică. Intrăm printr-o scobitură aflată între două din blocurile de piatră uriaşe Zamók. Coborâm scări abrupte şi înguste. Lumina de mare intensitate se roteşte înainte şi înapoi, mişcarea acesteia fiind complicată de paşii robotului. Anna opreşte tot timpul câte un cadru ici şi colo, ca să putem obţine o imagine cât de cât clară.

Pe pereţii din piatră netedă se întinde o pictură a unei procesiuni cu Arki îmbrăcaţi în veşminte fantastice din piei şi pene. Dinţii proeminenţi le conferă capetelor un aspect ascuţit. La baza treptelor, un culoar îngust se desparte la dreapta şi la stânga şi robotul începe să exploreze. Pasajele se divizează şi se subdivizează şi sfârşesc în încăperi mici acoperite cu picturi ţipătoare ce mă duc cu gândul la arta mayaşă de la Tikal şi Dzibilchaltum.

Totul este destul de fascinant şi, în ceea ce priveşte problemele noastre, cu totul şi cu totul inutil. Până ce spectacolul se termină, ni se răceşte şi ceaiul.

— Deci care este concluzia, colonele? întreabă Anna cu ironie lipsită de delicateţe.

— Un extraterestru..., încep eu.

— Arkii sunt băştinaşi, mă corectează ea. Noi suntem extraterestrii.

— Bine, bine. În primul rând, ai dreptate. Un Ark nu ar fi putut comite crimele la Zamók. Te întorci pe un culoar şi vezi o creatură ciudată, fugi, ţipi, te aperi, acţionezi diferit de victime. Făptaşul crimelor de aici este un om. Deci avem de-a face cu o anomalie.

Stăm şi ne privim unul pe altul. Simţindu-mă neputincios, cu capul golit de gânduri, întreb:

— Ce informaţii avem despre Arki?

— Ceea ce ai văzut deja, spune ea făcând semn cu mâna.

— Adică...

Nu ştiu la ce mă refeream.

— Cum au supravieţuit în această lume? Este atât de bizară cu frig extrem, căldură extremă, anotimpuri ce durează decenii... cum s-au descurcat Arkii?

Ea oftează.

— Nimeni nu ştie. Noi suntem ca un coş pe corpul planetei. Am venit aici cu viziunea tipică de tunel a inginerilor, să sape, să topească, să trimită lingourile acasă şi să le urmeze de îndată ce minele nu mai pot fi exploatate.

Ea reîncălzeşte ceaiul şi apoi continuă:

— Sunt la fel de rea ca şi ceilalţi. Îmi petrec zilele făcând controale de rutină şi tratând răni ortopedice tipice minei. De aici vine discreditarea ca ofiţer medic. Şi există un miez de adevăr în asta. Încerc să mă ocup de ştiinţa adevărată în afara programului.

— Ceva folositor?

— În rezolvarea misterului crimelor? Nu. Din contră – este cât se poate de puţin probabil să aibă de-a face cu

subiecţii pe care îi studiez. Încerc să înţeleg biologia moleculară a…

— Oh, spun eu. Ok.

— În fine, m-ai întrebat cum s-au descurcat băştinaşii în lumea lor. Răspunsul este: nu ştiu exact cum funcţionează nimic pe planeta Bela. Suntem toţi atât de ocupaţi cu activităţi practice, că nu mai avem timp să fim inteligenţi.

O lăsăm baltă; îi trimit lui Michel informaţiile obţinute la Alfa, apoi mergem la cină.

Ca în seara precedentă, Mack înghite cu poftă şi inginerii se holbează la mine, întrebându-se dacă ştiu ceva ce ei nu ştiu despre ultima atrocitate. Ca să evit întrebările la care nu vreau (adică, de fapt, nu pot) să răspund, evit socializările. Îi urez noapte bună Annei şi îmi târăsc picioarele bătrâne la culcare.

Prin uşa terasei observ altă furtună. Cubul spune că „ploile de primăvară” sunt programate să dureze aproximativ patruzeci de ani standard. Ce părere ar avea Noe de acest lucru?

Mă pregătesc de culcare, dar nu pot să adorm nici de data asta, pentru că fulgerele îmi distrag atenţia. Înjurând printre dinţi încep să caut ceva cu care să acopăr geamul.

Descărcări electrice. De dincolo de ecran un monstru mă priveşte lung.

Descărcări electrice. Mă uit şi eu înapoi. Curaj, e doar un animal.

Dar este impresionant. Statura înaltă, cu picioare strâmbe, cu corpul acoperit de blană aspră de culoare nedefinită. Este un porc mistreţ, cu siguranţă, un porc mistreţ uriaş cu două picioare. Urechile păroase, ochii mici roşii, care arată inteligenţă, chiar dacă porcină – şi colţii, doi jos şi doi sus, de un portocaliu murdar şi albi acolo unde se încrucişează unii cu alţii – şi mai ales botul turtit, cu nările fremătând…

Şi apoi, bineînţeles, îmi dau seama că nu este vorba nici de mistreţ, nici de vreun alt animal cunoscut de mine. Gheare lungi în loc de copite. Picioare musculoase, pricepute la umblat sau căţărat pe munţi. Imaginaţi-vă un

urs uriaş încrucişat cu un porc, încrucişat cu… ce anume? Cu ceva.

În noapte, acest triumf al manipulării geneticii naturale se prinde cu ghearele de douăzeci de centimetri de transplastul gros şi scoate un scrâşnet nervos. Descărcări electrice. Animalul îşi expune colţii lungi de doisprezece centimetri şi se întoarce frustrat.

Din nou descărcări electrice. Animalul a dispărut.

Destul de cutremurat, îmi continui căutarea, găsesc un întrerupător pe perete şi-l apăs. Graţie divinităţilor, oricare dintre ele, geamul devine întunecat. Mă întorc în pat şi încerc să adorm.

Procesiuni de creaturi înaripate îmi trec prin cap, urmărite de porci cu două picioare şi de *medvedi* lui Mayakovsky, animalele asemănătoare urşilor care au atacat oamenii cu şaptezeci de ani în urmă când era iarna pe Bela…

De ce oare toate aceste creaturi seamănă în mod vag?

NUMĂR (4)
din raportul scris al Annei Li, doctor în ştiinţă, medic

Mi-am petrecut acea seară în laborator, încercând să lucrez la proiectul meu. Însă mintea îmi fugea la cadavrul din răcitor.

În cele din urmă m-am dat bătută, l-am tras pe bietul domn Thoms pe masa de operaţii şi am început să-i controlez rănile. Aproape în acelaşi timp am descoperit un lucru ciudat.

Poate că ar fi trebuit să-l chem pe colonel imediat, dar m-am gândit că probabil doarme. Aşa că mi-am promis că voi vorbi cu el la micul dejun, nedându-mi seama că la cât de obosită eram după aventurile noastre din timpul zilei, ar putea să mă ia somnul şi să nu-l mai întâlnesc de dimineaţă.

Şi exact acest lucru s-a întâmplat.

NUMĂR (5)
din agenda colonelului Kohn

— Aşadar, spune domnul Krebs clefăind, ce ai aflat până acum?

Biroul său fără geamuri îmi dă sentimentul de îngropăciune prematură. Bărbatul însuşi, cu profil de peşte piranha, burtă umflată şi mâini fără vlagă, reuşeşte să pară periculos şi neajutorat în acelaşi timp.

— Cine anume credeţi că a încercat să atace cu o rachetă? răspund pe ton de conversaţie.

Aceasta este o întrebare pe care (literalmente) am visat-o noaptea trecută, când, în sfârşit, subconştientul meu bătrân a făcut ceva bun.

— Eu am nevoie de răspunsuri, nu de întrebări.

— Păi eu încă nu le am. Dar nu aveţi doar douăzeci de crime petrecute aici, ci şi tentativa de asasinare a directorului executiv al coloniei. Sunt curios să aflu dacă există vreo legătură între ele.

Mormăie. Hrrrr. Exact ca un câine.

— Vorbiţi cu căpitanul Mack, spune el. Ţine de departamentul ei.

— Sunt surprins de faptul că aţi mai menţinut-o într-o funcţie atât de importantă după toate lucrurile care au mers rău aici, spun eu cu sinceritate.

— Am o încredere absolută în ea.

Iau această afirmaţie ca o mărturisire a faptului că oricine ar fi numit în locul ei ar putea utiliza depozitul de arme al forţelor de securitate pentru a-l ucide pe el – din nou.

— Acum poate îmi veţi răspunde la prima mea întrebare, ce aţi aflat despre *crime*?

Deschid agenda şi o pornesc. Relatez pe scurt întâmplările petrecute cu o zi înainte. La sfârşit trag concluzia:

— Arkii se distrează.

— Dar ei sunt toţi *morţi*! spune el, aproape strigând.

— Nu mai morţi decât maiaşii, egiptenii, celţii sau cambodgienii sau alţi constructori ai oraşelor abandonate de pe Pământ. Pur şi simplu au plecat. Descendenţii lor trăiesc în continuare. Primăvara i-a scos şi pe Arki din

ascunzători. Şi ce credeţi că au găsit? Acropola lor, templul lor, fusese profanat de extratereştri – adică de noi. Asta i-a înfuriat şi aşa au ucis primul om.

Cred că asta e o teorie cam simplă – mult prea simplă ca să fie adevărată.

— Vrei să spui că niciunul dintre ai noştri nu e ucigaşul?

Cu răbdare, explic dificultăţile pe care le întâmpin când încerc să învinuiesc pe băştinaşi de primele nouăsprezece crime, care, îi spun, probabil au ca autor un om.

— Deci tu îmi spui că avem de-a face cu doi criminali, în două locuri diferite, ucigând oamenii într-un mod bizar, unul e om şi celălalt este ceva încă fără nume. Asta este cea mai tâmpită idee pe care am auzit-o vreodată.

— Domnule, aţi rezumat problema, îi spun eu. Dovada este iraţională. *Dar totuşi este o dovadă.*

Restul interviului este o pierdere totală de vreme. Ţipăm pur şi simplu unul la altul, neajungând la nimic concret. Un vas de transport va pleca în curând şi probabil mă va trimite acasă, aşa cum este autorizat să facă. Asta ne va mulţumi pe amândoi.

* * *

Am nevoie să mă calmez un pic după meciul soldat cu strigăte. Mă îndrept spre laboratorul Annei şi mă rătăcesc imediat.

Nu ştiu dacă am spus destul de clar faptul că baza principală e un labirint fără scăpare. Clădirile au fost ridicate în diferite perioade, pentru diferite întrebuinţări, din orice materiale avute la dispoziţie. Între timp, populaţia a crescut până la două mii sau aşa ceva şi apoi a scăzut când minele au fost închise şi abandonate. Acum, o duzină de clădiri sunt neocupate permanent, şi o încâlceală de culoare duce ici şi colo, tam-nesam, deseori sfârşind în faţa unor ziduri goale, unde o construcţie părăsită a fost izolată.

Ca supliment la confuzia generală, aproximativ jumătate din oameni sunt absenţi în acelaşi timp. Unii la mina Alfa – singurul amplasament activ în momentul de faţă – restul la topitorie sau în explorare de noi

amplasamente. Apoi se întorc înapoi la munca din domeniul administrativ sau gospodărie. Ideea este ca tinerii să fie antrenaţi în toate fazele administrării unei colonii.

În concluzie, lucrează prin rotaţie în interior şi în exterior, producând turbulenţe fără sfârşit. Am o memorie fotografică pentru feţe, însă nici până în momentul de faţă nu i-am întâlnit pe mulţi dintre oameni.

Doi pe care îi recunosc sunt Vizbee şi Smelt, gărzile din portul galactic, care trebuie să se fi întors la bază. Vizbee este tot atât de obraznic ca întotdeauna.

— Vă simţiţi bine pe Bela, *domnule*? întreabă cu un zâmbet răutăcios.

Măcar a învăţat cuvântul domnule, de când l-am întâlnit prima oară.

— Păreţi un pic rătăcit, *domnule*, spune Smelt intervenind în discuţie, cu un zâmbet şters.

Într-o zi mă voi ocupa de perechea asta.

De fapt, că m-am rătăcit s-a dovedit a fi unul din cele mai utile lucruri pe care le puteam face. Am avut de-a face cu fapte care sunt deosebite. Acum iau aminte şi de situaţia în sine. Ucigaşul şi-a urmărit victimele într-un fel de junglă acoperită. Mai adaug şi faptul că pentru el nu contează cine urmează să fie doborât, atâta vreme cât este cineva, iar orgia sângeroasă începe să devină inteligibilă.

Petrec câteva ore umblând de colo până colo, punând întrebări, găsind traseele fără ieşire, şi rătăcindu-mă din nou. La intervale regulate întâlnesc câte o fereastră sigilată şi privesc în jos, spre valea râului. Ori dau peste o alunecare de teren împrejmuită cu gard înalt şi un utilaj acoperit, pe şine din duroplast. Sau un cub imens din care ies cabluri groase – generatorul principal, un reactor rudimentar tip fisiune. Se pare că Bela funcţionează pe un plan de maxime economii.

Dar nu pot să găsesc drumul spre ieşire, aşa că în curând cutreier labirintul ca un şobolan zăpăcit.

Într-un sfârşit, recunoscând că m-am pierdut pentru a nu ştiu câta oară, cer indicaţii de la o doamnă inginer brunetă pe nume Eloise. Discutăm şi ea mă invită să o

vizitez, explicându-mi că ea şi prietenul ei sunt „în afara lucrului pe schimburi” în mină. Mi se pare o exprimare ciudată.

Prietenul ei se numeşte Jamal şi este bine făcut, brunet şi amar ca o ceaşcă de cafea turcească. El şi Eloise locuiesc într-o cameră foarte înghesuită şi se consideră foarte norocoşi că au obţinut-o. Întreb de ce spaţiul este atât de restrâns. Având în vedere toate clădirile goale, ar trebui să fie exact invers.

— Mack spune că este din motiv de securitate, mormăie Jamal. Trebuie să stai acolo unde camerele de supraveghere îţi pot prinde fiecare mişcare, inclusiv când te afli la duş sau faci dragoste. Îi observ pe ea şi pe Krebs întinşi în pat – oricât de incredibil ar părea, multă lume este de părere că se culcă împreună – şi se uită pe furiş la noi ca nişte porci ce sunt.

Propria mea impresie este că atât Mack, cât şi Krebs sunt fiinţe asexuate, dar nu sunt sigur. Însă observ că moralitatea în colonie este aproape de limită.

— Este pe sfârşite, spune Jamal, acum părând mai degrabă obosit decât amar. Toată lumea urăşte conducerea şi toată lumea e speriată de moarte.

Stau cu Eloise pe marginea patului. Jamal stă pe podea.

— Dumneavoastră nu aţi fost pe aici în ultimii doi ani, continuă el. Priviţi numărul de victime şi gândiţi-vă, „Ei bine, nouăzeci şi opt la sută din oameni sunt în viaţă.” Dar când trăieşti sub presiunea unui şir de crime, efectul este cumulativ. Niciodată nu o părăsesc pe ea fără să mă gândesc dacă o voi mai revedea vreodată şi ea gândeşte acelaşi lucru despre mine.

Ea îi mângâie părul brunet, cu firul aspru şi dă din cap. Are o linişte interioară care îi lipseşte lui Jamal. Cu toate astea îi ia apărarea.

— E greu, spune ea cu simplitate. Sunt sigură că nimeni nu va mai vrea să se întoarcă aici şi toţi cei care sunt deja aici numără zilele până la ziua plecării. Bela va trebui părăsită.

Este mai puţin înverşunată decât el şi face un efort să fie dreaptă, până şi cu Mack, pe care toţi ceilalţi o învinuiesc pentru necazurile lor.

— Ea se află într-o situaţie groaznică. Dacă îi este frică de ceva, atunci acel ceva este plecarea de pe Bela. Sunt sigură că face tot posibilul să găsească criminalul, şi nu sunt sigură că oricine altcineva s-ar descurca mai bine. Adică, cum poţi prinde pe cineva căruia nu-i pasă cine va muri, atâta timp cât este cineva care moare?

— Vreun maniac, murmură Jamal.

— Nu cred, spune Eloise, gânditoare. Alegerea este aleatorie, însă calculată în acelaşi timp şi deliberată. Are... sânge rece. Cineva are o ţintă. Ţinta este să ne gonească pe toţi de aici.

— De ce oare un om ar vrea să-şi gonească semenii de aici? întreabă Jamal, fără ca cineva dintre noi să poată răspunde.

Mai este, bineînţeles, şi marea excepţie – uciderea lui Thoms. Gazdele mele încă nu au auzit de aceasta. Însă conversaţia începe să se îndrepte iar către acest subiect.

Simţind o mare dorinţă să revizitez Alfa, le mulţumesc tinerilor pentru găzduire şi îi rog să-mi arate drumul către pista de decolare. Îmi dau indicaţiile necesare şi am noroc. Naveta se pregăteşte de decolare. Este o călătorie plictisitoare şi totul pare normal până ajungem la destinaţie.

Acolo întreb de Ted Szezech şi aflu că nu va mai avea vreodată ocazia să mai facă alte fotografii.

* * *

Nu, el nu a murit prin metoda obişnuită a loviturii la cap.

Cu mai puţin de o oră înainte, ceva ce semăna cu un porc mistreţ cu două picioare l-a înhăţat când se afla afară muncind la o valvă înţepenită de la o pompă de nămol şi l-a târât după el – probabil ca să-l mănânce.

Ceilalţi fac o echipă de căutare, ca să încerce să-i recupereze rămăşiţele. Întreb dacă îi pot însoţi şi ei spun că da.

Pe drum primesc un telefon de la Anna. Ea mă căuta, îl sunase pe Michel la biroul forţelor de securitate şi l-a întrebat dacă eram pe vreunul din monitoare. El i-a spus că mă văzuse cu Eloise şi Jamal, asa că i-a sunat şi aceştia i-au spus că ştiau că mergeam ca să prind naveta. Apoi Michel a sunat-o înapoi şi i-a zis că şi el vroia să se întâlnească cu mine.

Ciudat, dacă vrei să devii popular, nu trebuie decât să pleci.

Anna este afectată de ultima ei descoperire.

— Noaptea trecută am găsit bucăţi de bronz în craniul lui Thoms. Nu am pregătirea necesară ca să fac analize de metale, aşa că am rugat pe unul dintre ingineri să examineze fragmentele.

— De ce?

— Cred că bronzul a fost topit printr-un proces foarte simplu şi brut. Aliajul este moale şi de aceea craniul a dăunat armei tot aşa de mult cum a dăunat şi ea craniului. Sau poate că a fost făcut pentru folosirea pe cranii mai subţiri, mai moi.

— În concluzie a fost realizat de un Ark pentru a lovi un alt Ark, iar duritatea capului omenesc l-a luat pe făptaş prin surprindere.

— Cam aşa ceva. Când te întorci?

— Cei de aici trimit o echipă să îl caute pe Ted Szezech şi eu îi însoţesc. L-a prins un animal sălbatic.

— Mare Tao. Ce fel de animal?

Îl descriu.

— Oh, acesta este un *Ursasus terribilis*, spune ea.

— Adică?

— Un urs-mistreţ[5] teribil. Am început să mă ocup de taxonomie pentru fauna locală, conferind denumiri latine şi aşa mai departe. Apoi m-am oprit pentru că mi s-a părut foarte inutil. Oh, bietul Ted.

— Poate îl mai putem găsi.

Cineva mă strigă. Michel va trebui să aştepte.

---

[5] În textul original – bearpig (n.trad.).

Ne-am pus pelerine de ploaie transparente, perspirabile, ca să nu ne înecăm în propria transpiraţie, şi ochelari de protecţie. Suntem toţi înarmaţi până-n dinţi. Naveta decolează şi porneşte căutarea. Nimeni nu se aşteaptă să găsească ceva; jungla e prea plină de molecule mari, organice, care încurcă bioscanerul.

La început, plimbarea prin pădurile adânci şi umede de pe Bela este captivantă. Până acum culorile sale verzi/albastre/purpurii observate prin ploaia ceţoasă nu păreau deosebit de ciudate. De la mică distanţă pare un loc înghesuit. Picură de peste tot, fiecare pas scrâşneşte. Plantele agăţătoare se mişcă, ca acele unui ceas antic; nu le poţi vedea mişcarea dar, dacă te uiţi în altă parte, şi apoi înapoi, da, vezi că şi-au schimbat poziţia.

Pe copaci cresc un fel de grilaje, contorsionate ca frânghia, cu tulpini nu cu mult mai groase decât crengile. Nu sunt copaci înalţi, pentru că nu au avut timp suficient de creştere. Frunze de toate formele se răsfiră către singura sursă de lumină existentă, umbrindu-se fără milă unele pe altele, astfel că stratul inferior este sufocat de grămezile de vegetaţie moartă şi putrezită.

Nu sunt flori. Totul este monoton. Insectele bâzâie în jurul a ceea ce pare a fi un rac de râu zburător. Pe cer observăm umbre mici. Cineva mă informează că sunt lilieci de zi. Vânează racii de râu, presupun. Din când în când zăresc o creatură cu pene nenumărate, cu cioc şi gheare, ca un papagal, ce se târăşte printre crengi. Viermii albi, ordinari umblă cu milioanele pe pământul ud. Îi strivesc la fiecare pas. Încep să mă simt ca şi cum aş călca prin măruntaiele unui animal mort, în stare de descompunere. Chiar şi prin filtrele aparatului meu de ventilaţie simt mirosul de putrefacţie. Nu seamănă chiar cu descompunerea de pe Pământ, ci cu o senzaţie puternică de amoniac, duhoare de metan şi încă… — ce anume? Clor? Plus mirosul acela de leu în cuşcă, pe care l-am simţit pe terasă la Zamók.

Laserele fâsâie prin aerul de nepătruns şi crengi crestate cad fumegând la pământ, unde sunt stinse de

umezeală. Pământul e ca o saltea poroasă şi mă cufund până la genunchi la fiecare pas. În curând mă dor picioarele şi genunchii îmi tremură. Încercuim întreaga suprafaţă, dar fără rezultat.

Ted a dispărut pur şi simplu. Punct.

La întoarcere la Alfa, sunt obosit. Cad pe patul de campanie al cuiva şi dorm vreo două ore. Când mă trezesc, unul dintre bărbaţi îmi spune că sunt sunat încontinuu de la Zamók.

— De ce nu m-aţi trezit?

— Mai uşor de spus decât de făcut, bătrâne. Dormeai dus.

E prima dată când cineva mă numeşte boşorog în faţă.

Merg clătinându-mă până la cel mai apropiat monitor şi apăs butonul de recepţionare apel. Mesajul este de la Michel care îmi spune că doreşte să mă vadă cât mai curând posibil. Îl contactez pe Michel, dar intră doar imaginea sa, care îmi promite că voi fi sunat cât mai repede.

Sunt servit cu surogat de cafea şi un alt sandviş cu maioneză cu gust de plastic. Şi reflectez. Dacă Michel doreşte să mă vadă, de ce nu m-a sunat din nou şi de ce nu mi-a răspuns la telefon?

Sun pe căpitanul Mack şi o întreb dacă ştie unde este Michel. Ea arată, dacă se poate aşa ceva, mai cumplit decât de obicei. Nu, este liber până mâine. Unde doarme? Nerăbdătoare, ea îmi dă codul de la camera pe care el o împarte cu două fete şi un tip. Sun şi colegii lui de cameră se află acolo, dar el nu.

O sun pe Anna şi o rog să îl caute.

— Aştept analiza bronzului.

— Caută-l pe Michel, te rog.

Merg la comandantul de la Alfa şi îl rog să-mi împrumute nava. Nu, spune el, se foloseşte doar conform orarului obişnuit.

Când va pleca iar spre Zamók? Mâine după-amiază, spune el. Mulţumesc, îi răspund.

Merg la pista de decolare şi întâlnesc un tehnician care tocmai îşi termina serviciul de rutină. Îl salut şi, când se întoarce în incintă, urc în navă şi ordon cutiei negre să mă ducă la Zamók.

— Aud şi mă supun, spune dispozitivul.

— Să nu accepţi niciun telefon de la vreo altă sursă până la destinaţie, spun eu.

— Aud şi mă supun, spune dispozitivul.

Mă aşez pe scaun şi mă întreb cum voi explica sustragerea aparatului dacă, până la urmă, Michel este în viaţă şi sănătos.

Până ajung la destinaţie, Michel este găsit şi baza principală este cu susu-n jos.

La fel de surprinzătoare ca uciderea în sine este şi metoda ucigaşului: Michel Verray a fost împuşcat în spate, pe acelaşi culoar unde a fost găsit corpul Cabrerei cu doi ani în urmă.

Nu a fost nicio apropiere, nicio luptă corp la corp. Un glonţ cilindric a fost tras din capătul îndepărtat al coridorului. Borseta lui a fost deschisă cu brutalitate, catarama ruptă sugerând un jaf. Pistolul lipseşte. A fost oare ucis cu propria armă?

Un scenariu îmi zboară prin minte: Michel se confruntă cu ucigaşul, scoate arma, care îi este smulsă din mână – poate de cineva care a luat acele ore de arte marţiale de care a spus Anna. Se întoarce şi fuge, criminalul culege arma de jos şi, cu sânge rece, ocheşte şi trage în el…

Dar nu sunt chiar sigur că alerga când a fost împuşcat. Mack este de părere că da, însă hologramele pe care le-a luat cadavrului îmi par ambigue. Un alergător lovit din spate, pe o suprafaţă netedă, cade cu zgomot la pământ şi alunecă. Cred că zgârieturile de pe faţă sunt prea superficiale ca să fie de la alunecare. Probabil se grăbea, dar nu alerga. Şi Anna tinde să-mi dea dreptate.

În clinică, ea începe să plângă, prima dată când o văd plângând. Corpul lui Michel se află pe masa de examinare şi arată oribil. Ca de obicei cu acel tip de muniţie, rana de intrare, situată lângă şira spinării, este cât degetul meu

mic, iar cea de ieşire prin coşul pieptului este cât capul meu. Glonţul este, bineînţeles, dezintegrat, aşa cum era de aşteptat, fără a rămâne vreo probă.

— Până şi Mack este zguduită, îmi spune ea plângând pe umărul meu. Am văzut-o când au adus corpul. Arăta paralizată. Tot zicea, „Oh, nu. Nu el.

Oh, nu.” El era un fel de substituent de fiu, ştii. Acum este cu adevărat singură.

Ei bine, crima ajunge mai devreme sau mai târziu şi la cei mai puternici dintre noi.

Anna se spală pe faţă la o chiuvetă din laborator şi spune cu jale:

— Trebuie să fac autopsia.

— Nu acum. Mai bine mâine. Michel nu fuge nicăieri. Hai, te voi ajuta să-l pui la rece.

Urăsc să ating cadavrul, dar de îndată ce fac primul pas, e în regulă. Michel a murit; mintea sănătoasă, inteligenţa sa vioaie, accentul galic, planurile de viitor – nimic din acestea nu mai există. Corpul rămas este doar dovada acestui lucru.

Îl înfăşurăm şi îl punem în răcitor lângă Thoms. Începem să avem o colecţie de tineri morţi.

Anna are nevoie de companie, aşa că o invit în apartamentul meu şi, după ce îmi verific arma – în caz de urşi mistreţi – mergem pe terasă.

Ploaia se vede în depărtare. Norii se despică şi apar culorile palide ale apusului – galben şi roz. Este prima rază de soare pe care o zăresc de când mă aflu pe Bela. Încep să-mi dau seama cum va arăta această lume în decadele magice – dintre primăvară şi vară şi dintre toamnă şi iarnă – când nu este nici extraordinar de frig, nici insuportabil de cald, nici murdărie îmbibată de apă. Va fi minunat.

Stăm acolo pentru câteva momente, ca un tânăr cuplu care se ţine de mână. Anna are nevoie de ceva să-i distragă atenţia, aşa că încep să-i povestesc despre pădurile sălbatice umede din jurul Alfei, despre creaturile ciudate şi copacii agitaţi. Se mai luminează la faţă.

— Vreau să fac ştiinţă adevărată aici, spune ea. Nu mă voi lăsa afectată de rutină. Am întreprins un pic de muncă de cercetare pe aceste larve.

Şi arată spre viermii care se târâie pe terasă.

— Sunt peste tot şi sunt cu adevărat stranii. Un om are poate patruzeci de mii de gene, dar ei au poate de cinci ori pe atât.

— Cum, viermii ăştia mici? De ce?

— Nu ştiu. Par cele mai simple creaturi imaginate vreodată – un fel de maţe mişcătoare. Şi gândeşte-te la toate şansele pentru erori genetice, pentru variaţii distrugătoare – sunt prea multe date. Ca şi în cazul crimelor. Unde avem iarăşi prea multe informaţii şi nu ne putem da seama despre ce e vorba.

Atinge iar subiectul ăsta şi îmi dau seama cu un suspin că e ceva ce nu pot evita. Acum îl jeleşte pe Michel, care în mod evident avea un talent în a le face pe femeile mai în vârstă să-şi dorească să aibă grijă de el.

— Un tânăr atât de drăguţ. Mai era puţin şi ar fi putut merge acasă. E o situaţie teribilă cu toţi aceşti tineri care mor.

Începe să plângă iar. O cuprind în braţe şi e aşa de mică încât, în ciuda părului ei încărunţit, mă simt ca şi cum aş ţine un copil. Sunt pe cale să mă apuce o dorinţă serioasă de alinare când intuiţia – ca de obicei – foloseşte un moment nepotrivit ca să reacţioneze:

— Anna, spune-mi, te rog: de ce se grăbea Michel pe acel coridor?

Ea îşi ridică privirea spre mine, cu ochii înceţoşaţi, dar cu mintea limpede.

— Păi, sigur venea spre laboratorul meu. Vrei să spui că nu a putut să dea de tine, aşa că venea spre mine.

Ne privim unul pe altul câteva secunde.

— Hai, spun eu.

— Unde?

— Am avut un moment de clarviziune. De data aceasta interioară. Cred că ştiu ce căuta ucigaşul în borseta lui Michel. Hai să mergem să vorbim cu colegii lui de cameră.

Răzbunarea mi se naşte în minte.

Anna e o femeie neobişnuită. Nu pune întrebări, ci mă conduce prin labirintul de clădiri ieftine. Mă împiedic de câteva ori, pentru că sunt cu mintea împrăştiată, gândindu-mă la o groază de lucruri care, în sfârşit, încep să capete un sens vag.

Camera lui Michel se află într-o clădire îndepărtată: mare, curată, bine luminată; ziduri de semiplast între cele patru paturi; un buchet de flori artificiale zace pe perna lui Michel.

Colegii săi beau ceva cu miros acru de bere de casă şi discută cu voce joasă. Îi rog să-mi arate lucrurile lui Michel.

— Căpitanul Mack le-a luat pe toate, spune o tânără femeie eurasiană pe nume Jospin, care pare să fie liderul grupului. Ea şi personajele alea două Vizbee şi cum l-o mai fi chemând pe celălalt au întors practic camera pe dos.

— *A spus*, adaugă tipul, că este în căutare de probe.

Această remarcă iscă o ceartă între cei care sunt de părere că Mack îşi făcea pur şi simplu datoria şi între cei care spun că e aspră şi insensibilă. Pun capăt controversei:

— Ascultaţi. Voi toţi ştiţi cine sunt şi ce încerc să fac pentru Bela. Am nevoie de ceva pe care voi s-ar putea să-l aveţi. Sper că-l aveţi.

Le explic pentru ce cred că a fost ucis Michel şi cât de mult doresc să ştiu dacă mai există acel ceva. Jospin mă priveşte cu hotărâre şi apoi bagă mâna în borsetă şi scoate o cutie de pilule.

— Pentru sindrom premenstrual, explică ea cu un zâmbet şters. Scoate afară nu o pastilă, ci un cub de memorie, şi mi-l înmânează.

— Michel m-a rugat să-l ascund şi să nu-l dau nimănui. Nu mi-a spus de ce.

— Nici eu nu ştiu de ce, îi spun. Dar sper să aflu. Mii de mulţumiri, şi (vorbind cât de impresionat posibil) nu mai spune *nimănui* despre asta.

În laboratorul Annei am vizionat cubul şi, într-adevăr, e copia făcută de Michel pentru el cu explorarea făcută de robotul Spider în pasajele subterane de la Zamók.

— Am mai văzut asta o dată, spune Anna cu dezamăgire în glas.

— Dar poate nu am văzut tot.

Ca şi înainte, ne aşezăm cu frunţile lipite, să mai urmărim o dată. Din nou micul robot coboară printr-un orificiu lat de jumătate de metru. Din nou picturi înfăţişând creaturi împopoţonate cu veşminte ciudate rămân în urmă. Intrăm în încăperi cunoscute, le părăsim, umblăm în trei picioare pe coridoare, intrăm în alte camere.

Încep să mă îngrijorez. Problema cu intuiţia este că, până o testezi, o eroare poate fi la fel de convingătoare ca un adevăr.

— Nu văd nimic – începe Anna când eu strig ceva, poate chiar „La dracu'!”

Privim amândoi cu sufletul la gură.

Robotul Spider intră într-o cameră pe care nu am mai văzut-o până acum. Roteşte camera cu încetinitorul pe pereţi şi tavan. Privim un sacrificiu. La fel ca picturile medievale sau benzile desenate, mai multe imagini înfăţişează o poveste.

Spre deosebire de aztecii noştri, Arkii au arme de metal, favoritul fiind un obiect cu mâner lung şi lamă curbată de o parte şi o ţepuşă de cealaltă parte. Cu unul din aceste instrumente un preot îndeplineşte ceremonialul sacrificării unuia dintre semeni în cinstea unor zei specifici.

Metoda este cunoscută, o lovitură fatală aplicată cu ţepuşa în spate sau în creştetul capului. Doar că urmează şi continuarea, preotul despică ţeasta cu securea, iar credincioşii se adună ca să mănânce creierul.

Victimele nu par să opună rezistenţă; valuri de lumină se revarsă de pe feţele lor încadrate de curcubee sub formă de aureole. Deasupra lor plutesc figuri de zei, emanând lumină. În ultima scenă, zeii primesc cu bucurie sacrificiul victimei la intrarea în Valhalla.

— Arată ca o cină de pensionare, remarc eu cu detaşare.

— Nu, spune Anna. Nu practică canibalismul pentru hrană. E vorba de magie. Capătă înţelepciune. Nu ucid pe

nimeni, nu în concepţia lor. Au sacrificat pe cineva respectat, l-au transformat în zeitate, şi acum tribul împarte din cunoştinţele şi puterea – oh!

Pentru a doua oară în răstimp de câteva minute e întreruptă, de această dată de ea însăşi. Cât despre mine, sunt, cum se spune, împietrit de groază. Orice mă aşteptam eu să văd în subteran nu văd.

Spider-ul iese din camera cu imaginile sacrificiului. Pe culoarul care urmează, un copilaş zace lângă perete – o fetiţă micuţă, prea micuţă, cu păr blond.

Pentru un moment, am senzaţia că înnebunesc. Apoi Anna spune spărgând gheaţa:

— E o păpuşă.

Şi cu acest lucru, întregul caz devine limpede în mintea mea.

* * *

Anna şi cu mine ne aflăm afară, în ploaie. Ne plimbăm până la centrala electrică cu bubuitul ei alinător de turbine şi câmpurile electromagnetice care dau peste cap dispozitivele de sunet.

Ne aplecăm capetele şi vorbim în şoaptă, trecând în revistă probele.

Un copil poate coborî treptele în subteran, îşi poate lua şi păpuşa şi lanterna, poate vedea şi picturile.

Poate că înconjurată de adulţi care, în esenţă nu dau doi bani pe ea, îşi petrece mare parte a timpului acolo, jos. Întâlneşte şi alte fiinţe micuţe de mărimea ei. Se joacă împreună şi-şi pierde jucăria.

Mack a crescut pe Bela, singura fiinţă umană care a crescut acolo.

Mack are putere absolută. Nu e prietena nimănui şi cu toate acestea reprezintă forţele de securitate. Cei care ar vedea-o întorcându-se din subteran ar simţi un sentiment de uşurare – pfui, sunt în siguranţă – dar nimeni nu s-ar opri să o ia la întrebări.

S-ar întoarce şi şi-ar vedea de drum. Apoi ar simţi doar o lovitură ameţitoare, înainte de întuneric.

Anna vorbeşte despre Michel, cât de teribil trebuie să fi fost chiar şi pentru o ucigaşă cu sânge rece să realizeze că, pentru siguranţa ei, trebuie să ucidă persoana cea mai apropiată şi de care e cea mai legată.

Eu sunt mai preocupat de cum a început ea să-l suspecteze.

— Pun pariu că băiatul a fost neglijent. Şi-a făcut o copie a cubului şi a lăsat imagini în memoria de backup a calculatorului, pe care ea le-a găsit.

— Mack e nebună, şopteşte Anna.

— Nu, spun eu. Este o băştinaşă. Asemenea Arkilor. Îi ajută să-şi recupereze lumea. Când vom pleca, va rămâne aici cu ei. Asta e ceea ce vrea cu adevărat – să scape de noi, să rămână aici pentru totdeauna.

Ploaia răpăie în jurul nostru. Se face mai întuneric. Centrala electrică vuieşte şi vibrează. Imaginaţia mea o ia razna.

Deodată văd cu alţi ochi acel atac cu rachetă asupra lui Krebs, ratat în mod remarcabil, speriindu-l însă de moarte.

Dacă tot incidentul a avut drept scop de a-l face pe Krebs să se simtă înconjurat de duşmani, să-l facă astfel mai dependent de ea? A cui a fost racheta totuşi?

Ea a spus că „pălăvrăgea” cu el în biroul securităţii când s-a întâmplat. Nu ar minţi despre aşa ceva – e prea uşor de verificat. Şi sunt sigur că Michel nu ar fi tras. Deodată îmi amintesc de ceilalţi doi subordonaţi, caporalul Vizbee şi soldatul Smelt.

Voilà! îmi spun eu, în onoarea lui Michel.

În sfârşit primesc răsplata pentru respirarea acelui oxigen – sunt în extaz, făcând conexiuni, când mă întrerupe Anna, cu o întrebare practică:

— Ce ai de gând să faci?

— Să mă confrunt cu ea, să o acuz, să o arestez. Şi am de gând să-i prind şi pe cei doi subordonaţi ai ei. Vreau să-i întreb câte ceva.

— Nu-i vei prinde pe Vizbee şi Smelt, spune ea. Au venit la Bază doar ca să ridice proviziile. Imediat după ce au ajutat-o să golească locul, i-a trimis înapoi la portul galactic.

— Înseamnă că Mack este singură.

Sunt un om fericit. Sunt pe cale să rezolv cazul şi să mă întorc acasă. Eul meu toarce. La întoarcerea pe Pământ, îmi spun eu, îmi voi lua un concediu lung – preferabil în Valea Morţii.

— Tu chiar eşti încrezător, nu-i aşa? mă întreabă ea cu o inflexiune ciudată a vocii.

Mă uit la ea, contrariat.

— Spune direct, Anna, zic eu. Nu e cazul să mă menajezi.

— Păi cred că o subestimezi. Şi pe ea şi lumea asta. Nu pari să-ţi dai seama de faptul că nu este singurul criminal. Thoms şi Szezech au fost atacaţi la o staţie din afară. Şi gândeşte-te la *Ursasus terribilis* – dacă Arkii controlează animalele carnivore locale? Dacă le-au folosit deja de două ori, ca să încerce să ne ucidă?

Femeile sunt date naibii, oricum. Au un dar de a-şi imagina scenariile cele mai negre.

— Dacă ai dreptate, va trebui să mă mişc repede.

— Când o vei aresta?

— Acum. Chiar în momentul ăsta. Vrei să mă însoţeşti?

Pe măsură ce grăbim pasul prin labirint, ea murmură:

— Mai este ceva. Ştiu că mai este ceva la care nu ne-am gândit.

Dar eu nu o ascult cu atenţie. Întâi folosesc un telefon public, ca să-i sun pe Jamal şi Eloise.

— Sunteţi în formă? întreb eu.

Jamal pare nedumerit.

— Cred că da. De ce?

— S-ar putea să am nevoie de puţin ajutor. În camera mea. Pentru ceva important şi probabil şi cam periculos.

El se uită la mine cu ochii îngustaţi. Se arată suspicios faţă de persoanele cu autoritate. Eloise apare din spatele lui.

— Vom fi acolo, spune peste umărul lui.

Întrerup legătura.

— Nu te grăbi, asta în caz că suntem priviţi, îi spun Annei.

Ne mişcăm cu ceea ce consider ca fiind denumită legal ca viteză redusă, prin aglomeraţia obişnuită, anonimă, în ciuda insignelor: Ellenbogen, Menshnikoff, Nguyen, Rice-Davies.

Ajunşi în camera mea, verificăm terasa, apoi ieşim şi ne îndreptăm spre biroul securităţii. Încerc să deschid uşa cu cheia electronică pe care mi-a dat-o Michel, dar nu funcţionează.

— La naiba, comentez eu profund. Mack a schimbat setările de la uşă. Dă-te înapoi.

Glonţul sparge încuietoarea şi deschid uşa cu putere. Stativul pentru arme este gol. În acelaşi moment ochii îmi cad pe monitorul care arată camera lui Michel.

Oh, Doamne.

Aşadar, în timp ce eram ocupat cu rezolvarea cazului, atât de sigur pe mine, ea ne urmărea, schimbând încuietorile, sustrăgând armele.

Oare a luat şi rachetele? Verific în grabă. Una este lipsă; celelalte patru se află încă sub cheie. Dar a luat detonatoarele. Cui mai servesc?

Toate detaliile sunt gândite. Vocea Annei este deosebit de calmă:

— Uită-te afară, spune ea.

Prietenul meu ursul mistreţ – sau vărul lui – se apropie sărind peste balustradă. Îşi foloseşte ghearele ca ancoră şi se caţără cu uşurinţă, în ciuda faptului că are probabil trei sute de kilograme. În momentul în care trece prin lumina care vine de la apartamentele mele observ pe blana aspră şi gălbuie un milion de ţepi negri, ca ai unui arici. Creatura este şi blindată şi înarmată.

Se ridică şi-şi pregăteşte labele pentru acţiune. Apoi se mişcă cu picioarele strâmbe şi totuşi cu viteză mare în jurul ecranului. Un ţipăt îmi comunică faptul că au venit Eloise şi Jamal.

Deschid uşa cu putere şi ies afară. Anna mă urmează. Dar înainte de a trage, animalul este proiectat spre noi ca lovit peste bot de un pumn invizibil. Se ridică şi apoi cade cu zgomot şi stă culcat pe piatra incaşă.

Ţeasta imensă este sfărâmată. Un ochi o priveşte pe Anna şi pe mine cu furie neputincioasă, înainte să-şi dea duhul. Corpul animalului miroase ca al unui leu în cuşcă – o duhoare acră, sulfuroasă şi arzătoare.

Mă uit spre camera mea şi îl văd pe Jamal stând acolo în poziţia de tragere, ţinând un pistol în mâini, cu degetul arătător pe trăgaci.

— De unde l-ai luat? îl întreb după ce ne salutăm.

— L-am furat din dulapul şefului. Nu văd de ce tipii mai mari în funcţie ar trebui să aibă protecţie şi eu nu.

— Bine lucrat. Uite, avem o problemă.

Toţi patru ne adunăm grămadă. Avem două arme. Fiecare a tras câte un glonţ, rămânând câte cincisprezece gloanţe la fiecare. Mack a luat toate celelalte arme şi toată muniţia de rezervă. Cunoaşte baza principală în detaliu şi, oricum s-ar numi prietenii ei, fie cei din junglă sau cei din pasajele din subteran, cu siguranţă îi convoacă chiar acum.

Atingându-mi fruntea în semn de salut, îi spun Annei:

— Ai avut dreptate. *Acesta* este scenariul cel mai negru.

Ea stă ca în transă, arătând ca o statuie de-a lui Guanyn, a zeiţei Milei.

— Nu e numai atât, murmură ea.

Deci gata cu mila.

— Tocmai mi-am dat seama, continuă ea. Larva. Două sute de mii de gene.

Nu înţeleg, deşi ştiu la ce se referă. Eloise şi Jamal sunt, bineînţeles, năuciţi. Dar Anna vorbeşte acum cu siguranţă profesională, ca şi cum ar spune cuiva că trebuie să-şi reducă trigliceridele.

— Larvele sunt probabil forma de bază. Probabil că sunt clocite dintr-un fel de spor cu o coajă foarte tare care să reziste la căldură şi frig extrem. Ceva declanşează dezvoltarea în diferite forme – în parte, trebuie să fie temperatura, dar sunt sigură că e mult mai complicat de atât. Arkii reprezintă una dintre forme, *medvedi* lui Mayakovsky alta, iar carnivorul împuşcat de Jamal alta. Şi mai pot exista şi alte forme. Sunt toţi veri, să spunem aşa.

În felul acesta domină mediul înconjurător şi supravieţuiesc schimbărilor fantastice care au loc aici, pe Bela…

Urmează tăcere. Apoi vocea liniştită continuă:

— Nu înţelegi?

— Din păcate, da, spun eu.

* * *

Încercăm să declanşăm o alarmă.

De îndată ce se aşează Eloise la pupitrul de comandă din biroul securităţii şi lansează primul cuvânt de comandă, un tunet îndepărtat se aude dinspre uşa zdrobită a terasei. Aparatele, monitoarele şi luminile se sting.

Mă îndrept spre cealaltă uşă, cea care dădea spre coridor, şi o deschid brusc. Este întuneric în baza principală, aproape tot aşa de întuneric ca pe terasa umedă, în lumina amurgului. Lanterne de siguranţă cu baterii pâlpâie şi încep să lumineze roşu. Oamenii stau în picioare de jur împrejur, nedumeriţi, cu feţele purpurii, ca şi când ar avea lupus. Mă întorc în cameră cu ultimele veşti proaste.

— Mack tocmai a folosit racheta la centrala electrică. Zamók este fără lumină electrică. Toată baza.

Ne îndreptăm spre coridor şi încercăm să dăm alarma verbal. Nu e uşor. Labirintul este mai încurcat ca niciodată. Peste tot, oamenii se adună, discutând despre pana de curent. Mulţi se îndreaptă spre sala de mese, plângându-se că vor trebui să mănânce porţii reci.

Încercăm să strigăm, spunându-le că un atac este pe cale să înceapă, că dacă au arme să ni se alăture şi dacă nu, să meargă în sala de mese şi să închidă uşile. Oamenii se adună în jurul nostru, încercând să-şi dea seama dacă suntem nebuni.

Unii dintre ei nu m-au mai văzut niciodată. Pe Anna o cunosc, dar ce importanţă are? Ea e doar doctorul. Jamal şi Eloise sunt prea tineri ca să fie luaţi în serios.

Unde sunt conducătorii? vor ei să ştie. Unde este Krebs, unde sunt inginerii şefi şi, una peste alta, unde este căpitanul Mack?

— Ce spune căpitanul Mack despre asta? întreabă un tânăr. Adică, ea se ocupă de securitate, nu?

— Căpitanul Mack a ucis deja douăzeci de oameni şi este pe cale să ucidă mai mulţi, îl informez repezindu-mi cuvintele.

Faptul că încep să mă enervez nu face ca această veste lipsită de haz să devină mai credibilă. Cu toate astea, câţiva oameni iau alarma în serios şi grăbesc pasul. Chiar dacă suntem consideraţi nebuni, luminile sunt stinse, deci ceva sigur este în neregulă.

Alţii umblă aiurea certându-se. Unii sunt nervoşi – ce naiba vrem să spunem? Cine naiba ne credem? Încercăm să instaurăm panica doar din cauza unei defecţiuni tehnice? Cineva o va repara. Cu asta se ocupă inginerii, nu?

Apoi urmează un strigăt.

— Doctor Li! Veniţi repede! Inspectorul a fost împuşcat!

Şi asta a fost hotărâtor. Deodată *toute ensemble* ajunge la ei şi pricep despre ce e vorba. Umbrele, luminile roşii obscure, aerul din ce în ce mai închis, anxietatea evidentă, Jamal şi cu mine fluturând armele şi vorbind despre un atac, prevenindu-i despre căpitanul Mack – şi acum cineva care ţipă că Inspectorul a fost împuşcat.

Şi ce dacă i-au urât, şi pe el şi pe ea. Şi ce dacă, ei erau simbolul comenzii şi controlului, da? Dacă ei sunt ostili, sau răniţi sau morţi, totul se duce de râpă.

Deodată începe panica. Şi o iau la fugă. Sunt ca vitele speriate de tunet. Observ oameni cu feţe sumbre îmbrâncindu-se unii pe alţii, trântindu-se la pământ. Fug pe coridoarele pe jumătate luminate, îndreptându-se cine ştie spre ce. Unii se îndreaptă spre sala de mese, alţii fug să se ascundă în camere.

Tipul care a strigat-o pe Anna îşi croieşte drum spre noi, aşteptând să se golească sala. E inginerul şef Antonelli, şi l-am întâlnit pentru prima şi singura dată în ziua în care am ajuns aici. E înarmat şi mă bucur să-l văd.

Anna întreabă:

— Krebs a fost împuşcat?

— Da, l-am găsit în biroul său şi…

Nu apucă să termine. Undeva în labirint, oamenii încep să ţipe. Se aud răgete şi mugete. Oamenii încep să iasă fugind de pe coridoarele spre care se îndreptaseră cu nici cinci minute în urmă. O femeie tânără, scundă şi îndesată vine repede spre noi.

— Arkii vin prin duşumele, spune ea gâfâind. Şi mai este şi un fel de animal mare.

Ne repezim spre sala de mese. Acolo sunt adunaţi în jur de douăzeci de oameni, dintre care doi au arme. Folosesc mobila ca să baricadeze cele patru uşi. Singura sursă de lumină este sistemul de urgenţă.

— Staţi aici, le spun tuturor.

Îl bat uşor pe umăr pe Antonelli:

— Sunteţi responsabil aici.

— Ştiu asta, spune el.

— Unde mergi? întreabă Anna.

— Să sustrag o navă rapidă, dacă pot. Singurele rezerve pe care le avem sunt la Alfa şi vom avea nevoie de ele.

— Vin cu tine.

— Nu, nu se poate. Aceşti oameni pot avea nevoie de un doctor.

— Nu erai în stare să găseşti drumul nici cu luminile aprinse. Cum va fi cu ele stinse?

Eloise iese în faţă şi spune liniştită:

— Merg eu cu el.

La aceasta Jamal reacţionează atât de violent că îmi pierd răbdarea şi, în timp ce el îi ordonă lui Eloise să nu se mişte din loc, îl lovesc cu pumnul stâng în bărbia butucănoasă şi închisă la culoare. Cade ca un bolovan.

Îi spun lui Antonelli:

— Când se trezeşte, spune-i că mă întorc cu întăriri.

În culoarul neluminat, Eloise spune:

— Presupun că ai fost nevoit să faci asta.

După ce am mai mers câţiva metri, mai spune:

— E un neghiob. De multe ori am vrut eu însămi să-i trag câte una.

Bineînţeles că Anna avea dreptate. Dacă aş fi încercat să găsesc drumul de unul singur, m-aş fi rătăcit fără scăpare.

Eloise, pe de altă parte, se pare că e unul din acei oameni enervanţi care ştiu întotdeauna exact unde se află şi direcţia precisă ca să ajungă oriunde altundeva. Când îi fac acest compliment, spune:

— Sunt ca un porumbel dresat să se întoarcă acasă.

Dăm peste un corp în drum, cu partea din spate a capului scobită. Nu e nimeni cunoscut, dar Eloise scoate un ţipăt scurt şi înăbuşit, înainte de a grăbi pasul.

— Îl cunoşteai?

— Oh, da. De dinainte de... a-l cunoaşte pe Jamal.

Ceva scoate un răget în faţa noastră. Simt mirosul de leu. O trag spre o intrare neluminată şi aşteptăm. Ceva imens trece pe lângă noi, făcând podelele să scârţâie, blană aspră, deasă şi ţepi care zgârie peretele scoţând un sunet ca de perie de sârmă. Apoi un tropot de paşi, un zornăit de metal şi un tril scurt tot aşa de complex ca al unui mierloi, doar că mai profund.

Totul se estompează în depărtare. Se aude ţipătul unei femei. Şi un pocnet vag – o armă. Un răget.

Eloise spune şoptit:

— Ai observat? Verii – aşa i-a numit Anna, nu-i aşa? — toţi au un miros asemănător. Cei mari şi cei mici. Poate după asta îşi identifică semenii.

Trilurile de pasăre ale Arkilor o fascinează pe Eloise.

— Poate că există doar un singur „cuvânt" în limba lor, şopteşte ea, acel fluierat lung şi gingaş, iar tonalitatea, ridicată sau coborâtă, face diferenţele de sens.

— Ar fi interesant, spun eu represiv, să facem speculaţii despre asta, dacă nu am avea altceva de făcut.

Ne afundăm în beznă, o luăm pe acest culoar şi apoi pe acela. Sub un felinar roşu, pardoseala de semiplast a fost ruptă de dedesubt. Recunosc fără probleme orificiul îngust, subteran, săpat în piatră, şi scările care coboară. Observ şi puţin din pereţii pictaţi.

— Ştii, îmi spune Eloise, după ce trecem mai departe şi grăbim pasul, dacă împrejurările ar fi fost un pic diferite, solidaritatea mea ar fi fost de partea Verilor. Lumea lor este cea… Ia-o pe aici.

Intrăm pe o uşă direct pe pista unde se află naveta. Nu mai este nimeni acolo, în afară de cutia neagră care o conduce. Într-un hangar din apropiere se mai află două: una pe jumătate demontată, şi una care pare gata de plecare. Acest fapt poate fi foarte important. Ne aflăm în interiorul navei, încui uşa şi strig ordinul de decolare. Cutia neagră este perfect calmă:

— Aud şi mă supun, spune cutia.

Ne ridicăm subit în ploaia uşoară. Pe măsură ce ne înclinăm şi cotim, baza principală, cu excepţia câtorva lumini de siguranţă se afundă în beznă adâncă asemenea junglei din apropiere.

Acum ne aflăm deasupra golfului, nu se vede nimic dedesubt, în afară de fragmente neclare de spumă albicioasă, în valurile fără sfârşit ce ies din oceanul învolburat. De ce oare am aceste coşmaruri repetate şi oare de ce se dovedesc toate a fi reale?

Prin ploaia bătută de vânt se zăresc luminile aprinse de la Alfa. O valvă stă deschisă undeva şi nămolul din mină – poluare, urma omului – se varsă într-un torent uleios către golf. Eloise scoate un sunet slab şi arată cu degetul.

Doi tineri, un bărbat şi o femeie, se află pe acoperişul centralei electrice, bine luminată de pe Alfa. Bărbatul este înarmat şi amândoi ne fac cu mâna. Un urs mistreţ zace mort sub noi. De îndată ce aterizăm şi aprindem proiectorul, ceva fâlfâie, poate o săgeată, şi cei doi se lasă la pământ.

Mă îndoiesc de faptul că acea cutie neagră a fost programată pentru împrejurările actuale, aşa că mă afund în scaunul pilotului, apăs butonul de comandă manuală şi preiau controlul navei. Este o maşinuţă lipsită de stabilitate şi mă descurc greu cu pilotajul. Între timp, Eloise ia pistolul şi deschide uşa laterală. De îndată ce încep să planez pe

deasupra centralei electrice, ea trage două focuri. Simţim mişcare în întuneric.

— Ai reuşit?

— Nu ştiu. Cred că era o adunătură de – ce-o fi fost, pregătită de atac.

Îmi dau seama, în sfârşit, cum să fac să ne apropiem de sol. Butonul de control al altitudinii este înţepenit – probabil a trecut mult timp de când aparatul a fost pilotat manual. Aşa că ne înclinăm şi apoi ne stabilizăm pentru a ne apropia de clădire.

În zgomotul motorului strig:

— Care este situaţia cu ceilalţi?

Răspunsul pe care l-am auzit oare este: „Sunt toţi morţi?”

NUMĂR (6)
din raportul doctorului Li

Regret încă o dată că m-am amestecat.

Cu toate acestea, am o contribuţie pozitivă de adus, pentru că plecarea colonelului Kohn l-a lăsat pe acesta fără informaţii despre evenimentele petrecute la baza principală, timp de multe ore critice.

Pot să spun de la început că încercarea de a încuia uşile sălii de mese s-a dovedit imposibilă. În mod regretabil, toate încuietorile aveau sistem electronic şi s-au defectat la întreruperea curentului. Cât de mult tânjeam după un zăvor mecanic de pe vremuri!

Din fericire uşile se deschideau spre interior, şi piesele de mobilă îngrămădite la uşi s-au dovedit o apărare parţială. Aproape în acelaşi timp, uşile au început să se mişte, împingând în faţă scaunele, mesele, etc. Duşmanii noştri nu aveau maşini, dar aveau forţă fizică, şi noi abia puteam ţine pasul cu ei ca să-i împiedicăm să intre.

Mai târziu s-au auzit zgomote ce veneau din bucătării. Antonelli a format un grup şi a pornit într-acolo. Aştepta deja în momentul în care dalele de pardoseală au început a fi deplasate şi apoi zdrobite din subteran.

A apărut un Ark cu o secure de bronz în mâini. Glonţul tras de Antonelli i-a trecut prin corp şi l-a omorât şi pe celălalt luptător care se afla în spatele lui. Cel de-al doilea era înarmat cu un fel de seceră. A urmat o învălmăşeală şi o luptă dură. Gura tunelului a rămas goală, doar cu cadavrele.

Asta mi-a dat o idee. După ce cadavrele au fost târâte afară, am descoperit că aş putea intra în pasaj, fiind mică de statură. L-am rugat pe Antonelli să-mi împrumute arma. În loc să aşteptăm un nou atac, am propus să alungăm inamicii. A fost de acord.

Aşa că, pentru prima dată, am pătruns în lumea subterană de care toţi auzisem atât de multe şi văzusem atât de puţin. Recunosc că motivul meu era mai mult curiozitatea decât dorinţa de a ucide.

Credeam că pasajele le oferă protecţie de căldură şi frig, conexiuni pentru orice fel de vreme între clădirile care fuseseră odinioară construite la Zamók, cât şi camere de păstrare şi camere pentru veşminte, unde preoţii se pregăteau pentru ceremoniile publice. Toate acestea s-au dovedit adevărate până la un punct – dar nu prea mult!

Am luat cu mine şi o lampă cu baterii pe care o decuplasem de pe perete. Răspândea o lumină difuză şi roşie. Am început să mă uit cu nelinişte după camerele laterale, unde putea să stea la pândă oricine. Însă pe o distanţă de douăzeci de metri pasajul era drept şi continuu. Era o linişte adâncă şi m-am gândit că inamicii noştri nu mai aveau de gând să ajungă la noi pe calea asta.

Apoi am auzit zgomote deasupra capului, triluri ca de păsări, ce sunau ciudat în aceste caverne. Am stins lampa şi am stat o vreme în bezna adâncă. Apoi am început să disting foarte vag, ca într-o noapte înnourată, periferic, în timp ce pe centrul retinei se întipăreşte numai o umbră.

Asta mi s-a părut ciudat, pentru că bineînţeles că ochii nu văd acolo unde nu există deloc lumină. Apoi am observat puţină lumină, şi mi-am dat seama că pe pereţi creşteau ciuperci microscopice, care emiteau o bioluminescenţă vagă de culoare verde. Astfel că lampa

mea nu a fost atât de indispensabilă; însă când ne uitam din bucătărie în tunel, părea cu totul şi cu totul în beznă.

Am aşezat lampa stinsă pe pământ, am trecut peste ea cu dificultate şi am mers mai departe. Pistolul era greu, dar îl ţineam cu amândouă mâinile, gata de acţiune.

Următoarea mea descoperire a fost că umerii nu mi se mai frecau de pereţi, deşi încă mai eram nevoită să merg cu capul plecat. Pasajul se lărgea, şi puteam să văd o ieşire înaintea mea, cu ceva mişcându-se în interior.

M-am oprit brusc. Când mişcarea neclară a încetat, am înaintat foarte, foarte atent, foarte conştientă că, de îndată ce spaţiul din jurul meu se lărgea, puteam să fiu ţinta unui atac. Tunelul s-a lărgit într-o cameră largă, cu lespezi lungi de piatră care se întindeau în întuneric, formând linii drepte.

Pe fiecare lespede zăceau tăvi din teracotă, adânci de câţiva centimetri şi în fiecare din ele mişunau larvele bine cunoscute.

Această descoperire m-a impresionat. În mod clar, Arkii nu mai depindeau de dezvoltarea naturală a semenilor lor din pădure. Am auzit şuierături şi mişcare în celălalt capăt al acestei pepiniere ciudate. Am văzut un Ark venind din întuneric şi aşezându-se lângă o tavă. Ceva a început să se prelingă şi mi-am dat seama că adultul urina în tăvi, câteva picături la fiecare, şi am simţit „mirosul pătrunzător de leu” cum îi spunea colonelul.

Fără îndoială, mi-am spus eu, urina conţine hormoni care grăbesc dezvoltarea larvelor sub formă de Ark. Este cea mai mare realizare a unei specii care, din ceea ce ştim noi, nu are ceva ce se poate numi cu adevărat ştiinţă!

Ei bine, de ce nu? mi-am spus eu. Medicina din popor ne-a dat chinina pentru malarie şi vaccinul contra variolei. Eram plină de astfel de gânduri în momentul în care Arkul m-a văzut şi a început să scoată nişte sunete turbate de pasăre.

NUMĂR (7)
din agenda colonelului Kohn

îi avem pe cei doi la bord şi, într-adevăr, ceilalţi din mină sunt morţi.

Metoda de operare mi-a amintit un pic de răpirea lui Ted Szezech. Cineva a spart conducta de nămol, apoi a declanşat alarma şi, când o echipă de reparaţii a ajuns ca să o repare, verii i-au atacat. Arkii au folosit atât săgeţi otrăvite cât şi arme de mână din bronz şi, cu ajutorul urşilor, au reuşit repede să-şi croiască o cale spre interior.

Cei doi spun că avem de-a face cu două specii care luptă împreună, ca oamenii cu câini, cai sau elefanţi de război. Au o legătură familială mai directă decât a noastră cu simbioţii noştri. Se identifică unii pe alţii după miros şi par să aibă un fel de loialitate tribală. Poate fi vorba şi de o legătură telepatică – Arkii se pare că pot să dea ordine de la distanţă. Ei sunt membrii cei mai intelectuali ai clanului, dar chiar şi cei pe care noi îi considerăm dobitoace sunt – cum a scris Mayakovsky cu mult timp în urmă – surprinzător de inteligenţi. În luptă, urşii mistreţi dovedesc spirit de iniţiativă, viclenie şi cruzime.

Îi vedem cum târăsc corpurile afară din mină, la lumina zilei. Urşii încep să se ospăteze şi scena este ţipătoare, oribilă, un fel de teatru Grand Guignol. Arkii privesc, dar nu iau parte la ospăţ. În mod clar, oamenii nu sunt potriviţi pentru zeii lor în Valhalla.

Privind masacrul, îmi dau seama că am pierdut războiul. Punct. Trebuie să recunoaştem că noi patru, oamenii care opun rezistenţă la baza principală şi *poate* gărzile de la portul galactic, suntem singurii supravieţuitori. Aşa că ne întoarcem de unde am venit.

NUMĂR (8)
din raportul doctorului Li

Pe măsură ce mă retrăgeam în tunel, îi auzeam şi simţeam mai degrabă decât vedeam că mă urmăreau, şi am tras cu pistolul.

Spaţiul era atât de îngust că nu era nevoie să ţintesc. Bineînţeles că nici ei. Ceva a venit alunecând şi a căzut la

pământ, atingându-mi pantoful. S-a dovedit a fi o suliţă scurtă, cu vârful de bronz, în formă de frunză.

Am tras încă o dată. Nu avea sens să încerc să evit posibilitatea de a ucide sau de a fi ucisă. Tocul de la pantof s-a lovit de un obstacol şi aproape că era să cad, salvată fiind doar de îngustimea tunelului. Era lampa. Am trecut peste ea şi mi-am continuat retragerea.

Sunetele de la capătul tunelului indicau faptul că se înlăturau cadavrele din drum. Am tras din nou cu arma, producând mult zgomot. Tocul pantofului a întâmpinat alt obstacol: prima treaptă.

Nu este uşor să te retragi pe o scară care este şi îngustă şi abruptă, trebuind în acelaşi timp să ţii capul plecat şi garda sus. Cu un vâjâit metalic, o săgeată a lovit treapta pe care tocmai călcasem şi lemnul săgeţii s-a sfărâmat în bucăţi. Mâini prietenoase m-au scos afară din tunel, în ceea ce părea la început lumina orbitoare a bucătăriei.

Abia începusem să povestesc celorlalţi despre lumea misterioasă din subteran când un impact asurzitor ne-a zguduit pe toţi. Ne-am împiedicat unii de alţii, grăbindu-ne spre sala de mese, care era acum plină de praf şi fragmente zdrobite.

Cei răniţi, încă în stare de şoc, nu apucaseră nici să ţipe. Una din grămezile de mobilă fusese sfărâmată în bucăţi şi din uşa de la sală rămăsese doar o gaură larg deschisă.

Căpitanul Mack mai folosise o rachetă şi o folosise bine. Inamicii veneau spre noi.

NUMĂR (9)
din agenda colonelului Kohn

Cred că Verii sunt cuprinşi de teamă – sunt singurele cuvinte la care mă pot gândi. Sunt uimiţi de demonstraţia de putere divină a căpitanului Mack.

I-am lăsat pe cei doi de pe Alfa pe pistă, cu ordin să repare cealaltă navă pentru a ajuta la evacuare. Apoi Eloise m-a condus prin acest loc al pieirii.

În lumina vagă, roşie, a holului sălii de mese stau inamicii noştri, umbre mici şi mari sub o pădure de vârfuri

de suliţe şi securi scânteietoare cu lame curbate. Nori de fum şi praf se ridică de jur împrejurul acestora, mascând forme şi deformând contururi. Pariez că şi urechile lor sunt asurzite şi le ţiuie ca ale mele.

Pentru unele dintre animale e prea mult. Speriate, încep să se îngrămădească, lovindu-se unele de altele, de Arki şi de pereţi. Momentul de confuzie este perfect.

O observ pe Mack, fără perucă, cu lansatorul de rachete încă pe umăr. Ochesc cu grijă spre ea, trag, şi lovesc un urs, apare deplasându-se clătinat, pe direcţia de tragere, chiar la momentul critic.

Apoi Jamal şi Anna ies fugind din sala de mese, amândoi înarmaţi, trăgând şi ei, şi panica îi cuprinde pe inamici. Zgomotul armelor este prea slab ca să fie auzit, iar creaturile mici şi mari încep să se prăbuşească. Unele ţipă ca nişte oameni răniţi.

Încep să alerge, dispărând în bezna coridoarelor, unii retrăgându-se poate în pasajele subterane până îşi dau seama ce se întâmplă. Mack a dispărut şi ea – în orice caz, nu văd silueta ei uriaşă nicăieri.

Ne împiedicăm de corpuri, strigând. Jamal o îmbrăţişează pe Eloise şi mă priveşte atent. Acel croşeu pe care i l-am aplicat se pare că m-a transformat într-un inamic. Anna mă confundă cu un duşman şi aproape că mă împuşcă înainte de a ţipa la ea.

Sala de mese este o ruină, unii oameni sunt morţi, unii răniţi, unii năuciţi. Nu avem nicio clipă de pierdut, îi luăm pe cei în viaţă şi fugim. Este o debandadă totală. Suntem ca spaniolii fugind din Mexico City în *noche triste*. Sau ca americanii fugind din Saigonul cucerit.

Eloise şi Anna ne arată drumul prin coridoarele pătate de lumină roşie, şi aud inamicii urlând, cântând şi reunindu-se pentru un nou atac.

Răniţii trebuie să aibă grijă de ei; cei neputincioşi sunt căraţi pe umeri sau pe picioare. Avem patru arme, dar cu aproape doisprezece gloanţe, din cât am putut estima.

Ajungem pe pistă. În bezna ploioasă, luminile celor două nave în stare de funcţionare aruncă umbre frenetice peste

tot. Cei dintre noi care sunt înarmaţi se pregătesc să ţină piept Verilor, în vreme ce restul îmbarcă oamenii. Doi, care au murit în timpul retragerii din sala de mese, sunt aruncaţi deoparte ca nişte gunoaie.

Anna i-a dat arma înapoi lui Antonelli. Îşi îndeplineşte atribuţiile de medic, făcând un triaj urgent. Ordonă ca cei în stare gravă să fie îngrămădiţi ca sardinele într-o navă. Ea urmează să călătorească împreună cu ei şi să încerce să-i trateze.

Între timp, creaturile se adună în faţa uşilor. Săgeţile încep să licărească şi să pocnească. O tânără femeie pe care nu o cunosc îşi întoarce faţa speriată spre uşa bazei principale şi primeşte fără zgomot o săgeată în gât. Rana nu e adâncă, de aproape treizeci de milimetri, şi e doar o înţepătură. Cu toate acestea se zbate neajutorată întinsă la pământ, cu chipul schimonosit.

O abandonăm şi pe ea.

Nu mai sunt atent la ultimele momente. Deodată mă trezesc atârnat de uşa navetei. Nu este loc pentru mine, pentru că sunt al naibii de mare, şi săgeţi cu vârfuri de bronz mici şi ţepoase se lipesc de bordajul navei.

Aud cutia neagră – atât de calmă, de rece, o voce din altă lume – cum spune:

— Aud şi mă supun.

Părăsim baza principală.

Atât de lent. Atât de lent. Şi călătoresc cu un braţ prins în jurul unui stâlp de susţinere şi cu o mână prietenoasă ţinându-mă de curea pe măsură ce ne clătinăm şi alunecăm pe deasupra estuarului şi peste valurile spumoase şi întunecate ale mării.

NUMĂR (10)
din raportul doctorului Li

Eram strânşi laolaltă ca orezul în sushi. La început nu am putut să fac nimic pentru pacienţii mei, pentru că nu mă puteam deplasa.

Doi dintre ei au murit chiar acolo şi, cu mare dificultate, am scos cadavrele şi le-am aruncat în mare, făcând mai

mult loc. Ca urmare, s-a găsit un loc în navă şi pentru colonelul Kohn.

Am descoperit că eram unsprezece la bordul navetei care era proiectată să transporte patru pasageri şi bagajele acestora. A fost o minune că s-a menţinut în înaltul cerului. Mi-a fost frică totuşi că din cauza consumului excesiv de combustibil, am putea să fim azvârliţi în mare înainte de a ajunge la portul galactic.

Era cea mai întunecată oră din noapte. Nu voi uita prea repede călătoria. Din când în când, se auzea câte un geamăt uşor şi se simţea mirosul greu, rânced, de corpuri omeneşti cuprinse de frică. Miros de sânge. Din fericire, răniţii erau în stare de şoc din cauza rănilor şi arsurilor şi zăceau liniştiţi.

Extenuarea era marele nostru prieten, mi-am deschis deodată ochii dându-mi seama că adormisem şi că zorii de zi, de un cenuşiu spălăcit şi ceţos, începuseră să se întrezărească printre nori.

În curând, ochii tuturor încercau să străpungă perdeaua de ploaie ca să zărească promontoriul şi acoperişul verde în formă de ou. Ce urma să găsim acolo nimeni nu ştia – dacă fusese atacat, dacă cele două gărzi supravieţuiseră – şi mă gândeam şi la lunile care urmau să treacă până ce ajungea următoarea navă de transport.

Nu e un lucru uşor să te afli în război cu o lume întreagă.

Apoi am observat ceva – am văzut ceva – o formă geometrică netedă ridicându-se din nori şi ceaţă, şi se afla încă acolo, poarta pe care oamenii intră şi ies de pe Bela. M-am gândit, „Oh, înseamnă că încă putem pleca în viaţă!”

NUMĂR (11)
din jurnalul portului galactic de pe planeta Bela

7:56. Am reperat două navete apropiindu-se. Nici nu am avut timp, eu şi Linda, să sărim din pat şi să ne echipăm. Ei deja aterizează pe pistă şi o mulţime de oameni ies în valuri. Memo: dosar de reclamaţie la Krebs cu privire la: (1)

zbor neplanificat şi (2) navete supraîncărcate, (semnat) Căpitan Vizbee, securitate.

NUMĂR (12)
din agenda colonelului Kohn

Vizbee şi Smelt se uită destul de urât şi arată dezordonat, ne oferă ajutor minim la transportarea răniţilor. Ei spun tot timpul că acceptă ordine doar de la Mack. Trebuie să fiu destul de aspru încercând să îi conving că de acum vor primi ordine doar de la mine.

Suntem douăzeci de oameni, din care nouă au răni prea grave ca să poată lucra sau lupta.

În urma turului scurt de inspectare descoperim un frigider plin cu alimente pentru gărzi şi pentru echipele care încărcau lingourile de metal. Îl rog pe Antonelli să îl verifice. Spune că dacă toţi răniţii se refac, vom muri de foame înainte ca nava de transport să ajungă aici.

Medicamente: portul galactic deţine un mic dispensar, dar Anna arată destul de pesimistă în urma inventarului dulapului cu medicamente. Bănuiesc că Vizbee şi Smelt au folosit din medicamente pentru scopuri recreative, cu toate că ei nu recunosc nimic.

Portul are aproape trei sute de metri pătraţi de pardoseală. Pereţii şi pardoseala sunt construite din duroplast transparent şi dens – material solid, nimic nu-l poate zdrobi. Sursa de energie: un alt reactor vechi adăpostit într-o cameră separată, care este accesibilă doar printr-un culoar protejat.

Posibilităţi de scăpare: acum avem trei navete, dar cele două pe care le-am adus cu noi sunt aproape golite de combustibil. Naveta cu care s-au întors gărzile poate fi folosită şi are suficient combustibil pentru o călătorie de întoarcere la Zamók, unde, bineînţeles, nu avem curajul să mergem. O navetă demontată rămâne acolo – sper că fără posibilitate de reparare.

Afară, surprinzător, plouă. Pista este udă şi străluceşte. Mai este o zonă pustie, de jumătate de hectar, să zicem,

unde totul, cu excepţia unei specii de licheni a fost nimicit de reacţiile chimice ale navelor care vin şi pleacă.

Dincolo de această zonă sunt pietre cenuşii şi mănunchiuri de copaci piperniciţi. O limbă de pământ gol face legătura cu ţărmul şi peretele obişnuit gri-verde-roşu al junglei.

Rezumatul situaţiei: suntem în formă bună, cu spaţiu încăpător, căldură şi feriţi de umiditate, cu curent şi îngrijiri medicale, fără a avea nimic altceva de făcut decât să aşteptăm sosirea navei de transport. Trebuie să sosească în şaizeci şi şapte de zile – zile locale. Dacă întârzie (şi se întâmplă deseori) vom trăi cu aer şi apă. *Multă* apă.

Prima nevoie este suplimentarea proviziilor de alimente.

Îi rog pe Jamal şi Antonelli să mă ajute să cercetez peninsula. Jamal are privirea posomorâtă cu care l-am găsit, dar se supune cu conştiinciozitate, ceea ce este tot ce vreau de la el. Ne luăm armele, pentru orice eventualitate.

Terminăm circuitul într-o oră. Nu e cine ştie ce loc. Mă îndoiesc că are mai mult de vreo două sute de kilometri pătraţi de zgură vulcanică. Poţi să auzi zgomotul valurilor pretutindeni. Plajele sunt formate din prundiş cenuşiu sau nisip negru.

Ne plimbăm pe limba de pământ pietros care face legătura cu ţărmul. Apa este puţin adâncă pe partea unde s-a adunat nisipul şi adâncă de cealaltă parte. Ar putea fi un loc bun pentru peşte. Sunt sigur că putem să confecţionăm nişte unelte de pescuit.

Am mai pescuit pe coaste de acest fel şi pentru un moment totul îmi pare pe jumătate familiar – aerul marin, mirosul adâncurilor, gustul de sare din stropii de apă.

Jamal se întoarce spre portul galactic. Eu mai fac câţiva paşi cu Antonelli. El începe să-mi spună ceva, strigând ca să fie auzit peste zgomotul spargerii valurilor.

— Uneori visez să mă retrag pe o insulă. Doar eu, cărţi bune, o pivniţă cu vinuri, un robot sau doi care să facă treburile murdare…

Aaaah!

Adâncul erupe şi ceva imens şi negru se prăbuşeşte cu o greutate care clatină pietrele.

Este imens, mare cât o balenă ucigaşă, are aripioare late frontale şi patru colţi imenşi şi oblici. Cuprinde capul lui Antonelli în gură, îl izbeşte cu aripioarele şi alunecă în apă, trăgându-l în adâncuri. Vântul îmi suflă un gheizer de spumă peste faţă. Mă şterg şi ultimul lucru pe care apuc să-l văd sunt picioarele bărbatului zvârcolindu-se în adâncuri ca tentaculele unui calmar.

Antonelli a dispărut într-o clipă. Mirosul algelor marine se amestecă pentru un moment cu mirosul înţepător de lei. Apoi rămâne doar vântul şi sarea şi Jamal care mă trage după el.

În urma noastră ceva mare tulbură apa şi se aude un răget pătrunzător, *Aa! Aa! Aa! Aa!*

NUMĂR (13)
din raportul scris al doctorului Li

Nimic din această tragedie nu s-a auzit în incintă.

Am făcut tot ce s-a putut pentru pacienţii mei şi încercam să consolez o tânără pe nume Mbasa, ascunzându-mi teama că ar putea să orbească pentru totdeauna. Ca să tratez această rană în mod corespunzător, aveam nevoie de un set de ochi de schimb, celule stem de la un fetus de maimuţă care să ajute la recreşterea nervilor optici, şi serviciile unui chirurg iscusit, specialist în transplanturi. Nu aveam nimic din cele menţionate mai sus. Şi mai erau şi alte cazuri, chiar mai grave decât acesta.

Colonelul Kohn a apărut la uşă, alb la faţă şi ud leoarcă. Mi-a făcut semn să-l urmez. I-am oferit o pătură, i-am făcut ceai proaspăt şi am stat de vorbă în hol. Într-un colţ, Eloise şi Jamal se îmbrăţişau ca şi când nu ar mai vrea să-şi dea drumul. Colonelul stătea cocoşat, înfăşurat în părură, ca un cerşetor, şi sorbea lacom din ceaiul aburind.

— Verii mai au un văr de care nu am ştiut până acum, a spus el, şi mi-a povestit despre moartea lui Antonelli. Problema cu scenariul cel mai rău este că de obicei există unul şi mai rău. Cum se simt pacienţii tăi?

I-am răspuns că este posibil ca cel puţin patru şi posibil chiar şapte să nu supravieţuiască.

— Asta e bine, a spus el.

M-am uitat la el şi am văzut un bărbat care îmi era şi familiar şi străin. În ciuda durităţii sale profesionale, a părut întotdeauna un om milos. Acum observam altă latură a sa. Deşi tremura de frig, faţa îi era rece şi neclintită ca pietrele acestei insule fără nume.

— Este un lucru bun, murmură el, că avem un frigider încăpător. Vom rămâne fără mâncare, Anna. Şi suntem asediaţi şi nu avem posibilitatea de a face rost de alta. Odată ce proviziile noastre se termină, nu vom avea altă posibilitate decât să ne mâncăm morţii.

Stăm liniştiţi unul lângă celălalt, sorbind ceai, în timp ce profunzimea dezumanizării noastre ne pătrunde. Deodată mi-am dat seama că nu aş putea face faţă încercării grele de una singură.

I-am mai adus o ceaşcă de ceai şi cincizeci de miligrame de calmant, de care avea nevoie, fără nicio îndoială. Nu mai aveam cu ce să-l ajut decât să merg la culcare cu el, să-l ţin în braţe şi să-l încălzesc. În acel moment m-am hotărât să fac asta dacă şi el mă dorea.

NUMĂR (14)
din agenda colonelului Kohn

Îmi dau seama că au trecut mai multe săptămâni de când nu am mai notat nimic, aşa că permiteţi-mi să reiau de unde am rămas. Multe s-au întâmplat şi totuşi atât de puţine. Eu şi cu Anna am devenit iubiţi – o evoluţie surpriză, cel puţin pentru mine.

În circumstanţele de faţă, am devenit şi conducătorii micii noastre colonii asediate. Aşa cum a prezis Anna, patru oameni au murit din cauza rănilor avute şi alţi doi sunt pe moarte. Cu moartea lui Antonelli, am rămas şaptesprezece, şi în curând cincisprezece.

În total am suferit pierderi de 99 la sută. Chiar dacă or fi oameni de la baza principală, de la mină sau de la turnătorie, care au scăpat fugind în junglă, nu vor

supravieţui mult. Vor fi ucişi sau vor muri pur şi simplu de foame.

Toţi inginerii fiind morţi, l-am numit pe Jamal ca ofiţer tehnician. Datoria sa este de a menţine locul în stare de funcţionare. Ştiu că are planuri de răzbunare pe termen lung. L-am umilit în faţa lui Eloise cu acel pumn, şi e unul din acei oameni care niciodată, niciodată, niciodată nu uită. Ei bine, am nevoie de gândirea, curajul şi cunoştinţele sale şi el, în schimb, îşi poate plănui răzbunarea.

Anna are datoria de a-i ţine în viaţă pe supravieţuitori. Eloise lucrează cu ea şi se transformă rapid într-o asistentă capabilă. La oamenii inteligenţi, pregătirea la locul de muncă dă rezultate imediate. Eu am grijă de apărare şi disciplină, întocmesc listele de serviciu, hotărăsc asupra distribuirii raţiilor (în jur de o mie opt sute de calorii pentru cei sănătoşi, două mii o sută pentru cei bolnavi) şi acţionez în general cu severitate. Ca Inspectorul Krebs, pe când trăia, nu sunt iubit şi nici nu mă aştept la asta.

Singura încălcare serioasă a regulilor a venit, în mod inevitabil, din partea lui Vizbee şi a lui Smelt. Le-am ordonat să predea toate cheile de la toate uşile, cabinetele şi dulapurile. Mi le-au dat însă şi-au păstrat un rând şi pentru ei. Când Anna mi-a spus că şase flacoane de nu ştiu ce substanţă numită M2 – un fel de substitut sintetic de morfină – au dispărut din cabinetul medical, am făcut un raid şi le-am găsit în coşul pentru rufe al lui Vizbee.

Problema era serioasă, pentru că duceam lipsă de calmante şi aveam multă suferinţă de alinat. Într-un recipient de-al lui Smelt cu cremă vaginală am găsit şi cheile de rezervă.

Primul meu impuls a fost să-i împuşc pe amândoi. Dar Anna a vorbit de milă, şi sentimentul general în comunitatea noastră a fost că erau prea proşti ca să fie luaţi în considerare.

Prin urmare, organizez câte o şedinţă particulară cu fiecare dintre ei, oferindu-le viaţa în schimbul unor răspunsuri.

Amândoi au trăncănit nestingheriţi. Fiecare dintre ei l-a acuzat pe celălalt că a lansat racheta în apartamentele lui Krebs. Amândoi au afirmat că ordinul şi arma le-au fost date de căpitanul Mack. Şi ei, ca nişte soldaţi buni au trebuit să se supună, oricare ar fi fost sentimentele lor personale.

— Sunt sigur că înţelegeţi, domnule, spune Smelt cu zâmbetul ei linguşitor.

— Prea bine.

I-am pus să semneze mărturisirile, apoi i-am legat pe amândoi şi i-am pus în răcitor lângă cadavre. Jumătate de oră mai târziu i-am scos de acolo. Au ieşit acoperiţi de gheaţă şi, când şi-au revenit, păreau să fi înţeles mesajul. Data viitoare când mai intră acolo, vor intra pentru totdeauna, cu toate că gândul de a trebui să mănânc friptură din Vizbee sau crochete din Smelt e destul de scârbos.

În afară de aceste întâmplări restul timpului era rutină. Nu am fost atacaţi. Cei dintre noi care încă nu se cuplaseră o fac acum – în mare parte cu persoane de sex opus, şi câţiva de acelaşi sex. Toţi au nevoie de companie.

Recreere: În cabinete am găsit ascunse câteva jocuri de şah, rachete de tenis fără mingi, un joc numit *Cucereşte Galaxia* – mă scuzaţi, nu e o glumă – poker şi blackjack şi programe Airborne Polo, şi seturi vechi de cărţi de joc soioase, unele dintre ele fiind însemnate.

În timpul zilei curăţăm locul, îngrijim răniţii şi reparăm aparatele; în timpul nopţii însemnăm calendarele, facem dragoste, jucăm jocuri, bârfim, ne e foame şi ne plângem. Şi, pe cât posibil, dormim.

Între mine şi Anna există o cantitate surprinzătoare de pasiune pentru vârsta noastră matură şi dieta marginală. De asemenea şi multă prudenţă. Unirea a doi singuratici cu tabieturi bine stabilite este primejdioasă sau nesigură de cele mai multe ori. Şi mai sunt câteva probleme fizice, pentru că ea este atât de mică şi eu sunt aşa de mare. Dar – în sex ca şi în viaţă – acolo unde există voinţă, se găseşte şi o cale. Am găsit intimitate acolo unde era odată o

magazie. Am închis uşa cu o cheie confiscată. În acest moment, eu şi cu Anna stăm goi puşcă pe un morman de perne, rebuturi din nişte navete. Suntem încălziţi de apropierea dintre noi şi de nişte salopete de mecanic pe care ea le-a găsit într-un coş şi le-a preschimbat în aşternuturi.

Acum se întoarce spre mine cu un zâmbet şi îşi aşează mâna ei mică, dar capabilă, pe braţul meu. Ca o libelulă. Cred că aici se va termina luarea de notiţe din seara aceasta.

NUMĂR (15)
Extrase din scrisoarea lui Eloise Alcerra către mama ei

Dragă mamă. Ni s-au întâmplat atâtea lucruri că nici nu ştiu de unde să încep. În primul rând, a început un război…

* * *

Deci asta e povestea până în prezent. Acum lucrez în spitalul din portul galactic de pe Bela. Ne-au mai rămas doar trei pacienţi – ceilalţi au murit sau şi-au revenit atât cât este posibil aici.

Sunt fericită de două ori mai mult când Anna (dr. Li) declară pe cineva sănătos. Sunt bucuroasă că i-am putut ajuta să se înzdrăvenească, dar şi pentru că vor intra pe raţia de o mie opt sute de calorii ca ceilalţi. În felul acesta vom rezista şi noi un pic mai mult.

Mă simt obosită tot timpul. Însă, de obicei când vreau să dorm nu pot şi, atunci când reuşesc, visez doar mese îmbelşugate. Jamal se simte la fel. Munceşte din greu, mult mai mult decât mine. Poate şi din acest motiv are şi mai puţin chef de sex. Nu ştiu dacă îmi displace sau nu acest lucru.

Mă gândesc cu groază la primul nostru ospăţ canibalic. Nu este foarte îndepărtat. Voi fi oare capabilă să mănânc friptură din carne de om? Da, bineînţeles. Când ţi-e destul de foame, vei mânca oricum.

Jamal face mici glume înfiorătoare despre asta:

— Ai auzit de canibalul care l-a mâncat pe frate-său în pădure? mă întreabă, cu coada ochiului.

Sau îmi atinge uşor fundul meu mare şi nemişcat şi spune:

— Prânz. Hei, retrag ce am spus. Prânz şi cină.

Cum, şi mai presus de toate de ce, l-am suportat eu atâta timp?

Cel puţin odată în zi, mă furişez şi ies afară. Am nevoie să fiu singură un timp, departe de feţele repetitive, neîngăduitoare, ale colegilor mei prizonieri. Nu e nevoie să spun că stau departe de plajă!

Nu mă mai simt atât de obosită afară. Asta cred că din cauza aerului curat. Ador aerul marin. Ieri o rază de soare şi-a croit drum printre nori şi briza mării părea să strălucească de sare.

Astăzi însă până şi plimbarea m-a deprimat. Am urcat, cu muşchii fremătând, până la grămada de pietre negre şi am stat o vreme căutând linia orizontului. Doar că nu era vizibilă din cauza rafalelor obişnuite de vânt. Când m-am întors, întâi oceanul, apoi jungla îmbibată şi înmuiată, s-au estompat brusc.

Clădirea nu este închisoarea noastră. Această lume este închisoarea noastră, şi mă întreb iar şi iar dacă vreunul dintre noi va scăpa vreodată de aici.

Chiar dacă nu, sunt sigură că oamenii vor veni să ne caute şi sper să găsească această scrisoare. Între timp mă gândesc la tine, la Pământ, la lumina soarelui, la cerul albastru, ca la ancora mea de salvare.

NUMĂR (16)
din agenda colonelului Kohn

Timpul până la sosirea navei de transport se scurtează. Dacă întârzie arunci, ciao, bye-bye, sayonara. Rămânem fără hrană.

Astăzi mâncăm carne de om. Doi dintre noi sunt măcelari, bănuiesc că vor să împărtăşească sentimentul de vinovăţie. Facem pe bucătarul prin rotaţie, şi aşa cum nu

voi numi pe celălalt măcelar, aşa nu voi numi nici pe bucătar. Menţionez doar că ea (el) nu clipeşte când îşi duce la capăt misiunea groaznică.

De fapt, odată carnea separată de schelet, arată ca orice altă carne. Păstrăm capul pentru o îngropăciune cuviincioasă pe Pământ, presupunând că ajungem vreodată înapoi acolo. Nu voi da numele sacrificatului, ci doar că a fost cineva pe care l-am cunoscut şi care mi-a fost drag. Dar odată ce viaţa s-a terminat, noi nu mai suntem decât carne şi asta poate să ne hrănească. Gândiţi-vă la asta ca şi cum ar fi contribuţia mortului la o ultimă petrecere.

Mirosul de prăjit umple clădirea. Oamenii îşi fac datoriile lor obişnuite, dar strâmbă din nas. Grupuri mici discută şi aud râsete stridente. Asta mă îngrijorează puţin. Nu avem nevoie de isterii.

Ne aşezăm să mâncăm. Există două curente de gândire despre suplimentul nostru de proteine: are gust de carne de vită; are gust de carne de porc. Eu aparţin celui ce înclină spre carnea de porc. După masă, toată lumea e un pic frenetică. Ziua următoare: avem resturi de mâncare. Nimeni nu clipeşte din ochi, şi doi tipi cer o a doua porţie, lucru pe care trebuie să îl refuz. Canibalismul se dovedeşte a fi ca oricare alt rit de trecere. Prima dată e greu, a doua oară e mult mai uşor, şi după aia nu te mai gândeşti prea mult.

Cu toate astea, există un lucru la care va trebui să ne gândim în curând şi trebuie să recunosc că mă enervează.

NUMĂR (17)
din raportul doctorului Li

Problema cu care ne confruntăm este următoarea: După ce terminăm de mâncat morţii, ce facem?

Încep să aud o glumă despre „tragere la sorţi.” Dar a fost o glumă? Bineînţeles, m-am gândit că dacă nava de transport nu soseşte curând, va trebui să fim ucişi câte unul pe rând. În felul ăsta câţiva dintre noi – sau doi – sau chiar şi unul dintre noi se poate întoarce pe Pământ ca să relateze povestea.

La cină l-am văzut pe Robert cercetându-ne cu o faţă curios de sumbră, lipsită de expresie. Mi-am dat seama că în mintea lui întocmea o nouă listă. Aranja persoanele în ordine, de la cei la care se putea renunţa până la cei fără de care colonia ar pieri.

Şi alţii au înţeles acest lucru. Nu-i observam pe Vizbee şi Smelt şi mi-am dat seama că se ascundeau de privirea letală a lui Robert. Ce stupid! Sigur că strategia lor înţeleaptă era să pară cât mai ocupaţi şi mai folositori posibil. Însă bieţii nenorociţi erau destul de inteligenţi ca să-şi dea seama ale căror nume se află în capul listei de persoane de consum (aproape am spus „perisabil”). Şi-au adus aminte de răcitor şi de cadavrele acoperite de lângă ei.

NUMĂR (18)
din agenda colonelului Kohn

Cântăresc ultimele raţii pentru a nu ştiu câta oară. Eloise îşi bagă capul pe uşa camerei de depozitare. Este la fel de palidă ca şi ultimul nostru kilogram de zahăr.

Ies afară cu ea? Sigur. Nu întreb de ce, pentru că ştiu că e un motiv întemeiat.

— Vii aici de una singură? întreb eu, în timp ce ne facem drum zdrobind lichenii sub tălpi. Nu ar trebui să faci asta.

— Sunt nevoită, spune ea. Aş înnebuni dacă aş sta înăuntru tot timpul. Acum te rog să încetezi de a fi comandantul suprem pentru un minut, pentru că vreau să-ţi arăt ceva.

Mă conduce la un morman negru de – cum o numesc – scorie[6]. Bucăţi mari de lavă zdrobită sunt transformate în nisip de către apa mării, şi…

E nevoie de o singură privire scurtă.

— Du-te şi cheamă-i pe Jamal şi Anna.

— Dacă Jamal este ocupat va dori să ştie din ce motiv.

— Motivul este că vreau să fie aici acum.

---

[6] scorie – lavă vulcanică incomplet degazeificată în contact cu apa (n.trad.).

— Da, domnule, spune şi pleacă.

Când ajung şi ceilalţi, nici nu e nevoie să arăt cu degetul. Este un singur lucru de observat.

O turmă de creaturi marine se apropie. Sunt douăzeci, poate mai multe. Sunt cenuşii, şi destul de aproape ca să le putem observa peticele albe, cu crustă, pe spate şi coadă – versiunea locală de lipitori. Sunt un balet de monştri, ridicându-se în mod ritmat şi cufundându-se asemenea valurilor, toate deodată.

— Nu pot să ajungă la ţărm, nu-i aşa? întreabă Eloise, cu speranţă în glas.

Eu şi Jamal ne uităm unul la altul. Ne amintim de creatura care l-a înghiţit pe Antonelli. Felul cum s-a ridicat pe aripioare, felul cum şi-a aruncat capul pe spate, lătratul. Ne amintim mirosul inevitabil de leu. Lei de mare. Aceste creaturi sunt pinipede care se hrănesc în mare, dar se târăsc pe plajă ca să se odihnească, să se lupte şi să se împerecheze.

— Uite, spune Anna, arătând în altă direcţie. I-a luat ceva timp, dar iată că vine. Deşteaptă doamnă.

În depărtare, o pată cenuşie din nori se întunecă, ia formă, şi se dovedeşte a fi ultima navetă, reparată şi funcţională. Se îndreaptă spre noi.

NUMĂR (19)
din raportul doctorului Li

De vreme ce nu avem alte opţiuni decât să trăim sau să murim, era în zadar să încurajăm trupele – putem să ne bazăm pe duşmani că vor face asta.

Cât despre mine, mi-am pus notiţele printate în ordine, le-am învelit în plastic şi le-am ascuns sub gheaţa din frigider. Chiar dacă suntem toţi ucişi, îmi spun, oamenii vor ajunge aici mai devreme sau mai târziu să ne caute şi, cu puţin noroc, s-ar putea să găsească acest raport. Ultimul cadavru rămas nemâncat părea că mă urmăreşte şi ies tremurând, din mai multe motive, nu doar din cauza frigului.

Cu toate astea, am continuat să înregistrez în agendă, sperând să transcriu restul întâmplărilor mai târziu.

Robert a dispus în formaţie opt oameni. Acesta era numărul de arme pe care le aveam. Adăugând şi stocul portului galactic la arsenalul nostru, aveam o sută optzeci de cartuşe, ceea ce era suficient ca să producem pagube mari, dar nu să alungăm toţi inamicii.

Am organizat un post de prim-ajutor la poalele mormanului de scorie, pe care l-am numit Dealul Negru, şi am umplut o trusă medicală cu M2, bandaje de compresie, câteva antibiotice, etc.

Apoi am urcat dealul ca să văd exact ce se întâmplă. Leii de mare (cum i-a numit Robert) dispărură în valuri, asta însemnând că puteau reapărea oriunde altundeva. Naveta se învârtea în jurul staţiei, cam pe o rază de un kilometru. A trecut de linia ţărmului, a făcut câteva mişcări înapoi. Chibzuit, Robert le-a ordonat oamenilor să se menţină pe poziţii.

Am observat că Eloise stătea în picioare lângă Jamal. Am chemat-o la mine să mă ajute la postul de prim-ajutor. În timp ce venea spre mine cu paşi greoi, am remarcat cu colţul ochiului o văpaie dinspre navetă.

Am strigat „La pământ!” şi ea s-a aruncat la pământ chiar în momentul în care o rachetă a lovit Dealul Negru şi a explodat. Bubuitura a fost suficient de puternică ca să-mi cânte capul. Apoi sunetul *Aa! Aa! Aa!* din spatele nostru ne-a avertizat că se apropiau de mal leii de mare. În acelaşi timp, naveta schimbă direcţia. De la un amplificator se auzi o cascadă de ciripit de păsări. Se auzea atât de puternic că mă gândeam că putea să fie şi gigantul mitologic Roc care-şi chema tovarăşa.

Marginea junglei începu să freamăte. Se auzi un răget ca răspuns.

NUMĂR (20)
din agenda colonelului Kohn

Nu aş putea spune că mi-a plăcut vreodată de Julia Mack. Dar am respectat-o întotdeauna, niciodată mai mult

decât acum. Şi-a adunat o armată ciudată, însă, comanda şi puterea asupra acesteia sunt de prim rang.

Un Ark stă lângă ea cu un amplificator şi ea ţine lansatorul de rachete. Trebuie să fie ciudat – să apleci naveta pe partea pilotului ca să declanşezi focul de armă, pentru ca flacăra de lansare să nu te prăjească. Dar ea reuşeşte. O fată capabilă.

Iată-i şi pe leii de mare care se apropie.

Şi iată-i şi pe urşii-mistreţi din junglă. Se mai aud triluri de păsări de prin copaci, asta însemnând că Arkii se află în junglă, conducând trupele.

Verii se apropie. Chiar dacă reuşim să folosim fiecare glonte în mod echilibrat, tot ei câştigă. Dacă panica ar fi de folos, m-aş panica.

De vreme ce nu e de folos, voi încerca altceva.

Mă îndrept spre Jamal şi-i dau agenda:

— Ai grijă de ea.

El ridică din sprâncenele negre arcuite.

— Am ceva de făcut. Te afli la comandă până mă întorc. Dacă reuşim să supravieţuim astăzi, poţi să-mi tragi un pumn zdravăn în falcă.

Este un fel de rămas bun.

NUMĂR (21)
din agenda colonelului Kohn (continuată de Jamal al-Sba'a)

Kohn părăseşte câmpul de luptă. Cu toate că nu-l pot suferi, nu cred că dă bir cu fugiţii. E un evreu curajos.

Fie ca Cel Nemuritor să-l păstreze în viaţă, pentru ca la sfârşitul zilei să accept oferta propusă de colonel.

Ciudat, nu l-am văzut niciodată să vorbească în agendă, cu toate că o avea tot timpul cu el. O lumină iritantă rămâne aprinsă în timp ce vorbesc. Presupun că indică tonalitatea vocii. Eu nu am o agendă proprie – toate lucrurile mele personale, cu excepţia armei, s-au pierdut în timpul luptei de la baza principală.

Avem doar opt arme. În curând vom fi asaltaţi din două direcţii. Să luptăm aici, în câmp deschis sau mai bine ne

retragem în incintă şi încercăm să o apărăm? Aceasta este o decizie pe care comandantul trebuie să o ia şi, dacă greşeşte, suntem pierduţi cu toţii. Am tânjit întotdeauna după putere, dar acum simt că atârnă prea greu.

Hotărăsc retragerea din două motive: primul, căpitanul Mack şi rachetele ei afurisite. Poate ucide mulţi dintre noi şi nu ne putem permite pierderi. Al doilea motiv este faptul că Verii îşi permit pierderi. Pagubele pe care le cauzăm noi lor sunt irelevante. Singura strategie este să rezistăm cât mai mult posibil şi apoi să ne acceptăm soarta. Îl chem pe doctorul Li şi îi ordon să mute punctul de prim-ajutor în interiorul clădirii. Eloise strânge trusa medicală şi se retrage, în timp ce aşteaptă să vadă dacă avem pierderi în urma retragerii. Chinezoaica pare de un calm desăvârşit.

Mack se apropie iar cu naveta. Zgomotul motorului se pierde în marea de sunete ce se aud din toate direcţiile – răgete, triluri, lătratul creaturilor din mare.

Şi – *Inshallah!* – o altă navetă se ridică să îi ţină piept! Deci de asta ne-a părăsit Kohn!

NUMĂR (22)
din raportul doctorului Li

Toată viaţa m-am luptat să ating idealul budist al detaşării – poate din cauza laşităţii, a fricii de durerea pierderii.

Poate din cauza asta am părăsit viaţa mea pentru cea din laborator – de la cunoaşterea pasiunii la pasiunea pentru cunoaştere. Astfel că, până la sosirea lui Robert pe Bela, eram foarte singură.

Când am văzut decolarea singurei noastre navete perfect funcţionale, am simţit un junghi în inimă. Apoi mi-am spus că dacă Robert ar fi intenţionat să se ciocnească de cealaltă navetă ca să se prăbuşească, şi-ar fi luat mai întâi rămas bun de la mine.

Aşa că m-am liniştit, gândindu-mă că da, a avut intenţia să facă un joc periculos – ca să o distragă şi să o alerteze pe Mack, s-o facă să-şi irosească rachetele rămase. A făcut asta, mi-am spus eu, ca să se joace cu focul, dar nu să

caute moartea. Cu toate acestea, naveta zbura direct spre Mack, mişcându-se prea repede ca să fie în siguranţă. Ea trebuie să fi fost înmărmurită, pentru că naveta ei s-a abătut brusc şi, pentru o clipă minunată, am crezut că va pierde controlul şi se vor prăbuşi. Dar apoi şi ea a început să stăpânească comenzile şi cele două aparate de zbor au început un joc de rotiri, răsuciri. Un joc care pentru mine semăna cu dansul de împerechere al muştelor.

Apoi naveta noastră s-a întors şi a plecat, urmărită de Mack.

M-am trezit iar în vârful Dealului Negru, fără să ştiu cum am ajuns acolo. Uitându-mă în jos pentru o clipă, am văzut ceva incredibil, creaturile a două lumi, paralizate de uimire reciprocă, holbându-se în sus.

Un leu de mare se zdrobise de o barieră de copaci piperniciţi şi stătea proptit în aripioarele uriaşe, cu colţii în aer. Fără sprijinul apei din mare, greutatea îl împovăra, şi lateralele mari, cicatrizate, se umflau din cauza respiraţiei greoaie.

Pe partea spre pământ, urşii-mistreţi stând pe picioarele dinapoi, îşi mişcau capetele dintr-o parte în alta, urmărind acţiunea din înaltul cerului ca nişte ascultători în transă, care urmăresc un concert. Arkii îşi arătau armele de bronz şi schimbau între ei triluri sălbatice, dar ciudat de gingaşe.

Am văzut lansatorul ieşind de pe locul pilotului la nava lui Mack şi, o clipă mai târziu, flacăra orbitoare care anunţa lansarea. Racheta avea o coadă lungă de fum şi inima mi s-a oprit în loc când am realizat că se îndrepta direct spre ţintă, că era prea iute pentru ca ţinta să aibă timp să scape. A lovit naveta noastră care a explodat într-o uriaşă minge de foc. Bucăţi negre de metal pluteau ca penele pescăruşilor în mare. Dinspre inamici se auziră sunete în crescendo pe care nu le pot descrie – o lume biruind altă lume, strigându-şi victoria.

După aceea am simţit o strângere a braţului; era Jamal care mi-a spus:

— Haide, ne retragem în clădire. Salvează-te.

— De ce? am răspuns, dorindu-mi să mor.

NUMĂR (23)
din scrisoarea lui Eloise Alcerra către mama ei

Ne aflăm toţi laolaltă în clădire. A fost şocant să ne dăm seama că uşa hangarului fusese lăsată deschisă.

Ceva şi-a croit drum cu forţa înăuntru. Nu am văzut ce anume, dar am auzit descărcarea unei arme, apoi câţiva tipi au trântit uşa, împingând, cred un corp afară. Sfârşitul Primei Crize.

O căutam pe doctorul Li. Am adus trusa medicală dar, ca să fie de folos, trebuia să fii căsătorit cu singura persoană care ştia cum trebuie folosită.

Am găsit-o într-o stare groaznică şi am întrebat-o speriată:

— Eşti rănită?

— Nu, doar moartă, spuse ea.

Vorbele alea le-am considerat nişte glume ciudate.

Jamal striga ordine, şi i-am spus:

— Colonelului Kohn nu-i va face plăcere să-i preiei îndatoririle.

— Kohn e mort, spune Jamal, spre surprinderea mea.

— Nu, nu e mort.

Începu să fugă, spunând că trebuie să verifice şi restul uşilor, în special uşile pentru încărcare, de pe pistă, pentru că erau suficient de mari ca să permită pătrunderea unei armate dacă erau lăsate deschise.

Nu-mi mai dădea, bineînţeles, nicio atenţie.

M-am întors la Anna Li care pregătea spitalul pentru răniţi. Mişcările sale erau ciudate, ca de marionetă, şi părea că abia vede ce face.

— Ce se întâmplă, Anna? întreb eu. Adică în afara faptului că vom muri cu toţii, s-a mai întâmplat ceva?

— Robert a murit, a spus ea.

Aflu acelaşi lucru în răstimp de cinci minute.

— Nu, nu e mort, îi spun eu cu răbdare. Se află sus, pe una dintre pasarelele de sub acoperiş, verifică tuburile de aspiraţie al aerului.

— L-am văzut murind, spuse ea, oprindu-se şi uitându-se la mine cu hotărâre.

— Păi, înseamnă că a murit de foarte puţină vreme, pentru că eu l-am văzut urcând o scară când aduceam trusa medicală.

— Înăuntru?

— Bineînţeles că înăuntru. Ar trebui să fie nebun să urce pe o scară exterioară.

Auzind ce spun, faţa ei se făcu albă ca varul şi leşină. Am prins-o la timp şi am aşezat-o pe un pat gol. Femeia oarbă, Mbasa, întreba ce s-a întâmplat, aşa că am condus-o până la pat, am aşezat-o şi am pus mâna Annei în mâna ei.

Apoi am mers să îl caut pe colonelul Kohn. Am trecut printre oamenii adunaţi în holul principal. Majoritatea discutau despre moartea lui. Se pare că toată lumea îl văzuse murind şi doar eu îl văzusem în viaţă.

Ar trebui poate să spun că am avut îndoieli cu privire la sănătatea mea mentală, dar nu am avut. Mă îndoiam de sănătatea celorlalţi.

Am găsit o scară de metal încastrată în duroplast şi am început să urc. Urăsc înălţimile, dar în scurt timp mă aflam deja la douăzeci de metri în aer, alergând pe o pasarelă, întrebându-mă de unde venea aerul cald şi umed, până când mi-am dat seama că era respiraţia tuturor, care se ridica şi se depunea acolo sus.

L-am zărit stând la tubul principal de aspiraţie a aerului. Smulsese carcasa şi împinsese în spate tubul mare, flexibil. Ţintise pistolul între fantele metalice de ventilaţie. A tras ca un ţintaş adevărat, atingând trăgaciul atât de uşor că abia am avut timp să văd vârful degetului mişcându-se. Pistolul tuşi, apoi se auzi un răget afară.

— Unul mai puţin, murmură el, şi nu ştiam dacă se referea la glonte, la inamic, sau la ambele.

— Ce faci aici, Eloise?

I-am spus că toată lumea îl văzuse murind, inclusiv Anna, şi că ar face mai bine să se ducă la ea înainte să moară de supărare şi înainte ca Jamal să aibă timp să-i convingă pe toţi să-l urască.

— Îi subestimezi pe amândoi, spuse el. Oh, oh. Dă-te înapoi, deschide gura şi acoperă-ţi urechile.

Am făcut ce mi-a spus apoi pasarela săltă şi am simţit ca şi când aş fi avut un clopot de metal deasupra capului şi cineva îl lovea cu un baros.

— Oh, Doamne Dumnezeule, am murmurat. Oh, Doamne Dumnezeule.

El strigă ceva la mine, dar aproape că surzisem.

Mă duse de acolo. Urechile încă îmi vâjâiau, dar după un timp am putut să-l aud. Vorbea ca un conferenţiar.

— Dacă racheta asta a lovit ţeava, atunci înseamnă că avem o gaură mare în acoperiş. Şi va fi accesibilă cu o scară exterioară. Dar mi-am dat seama că ar trebui să le permitem să se apropie în modul acesta. Vor fi înghesuiţi toţi pe această pasarelă şi-i putem împuşca ca pe iepuri. Sau să smulgem pasarela şi să-i lăsăm să cadă în gol.

Mi-a spus să merg la Jamal şi să-i spun să trimită doi oameni înarmaţi, sus.

— Şi spune-i Annei să nu-şi ude pantalonii. Sunt viu şi nevătămat. De îndată ce trăgătorii ajung aici, voi coborî.

— De ce crede toată lumea că ai murit? întreb eu înainte de plecare.

— Din cauza navetei. Vroiam să o iau şi să o hărţuiesc pe Mack, ca s-o fac să irosească ultimele rachete. Dar cineva a ajuns acolo înaintea mea.

— Cine?

— Vizbee şi Smelt, bineînţeles. Cred că şi-au dat seama că se aflau pe lista de meniu şi lupta le-a acordat o şansă bună de evadare. Deşi nu ştiu unde sperau să scape. Idioţii. Hai, fugi.

NUMĂR (24)
din agenda colonelului Kohn (vorbeşte Kohn)

Jamal mi-a spus că amână pumnul în falcă până când fie Verii intră cu forţa, fie reuşim să scăpăm. În felul acesta, dacă îmi face praf câţiva dinţi, ori voi avea parte de îngrijiri dentare, ori nu voi avea parte deloc.

I-am pus pe câţiva tipi să slăbească şuruburile de susţinere de la pasarela superioară. Un urs a sfâşiat grilajul şi fantele de ventilaţie, dar nimeni nu a încercat încă să intre. Mă gândesc că şi-au dat seama că e ca şi când ar călca pe teren minat.

Aş vrea să ştiu dacă Mack mai are rachete. Să vedem, erau şase în depozitul de muniţie. Una a explodat în locuinţa lui Krebs. Una a aruncat în aer centrala electrică. Una a aruncat în aer uşile sălii de mese. Trei aici. Asta înseamnă oare că a rămas fără rachete?

Pun pariu că nu. Pun pariu că mai avea câteva, depozitate într-un loc secret, poate în subteran. Această doamnă este îndrăzneaţă, dar şi prevăzătoare. Dacă mai are în plus, atunci în curând va arunca în aer o uşă. De preferabil, două, una de fiecare parte. Apoi bestiile uriaşe vor sparge ce a mai rămas intact şi vor intra.

Vom ucide pe mulţi dintre ei, dar nu se va vedea diferenţa pentru că, aşa cum a spus Anna, nu te poţi lupta cu o lume întreagă.

POC!

Aţi auzit? în caz că cineva reuşeşte să asculte această înregistrare. Aş vrea să nu am atât de mare dreptate tot timpul. Aş vrea să fi fost mai tăntălău, ca să văd lucrurile întâmplându-se. Aş vrea ca eu şi Anna să fim oriunde, numai nu aici.

Este uşa de la hangar. Este îndoită şi bombată spre interior, dar încă rezistă.

Multă presiune din exterior. Se aude un scârţâit îngrozitor de metal scrâşnind pe alt metal. Se mişcă încet, dar sigur. *E pur si muove* – cum a spus Galileo Inchiziţiei – şi totuşi se mişcă. Asta referindu-se la Pământul pe care nu îl vom mai vedea niciodată.

Acel zgomot, ca o împuşcătură foarte lungă, provenea de la sfărâmarea unei balamale. Ce bine dacă ar fi fost din oţel nuclear. Şi astea sunt rezistente, dar noi am avea nevoie de ceva indestructibil.

Trimit patru trăgători la uşa aflată în pericol. Ordon câte unui bărbat să stea în spatele fiecărui trăgător şi să apuce

arma în caz că aceştia sunt ucişi sau răniţi. Strig la trăgătorii de pe pasarelă să coboare. Îi ordon unuia să se alăture lui Jamal şi celuilalt să tragă în şuruburile care fixează pasarela în caz că pătrundea cineva prin tubul de aspiraţie, ceea ce era foarte probabil. Dau ordin tuturor să stea departe de zona de dedesubtul pasarelei. Îi ordon lui Jamal să supravegheze uşile duble care se deschid spre pistă. Dacă Verii pătrund acolo, avem mari probleme.

Gata cu ordinele. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, de acum vom lupta şi ei ne vor învinge. Cum a spus şi Eloise, *este* lumea lor.

În drum spre spital, Anna îmi zâmbeşte fericită. De fapt ea e fericită să moară alături de mine – comparativ cu a trăi fără mine. În timpul lungii mele vieţi, nimeni nu m-a mai privit aşa vreodată.

NUMĂR (25)
din scrisoarea lui Eloise Alcerra către mama ei

Mă simt ca o idioată, tot vorbind şi vorbind cu tine dincolo de anii lumină, într-o vreme ca asta. Dar ce altceva pot să fac?

Te va durea să ştii exact cum am murit, dar nu atât de mult ca atunci când nu ştii deloc. Şi vreau să ştii că tu eşti prezentă în ultimele mele gânduri.

Explozia aşteptată a lovit chiar în mijloc uşile duble ce dădeau spre pistă, iar metalul a plesnit şi s-a îndoit. Apoi a urmat tensiunea constantă, nemiloasă.

Se auzeau toate zgomotele obişnuite din exterior. Triluri, răgete, lătrături. Abia îi pot auzi. Ascult sunetul metalului care se îndoaie. Multă forţă fizică de afară. Un braţ pătrunde, unul din urşi, nişte gheare lungi zgârie metalul. Jamal strigă *Nu trageţi!*

Şi are dreptate, evident. Ar fi fost o pierdere de muniţie. Aud nişte zgârieturi pe afară, mai multe cântece, mai multe răgete, şi apoi tensiunea devine cu mult mai mare. Poţi observa metalul dur bombându-se, ceva se rupe, încă ceva se rupe. Cine împinge în uşă are respiraţia întretăiată.

Trebuie să aşteptăm până ce uşa se prăbuşeşte şi apoi să împuşcăm orice se află de cealaltă parte. Corpul creaturii va bloca intrarea, dar nu pentru mult timp.

Mamă, când închid ochii pentru o clipă, îţi revăd chipul.

NUMĂR (26)
din agenda colonelului Kohn

Uşile duble se deschid cu zgomot. Unul din leii de mare care se împingea în uşi primeşte două gloanţe şi ţipă. Ţipă ca un animal rănit, doar că de treizeci de ori mai tare.

Apoi cu un trosnet enorm metalic, pasarela se prăbuşeşte, cu jumătate de duzină de urşi mistreţi. Fac un pas înainte şi îl împuşc pe cel care încă mai mişcă.

Mă întorc la loc şi observ corpul leului de mare care blochează uşile duble. Este ca un corp de navă, negru şi neted în afara celor câteva cicatrici din luptele anterioare pentru câştigarea perechii şi celor două găuri de intrare lăsate de gloanţe.

Urşii încearcă să-l dea la o parte, şi un Ark se caţără pe el, se uită să vadă ce-l aşteaptă şi coboară înapoi. Dar corpul se mişcă, şi este ultima înfruntare în vechiul dom al Belei.

NUMĂR (27)
din raportul doctorului Li

Şi a urmat un răget asurzitor, un strigăt colectiv cum nici în iad nu mi-am imaginat să aud.

NUMĂR (28)
din scrisoarea lui Eloise Alcerra (dictată doctorului Li)

Jamal s-a învârtit în loc, m-a ridicat şi m-a aruncat din cale înainte de a sări el însuşi.

Am aterizat lângă peretele curbat al clădirii exact când o pană lungă de foc s-a lipit de intrare şi corpul unui leu de mare s-a aprins de la flăcări. Toate straturile de grăsime de sub pielea de animal s-au aprins ca ceara, topindu-se,

împroşcând încolo şi încoace bucăţi de carne fumegândă. Un tip care fusese prins în explozie s-a înnegrit şi s-a dezmembrat ca o păpuşă atinsă de o lampă de sudură.

Dacă verii nu ar fi fost acolo, blocând parţial intrarea, toţi am fi fost prăjiţi. Hainele lui Jamal au luat foc şi eu m-am aruncat asupra lui şi ne-am rostogolit, simţind din când în când vâlvătaia, până ce s-a stins.

Apoi oamenii m-au apucat de mâini şi m-au tras spre spital. Cineva l-a luat şi pe Jamal. Cam în acelaşi timp s-au oprit şi răgetele şi mi-am dat seama că aterizase nava de transport şi că reactoarele fuseseră, în sfârşit, oprite.

NUMĂR (29)
din raportul doctorului Li

Nu am mai fost niciodată atât de ocupată ca în timpul încărcării navei.

Verii supravieţuitori au fugit pentru moment, dar bineînţeles că se vor întoarce. Timpul era elementul cheie şi noi ne confruntam cu cazuri serioase de arsuri. Robert a suferit fracturi complexe la radius şi cot, la braţul stâng. El a fost fie aruncat la pământ, fie a căzut foarte rău încercând să se apere de explozie.

Din fericire, nava a adus şi rezerve de medicamente, printre multe alte lucruri. Am deschis cutiile ca să găsim ceea ce aveam nevoie.

Jamal avea arsuri grave de gradul doi pe bust şi câteva arsuri pe mâini. Eloise avea arsuri dureroase, dar superficiale pe mâini, burtă şi sânul drept. Un tânăr ce lupta alături de Jamal fusese ars, ajungând de nerecunoscut, şi a murit în timp ce îl căram.

Pilotul navei, un locotenent pe nume Mannheim, a vorbit cu mine în timp ce lucram. Era încă uimit de ce aflase. Spusese că cerul acoperit de nori era neobişnuit de dens, chiar şi pentru Bela, şi se afla aproape de port când a văzut că se afla sub asediu.

De vreme ce nava nu era echipată cu armament, nu a făcut decât să aterizeze conform procedurii standard, folosind reactoarele ca arme. Robert l-a felicitat şi l-a lăudat

pe pilot, pentru că într-adevăr merita. Acest tânăr ofiţer, deşi confruntat cu o situaţie fără precedent, ne-a salvat vieţile.

Cât mai repede cu putinţă, am urcat la bord. Nu m-am simţit cu adevărat în siguranţă decât după ce am urcat deasupra norilor, spre lumina eternă a soarelui, revărsată peste bezna cosmosului.

NUMĂR (30)
din cea de-a doua agendă a colonelului Kohn

După cum era şi de aşteptat, Anna vrea să mă adoarmă şi să mă trimită la spital pentru următoarele şase luni. Îi spun să-mi facă o anestezie locală şi apoi să-mi imobilizeze braţul fracturat.

Primesc şi odihna de care am nevoie. Anna îmi face baie. Sunt hrănit şi mi se permite să dorm cu sedative, doisprezece ore standard. La trezire, merg la Jamal şi-l găsesc aşezat într-un fel de costum care-i protejează arsurile de infecţie şi favorizează vindecarea. Anna spune că Jamal va avea nevoie de multe grefe când va ajunge acasă.

Mâinile sale nu sunt în stare să-mi tragă pumni, dar eu îmi reînnoiesc oferta pentru când îşi vor reveni la normal. Are un zâmbet prostesc, de fericire, şi mă gândesc că este prea afectat de doza de M2 ca să mă audă sau să-i pese de ceva. Este viu, iubit, pluteşte pe o pernă de morfină, şi ăsta este paradisul pe care ni-l permitem.

Stând lângă el, Eloise este luminoasă şi vorbăreaţă. Poartă bandaje înmuiate în anestezic şi, când o întreb cum se simte, îmi răspunde:

— Sânul meu drept va arăta ca dracu o vreme.

Îşi ţine sus mâinile bandajate şi spune:

— Şi nu voi cânta niciodată, niciodată la harpă.

— Ce doamnă amuzantă.

Apoi expun faptele pe scurt căpitanului Cetewayo (care se pronunţă aproximativ Chetch-why-oh, cu un clic la început). Este un tip masiv cu capul cu chelie lucioasă ca un lingou de bronz şi care încuviinţează din cap. Din fericire, şi

el e un tip în uniformă, nu trebuie să-i silabisesc pe litere faptele.

Pierderea unei întregi colonii miniere va cauza un scandal nemaipomenit acasă. Mă aştept să petrec câţiva ani ca martor profesionist, fiind interogat de toate tipurile de persoane. Vreau ceva făcut cum scrie la carte înainte de a pleca pentru totdeauna de pe Bela.

El este de acord, îmi ia agenda şi alte câteva obiecte de probă şi le închide în seiful său. Îmi dă această nouă agendă. Ordonă lui Mannheim să înceapă să adune declaraţii de la supravieţuitori – de la toţi cei zece rămaşi.

De vreme ce birocraţii nu cred nimic până ce nu se notează pe hârtie şi nu se completează cu numele şi funcţia fiecăruia, aceste declaraţii vor fi urmate de scrierea unui raport final, totul fiind în final semnat şi sigilat.

Admit că e o operaţiune ca să-mi apăr fundul. Dar mai este un lucru. E esenţial să mai verificăm din aer baza principală şi mina, ca să ne asigurăm că nu sunt supravieţuitori umani. Dacă am fi avut trupe cu noi, ar fi trebuit practic, să mergem înăuntru şi să inspectăm, indiferent de pericol. De vreme ce nu avem oameni şi arme ca să întreprindem această acţiune, trebuie să acţionăm cum putem – sau să ne riscăm carierele.

Asta sună lipsit de afectare, dar eu sunt, din punct de vedere metafizic, sigur că toţi – în afară de noi – sunt morţi. Trebuie să facem ceea ce avem de făcut, dar nu vom salva pe nimeni prin asta. Cetewayo este de acord şi dă ordinele necesare.

După aceea mă alătur lui Mannheim într-o navetă. Ne punem centurile şi ne desprindem burta navei, apoi deodată simt un déjà vu, cum spune un bătrân filosof.

Coborâm printre norii nesfârşiţi. Picăturile de ploaie se sparg ca valurile. Un trăsnet imens, curbat scapără de la un nor la altul. Mă gândesc cât de prostesc ar fi, după câte am pătimit, să mor ucis de un fulger banal, în timpul unei misiuni de rutină, pentru îndeplinirea unei datorii fără sens.

Dar trecem şi de ultimul şi cel mai întunecat strat al perdelei de nori, apoi trecem ca fulgerul peste

binecunoscuta mare albastru închis. Cu un disc de navigaţie în mână, îl direcţionez pe Mannheim către Alfa. În curând revăd barăcile, acoperişurile şi coteţele familiare ale minei, şi îl rog pe Mannheim să coboare mai jos.

Jungla se apropie, pregătindu-se să şteargă fiecare urmă lăsată de om. Doar aparatele mai funcţionează, centrala electrică care pufăie, torentul maroniu de noroi care se prelinge la vale, ca un caz gigantic de dizenterie. Luminile sunt arse demult şi, bineînţeles…

Ceva se mişcă…

Nu! Cineva se mişcă!

O siluetă mică. Nu este al unui Ark!

Stă la intrare, face cu mâna!

Ne apropiem, îl prind cu braţul meu drept sănătos şi urcăm iar. Mă uit la el cu uimire, încercând să-mi imaginez cum a supravieţuit într-o junglă extraterestră, de unul singur, în tot acest timp!

E mai slab decât mi-l amintesc, îmbrăcat în zdrenţe, pantalonii sunt legaţi cu o liană, are cicatrici adânci şi inflamate pe faţă şi mâini şi unde nu are cicatrici, e pişcat de insecte. Miroase ca tot stratul inferior putrezit al junglei de pe Bela. E frumos.

— Ted, îi spun eu. Îmi pare rău că nu te-am putut lua când am fost aici data trecută.

— Ei bine, iată-mă-s, spune el.

Şi începe să povestească păţaniile, fără să se bâlbâie.

Cum s-a furişat din strânsoarea ursului, lăsându-şi salopeta în urmă; cum bestia a pierdut timp încercând să mănânce salopeta, permiţându-i astfel să se furişeze în tufăriş; cum a fugit şi s-a ascuns; cum şi-a făcut o învelitoare de frunze care să-i ţină cald şi să-l ferească de ploaie. Cum a urmărit o creatură fără aripi, cu multe pene, ca un papagal, şi cum a început să mănânce cu grijă ce mânca şi ea. Cum, în timp, a reuşit să se întoarcă la Alfa, dar a găsit-o părăsită; cum şi-a curăţat nişte haine sfâşiate şi a trăit în nişte cutii de carton pentru aprovizionare, sigilate, până ce a auzit naveta.

— Nu ţi-era frică că vom pleca şi te vom lăsa aici?

— Nu, spune el cu seninătate. Ştiam că nu eşti aşa.

La aceste vorbe, roşesc.

* * *

În timp ce-l ascultam pe Ted Szezech, am trecut peste golful învolburat şi acum ajungem la estuarul râului al cărui nume nu l-am aflat niciodată – nu că numele omeneşti ar mai avea vreo semnificaţie pe Bela. Presupun că Arkii au o frază muzicală pentru el, aşa cum au pentru orice altceva.

Zamók se întinde înaintea noastră, şi observ că lucrurile s-au schimbat. Nu mai este baza principală. Arkii au curăţat deja unele din hangarele oamenilor care fuseseră ridicate pe construcţia incaşă din piatră. Sunt sigur că urmează şi reconstrucţia templelor frumoase.

O mulţime de Arki sunt adunaţi în zona curăţată, stând în cerc. Întorc capul când ne văd. Unii dintre ei scutură armele, dar majoritatea se uită o dată şi apoi se întorc înapoi la ceea ce fac. Noi nu mai contăm. Un ritual rămâne un ritual.

În centrul mulţimii adunate se află Julia Mack. Îl rog pe Mannheim să se apropie un pic ca să privim. Ea ne ignoră complet, uitându-se drept înainte. Poartă o robă splendidă şi nu are perucă. Arată mai mult ca niciodată ca portretul lui Gertrude Stein, sau ca Gertrude dacă ar fi fost înfăşurată într-un covor persan.

Deodată, bâlbâiala lui Ted revine şi el începe să vorbească repede:

— Ce-ce-ce-ce-ce-ce.

— Îţi explic mai târziu, murmur eu.

Un Ark păşeşte în spatele ei şi are, nu obişnuitul cuţit de bronz, nu, ci un metal alb, este târnăcopul de alpinist, din titan, pe care părinţii lui Mack trebuie să-l fi adus pe Bela cu mult timp în urmă. I s-a aplicat o coadă mai lungă, pentru ca Arkii să-l poată mânui.

Arkul îşi ia avânt şi Mannheim exclamă ceva, nu ştiu ce, iar Ted scoate un ţipăt ciudat. Mack se prăbuşeşte greoaie, în urma loviturii primite în cap. Un alt preot se apropie, cărând securea cu lamă curbată pentru a completa ritualul.

Mannheim spune:

— Trebuie să oprim acest lucru.

— Nu, nu trebuie, spun eu.

Aceasta este recompensa Juliei Mack pentru tot ceea ce a făcut pentru ei – să devină un zeu al Arkilor, să se alăture panteonului şi să trăiască acolo pentru totdeauna. În cele din urmă, s-a alăturat adevăratei sale specii şi nu mai este singură.

Când se termină – totul, în afară de ritualul ospăţului – trebuie să-l scutur de braţ pe Mannheim ca să-i atrag atenţia.

— Este biserica lor, îi spun, şi ceremonialul lor de comuniune. Noi nu suntem de aici. Niciodată nu am fost. Aşa că hai să plecăm.

CONCLUZIE ŞI SENTINŢĂ

KOHN, Robert Rogers, nu poate fi făcut responsabil, din punct de vedere legal, pentru dezastrul care a avut loc pe planeta Bela. Cu toate acestea, fiind singura persoană oficială cu funcţie înaltă, el trebuie făcut responsabil din punct de vedere administrativ, de vreme ce nu mai există nimeni care să fie învinuit. El va fi, contrar voinţei sale, retras din forţele de securitate, cu mustrare oficială şi pensie redusă.

PROTESTUL sentinţei depus de căpitan Alcerra, al-Sba'a, şi Szezech este prin prezenta RESPINS.

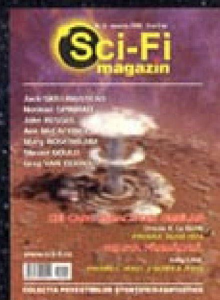
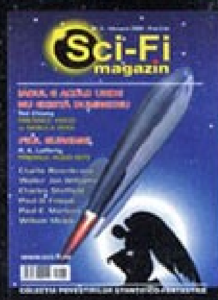
PETIŢIA lui Kohn, Robert Rogers, şi soţia de a li se permite să trăiască izolaţi într-o oază din Marele Deşert American este prin prezenta ACCEPTATĂ.

———————————

Traducere: Oana Cercel

Sci-Fi
magazin
www.sci-fi.ro

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin

Sci-Fi
magazin